CĂRȚI ROMANTICE

LINDA HOWARD

O inimă neîmblânzită

capitolul 1

Avea nevoie de o femeie. Mare nevoie.

Wolf Mackenzie petrecu o noapte albă. Perna goală de lângă el era scăldată în lumina argintie a lunii pline. Corpul îl durea de dorinţă, de poftele carnale ale unui bărbat sănătos, iar orele care treceau nu făceau altceva decât să-i adâncească frustrarea. În cele din urmă, se dădu jos din pat şi se îndreptă gol spre fereastră, trupul său puternic înaintând cu mişcări fluide. Era desculţ, iar podeaua de lemn i se păru rece ca gheaţa, însa senzaţia era bine-venită, fiindcă îi mai ostoia dorinţa ce-i înfierbânta sângele.

Razele palide ale lunii îi evidenţiau chipul cu unghiuri şi suprafeţe plane, mărturie vie a neamului din care făcea parte. Mai mult decât părul negru şi des ce-i ajungea până la umeri, mai mult decât ochii negri cufundaţi în orbite, chipul era cel care îi trăda originea indiană. Trăsăturile indiene moştenite de la mama sa, pometii înalţi şi proeminenţi, fruntea lată, buzele subţiri şi nasul alungit, erau îmblânzite de moştenirea celtă, mai puţin evidentă, dar la fel de aprigă, din partea tatălui, a cărui familie părăsise zona muntoasă a Scoţiei cu numai o generaţie în urmă. Chipul său era la fel de neted, de tăios şi de dur ca o lamă. Prin venele lui Wolf curgea sângele a două dintre cele mai războinice neamuri din istoria lumii, comanşii şi celţii. Era un războinic înnăscut, iar cei din armată îşi dăduseră repede seama de acest lucru, atunci când se înrolase.

Era, deopotrivă, un om al plăcerilor. Îşi cunoştea bine năravurile şi, deşi reuşea să se controleze, câteodată chiar avea nevoie de o femeie. În astfel de momente, obişnuia să o viziteze pe Julie Oakes, o femeie divorţată,

cu câţiva ani mai în vârstă, care locuia într-un orăşel aflat la optzeci de kilometri distanţă. Totul durase vreo cinci ani. Nici Wolf, nici Julie nu erau interesaţi să se căsătorească, dar amândoi aveau nevoi şi se plăceau. Wolf încerca să n-o viziteze prea des pe Julie şi avea grijă să nu fie văzut când intra în casa ei. Înţelegea – şi nu punea la suflet – că vecinii ei ar fi fost scandalizaţi dacă ar fi ştiut că se culca cu un indian. Şi nu cu orice indian. O acuzaţie de viol nu se uită niciodată.

A doua zi era sâmbătă. Îl aşteptau sarcinile de zi cu zi, apoi trebuia să ia o tură de materiale pentru gard din Ruth, orăşelul de la poalele muntelui. În mod normal, serile de sâmbătă erau rezervate băuturii. Nu avea de gând să se îmbete, ci să îi facă o vizită lui Julie şi să scape în patul ei de tensiunea sexuală ce-l chinuia.

Noaptea era din ce în ce mai răcoroasă şi se apropiau nori grei. Îi privi cum întunecau luna, ştiind că prezenţa lor însemna că avea să ningă. Nu voia să se întoarcă în patul gol. Chipul îi era neclintit, însă durerea îl frământa pe dinăuntru. Avea nevoie de o femeie.

Mary Elizabeth Potter avea multe lucruri cu care să-şi ocupe timpul în acea dimineaţă de sâmbătă, dar conştiinţa nu-i dădea pace până ce nu avea să stea de vorbă cu Joe Mackenzie. Băiatul renunţase la şcoală în urmă cu două luni, cu o lună înainte ca ea să fie chemată în locul unui profesor care demisionase brusc. Nimeni nu-i vorbise lui Mary despre acest băiat, dar ea dăduse peste situaţia lui şcolară şi, din curiozitate, se uitase la note. Şcoala din orăşelul Ruth din Wyoming nu avea prea mulţi elevi, iar ea fusese convinsă că-i cunoscuse pe toţi. De fapt, erau mai puţin de şaizeci de elevi, dar procentul de absolvire era aproape de sută la sută, aşa că abandonul şcolar nu era un eveniment la ordinea zilei. Notele lui Joe Mackenzie o uluiseră. Băiatul fusese cel mai bun din clasă şi avea numai note de zece la toate materiile. De obicei, elevii cu note proaste erau

cei care se descurajau şi renunţau, însă de data asta profesoara din ea era scandalizată de faptul că un astfel de elev deosebit îşi abandonase studiile. Trebuia să discute cu el, trebuia să-l facă să înţeleagă cât de important era să-şi continue şcoala. Avea doar şaisprezece ani. Era prea tânăr ca să facă o greşeală ce avea să-l bântuie tot restul vieţii. Nu putea să doarmă liniştită până nu avea să facă tot posibilul să-l convingă să se întoarcă.

În noaptea aceea ninsese din nou, iar frigul se înăsprise. Pisica se încolăci în jurul gleznelor ei şi mieună a jale, de parcă se plângea de vreme.

– Ştiu, Woodrow, o consolă ea. Podeaua e rece.

O înţelegea pe deplin. De când venise în Wyoming, avea tot timpul picioarele reci.

Îşi promise că, până în iarna următoare, avea să-şi cumpere o pereche de cizme calduroase şi solide, impermeabile şi căptuşite cu blană şi că avea să se mişte prin zăpadă ca şi cum ar fi făcut asta toată viaţa, ca un om de prin partea locului. De fapt, avea nevoie de cizme chiar acum, dar îşi cheltuise toate economiile cu mutarea, iar o mătuşă econoamă o învăţase să nu cumpere nimic pe credit.

Woodrow mieună din nou în timp ce ea îşi încălţa pantofii cei mai călduroşi şi mai comozi pe care-i avea, cei cărora le spunea, fără s-o audă nimeni, „pantofii de profesoară rămasă fată bătrână". Mary se opri ca să-l scarpine după urechi, iar motanul îşi arcui spatele, satisfăcut. Îl moştenise odată cu casa pe care i-o pusese la dispoziţie consiliul şcolii. Nici pisica, nici casa nu erau mare lucru. Nu ştia câţi ani avea Woodrow, dar şi el, şi casa păreau destul de şubrezi. Mary se ferise întotdeauna să-şi ia o pisică – i se părea că ar fi fost ultimul semn de care avea nevoie pentru a-şi da seama că rămăsese fată bătrână –, dar, într-un final, destinul o ajunsese din urmă. Chiar *era* fată bătrână. Acum avea şi o pisică. Şi purta pantofi de fată bătrână. Tabloul era complet.

– Fiecare cu aspiraţiile lui, îi spuse ea pisicii, care îi aruncă o privire lipsită de griji. Dar ce-ţi pasă ţie? Nu te doare *pe tine* că orizonturile mele se opresc la pantofi comozi şi la pisici.

Când se uită în oglindă, să se asigure că era pieptănată, oftă. Pantofii potriviţi şi pisicile făceau parte din stilul ei, la fel ca tenul palid şi aspectul anost, uşor de ignorat. „Cenuşie", asta era cuvântul potrivit. Mary Elizabeth Potter se născuse să fie fată bătrână.

Se îmbrăcase cât mai călduros, doar că nu-şi luase şosete cu pantofii ăia comozi. Una era să poarte şosete albe până la gleznă cu fuste lungi şi creţe, dar cu totul alta era să poarte şosete până la genunchi cu rochie de lână. Era dispusă să îmbrace nişte haine lipsite de eleganţă, dar care-i ţineau de cald, însă nu voia să pară de prost gust.

Nu avea sens să se mai gândească la asta, până la primăvară vremea nu avea să se mai încălzească. Mary trase aer în piept, pregătindu-se de şocul pe care îl provoca aerul rece unui organism care încă era obişnuit cu căldura din Savannah. Îşi părăsise cuibuşorul liniştit din Georgia pentru a accepta provocarea unei şcoli mici din Wyoming, pentru emoţiile unui stil de viaţă diferit. O atrăsese şi un oarecare spirit de aventură, dar niciodată nu ar fi recunoscut acest lucru. Nu luase însă în calcul vremea. Se pregătise pentru zăpadă, dar nu pentru temperaturile acelea cumplite. Nici nu era de mirare că şcoala avea atât de puţin elevi, se gândea ea în timp ce deschidea uşa şi se lăsa surprinsă de vântul aprig. Era prea frig ca adulţii să se dezbrace suficient cât să se pună pe făcut copii!

Îi intră zăpadă în pantofii ei comozi în timp ce se îndrepta spre maşină, un Chevrolet practic, cu două uşi, de dimensiune medie, căruia îi pusese un set nou de anvelope de iarnă când se mutase în Wyoming. Potrivit ştirilor din dimineaţa aceea, temperatura maximă era de minus şapte grade. Mary oftă din nou după vremea

pe care o lăsase în urmă în Savannah. Acum era martie şi cu siguranţă primăvara îşi intrase în drepturi şi totul înflorise într-o explozie de culori.

Însă şi Wyomingul era minunat, în felul lui sălbatic, maiestuos. Munţii semeţi străjuiau locuinţele mititele ale oamenilor, şi i se spusese că primăvara dealurile erau acoperite cu flori de câmp şi scăldate în susurul pârâielor cristaline. Wyomingul era altfel decât Savannah, iar ea nu era decât o magnolie transplantată, care avea probleme cu aclimatizarea.

Primise instrucţiuni cum să ajungă la casa familiei Mackenzie, deşi nu făcuse uşor rost de aceste informaţii. O uimise faptul că nimeni nu părea interesat de băiatul acela, în ciuda faptului că locuitorii oraşelului fuseseră prietenoşi cu ea şi îi săriseră în ajutor. Comentariul cel mai direct îl auzise de la domnul Hearst, proprietarul băcăniei, care mormăise ceva cum că familia Mackenzie nu merita grija ei. Însă Mary considera că fiecare copil merita grija ei. Era profesoară şi era hotărâtă să-şi facă treaba.

Când urcă în maşina ei practică, văzu silueta a ceea ce cunoştea drept Muntele lui Mackenzie şi drumul îngust care şerpuia ca o panglică şi se cutremură. Chiar dacă anvelopele de iarnă erau noi, nu era prea sigură pe ea în acest mediu bizar. Zăpada era... ca de pe altă lume, însă nu avea de gând s-o lase să-i zădărnicească planurile.

Tremura atât de tare, încât abia reuşi să vâre cheia în contact. Era atât de frig! Când respira, o dureau nasul şi plămânii. Poate ar fi trebuit să aştepte să se mai îmbunătăţească vremea şi abia apoi să se urce la volan. Privi din nou muntele. Poate până în iunie toată zăpada avea să se fi topit... Dar deja trecuseră două luni de când Joe Mackenzie nu mai fusese la şcoală. Poate că în iunie avea să i se pară că nu mai putea recupera şi nu avea să mai depună nici un efort. Poate chiar avea să fie prea târziu. Trebuia să încerce şi nu îndrăznea să lase să mai treacă nici măcar o săptămână.

Obişnuia să se încurajeze singură atunci când se încăpăţâna să facă un lucru care i se părea greu, aşa că îşi şopti vorbe de alinare în timp ce maşina începu să se deplaseze.

– N-o să mi se mai pară aşa abrupt după ce ajung pe drum. Toate drumurile montane par verticale de la depărtare. E un drum abordabil, altfel familia Mackenzie nu ar putea să urce şi să coboare. Dacă pot ei, pot şi eu.

În fine, poate chiar putea. Condusul pe zăpadă era o abilitate care trebuia deprinsă, una la care nu era încă prea pricepută. Era hotărâtă să meargă mai departe. Când ajunse în sfârşit la munte şi drumul începu să şerpuiască în sus, îşi încleştă mâinile pe volan şi îşi impuse să nu se uite pe geam, ca să nu vadă cum se îndepărta tot mai mult de vale. Nu îi era de ajutor să ştie de la ce înălţime putea să cadă dacă ieşea de pe carosabil. Pentru Mary, aceste informaţii făceau parte din categoria cunoştinţelor inutile, iar acestea îi prisoseau oricum.

– N-o să alunec, murmură ea. N-o să merg prea repede şi n-o să pierd controlul volanului. Este ca în roata panoramică. Eram sigură că o să cad, dar n-am căzut.

Se urcase odată în roata panoramică, pe când avea nouă ani, şi nimeni nu mai reuşise să o convingă vreodată să repete experienţa. Caruselurile erau mai pe gustul ei.

– Familia Mackenzie n-o să se supere dacă vorbesc cu Joe, se îmbărbătă singură, încercând să nu se mai gândească la drum. Poate s-a certat cu vreo iubită şi de asta nu mai vrea să vină la şcoală. La vârsta lui, poate a şi uitat deja.

De fapt, drumul nu era atât de rău pe cât se temuse. Începu să respire mai uşurată. Panta era mai lină decât i se păruse, şi nu credea că mai avea mult de mers. Muntele părea foarte mare din vale, dar nu era chiar aşa.

Era atât de atentă la drum, încât nu observă că se aprinsese un beculeţ roşu pe bord. Nu observă că motorul se supraîncinsese decât după ce de sub capotă începu să iasă brusc abur, iar aerul rece transformă imediat umezeala de pe parbriz în cristale de gheaţă. Mary frână instinctiv, apoi înjură printre dinţi când roţile începură să alunece. Ridică repede piciorul de pe pedala de frână, iar cauciucurile prinseră din nou aderenţă, dar nu vedea nimic. Închise ochii, se rugă să meargă în direcţia cea bună şi lăsă masina să se oprească singură.

Motorul şuiera şi vâjâia ca un dragon. Tremurând toată, opri maşina şi coborî. Icni când vântul îngheţat o biciui peste faţă. Mecanismul de ridicare a capotei era înţepenit din cauza frigului, dar într-un final cedă, iar ea săltă capota, ca să vadă ce se întâmplase, în ideea că era bine să ştie ce pătise maşina, chiar dacă nu putea s-o repare. Nu avea nevoie de un mecanic pentru a şti care era problema: unul dintre furtunurile de apă se secţionase, iar pe acolo ţâşnea când şi când apă caldă.

Îşi dădu seama repede că nu se afla într-o situaţie prea strălucită. Nu putea să stea în maşină, fiindcă nu putea ţine motorul pornit, ca să se încălzească. Drumul era unul privat, şi era posibil ca membrii familiei Mackenzie să nu plece deloc de la fermă în ziua aceea sau chiar tot weekendul. Era prea departe şi prea frig ca s-o ia pe jos spre casă. Singura opţiune era să meargă spre ferma Mackenzie şi să se roage să nu fie prea departe. Avea deja picioarele amorţite.

Îşi impuse să nu se gândească că era posibil să nu reuşească să ajungă nici la ferma Mackenzie şi începu să meargă hotărâtă, încercând să ignore faptul că zăpada îi intra în pantofi la fiecare pas.

Coti într-o curbă şi pierdu din ochi maşina, dar când privi în faţă tot nu se vedea nici o casă, nici măcar un şopron. Se simţi singură, de parcă ar fi fost aruncată în mijlocul sălbăticiei. Nu erau decât muntele şi zăpada, cerul nemărginit şi ea. Tăcerea era absolută. Înaintarea

îi devenise dureroasă, şi îşi dădu seama că îşi târa picioarele, în loc să le ridice. Nu mersese nici măcar două sute de metri.

Buzele îi tremurau şi se cuprinse cu braţele, încercând să-şi ţină de cald. Oricât de chinuitor era, trebuia să meargă în continuare.

Apoi auzi hârâitul unui motor puternic şi se opri. Se simţea atât de uşurată, încât ochii îi fură năpădiţi de lacrimi. Îi era groază de plânsul în public şi clipi, ca să le alunge. Nu avea sens să plângă. Mersese mai puţin de cincisprezece minute, şi nu o păştea nici un pericol real. Singura vinovată era imaginaţia ei debordantă, ca de obicei. Se îndreptă încet spre marginea drumului, târându-şi picioarele prin zăpadă, şi aşteptă vehiculul care se apropia.

Zări o maşină mare, break, neagră, cu cauciucuri enorme. Simţi că şoferul o fixa cu privirea, aşa că îşi plecă stingherită capul. Fetele bătrâne nu erau obişnuite să fie în centrul atentiei. Mai mult, simţea că se făcea de râs. Probabil dădea impresia că ieşise la plimbare prin zăpadă.

Maşina se opri pe partea cealaltă a drumului, şi din ea coborî un bărbat. Era masiv, şi, instinctiv, îi displăcu acest lucru. Nu-i plăcea că bărbaţii masivi o priveau de sus şi nu-i plăcea că ea trebuia să-i privească de jos. Oricum, masiv sau nu, era salvatorul ei. Îşi împreună degetele înmănuşate şi se întrebă ce ar fi trebuit să spună. Cum îi ceri cuiva să te salveze? Nu mai făcuse niciodată autostopul. Nu i se părea ceva potrivit pentru o profesoară respectabilă, la locul ei.

Wolf se holbă la femeia de pe drum, uluit că cineva era în stare să iasă cu haine aşa subţiri pe un asemenea frig. Şi ce naiba făcea acolo pe munte? Cum ajunsese acolo?

Dintr-odată, îşi dădu seama cine era. Auzise pe la magazin câte ceva despre noua profesoară, venită de undeva din sud. Femeia asta era îmbrăcată cu totul nepotrivit

pentru o iarnă în Wyoming, iar rochia ei albastră şi haina maronie erau atât de şterse şi de insipide, încât nu putea fi altceva decât profesoară. De sub fular se iţeau câteva şuviţe de păr şaten-deschis, iar pe chipul ei mic tronau nişte ochelari mari, cu rame groase. Nici un fel de machiaj, nici măcar un strugurel ca să-şi protejeze buzele de frig.

Şi nici cizme. Zăpada îi ajungea aproape până la genunchi.

O măsurase din cap până-n picioare în câteva secunde şi nu aşteptă ca ea să-i explice ce căuta acolo, pe munte. Asta dacă avea de gând să spună ceva. Deocamdată nu rostise nimic, ci îl privea uşor contrariată. Se întrebă dacă ea considera cumva că nu trebuia să se înjosească vorbind cu un indian, nici măcar pentru a cere ajutor. Nu-l interesa. Ce naiba, doar n-o putea lăsa acolo.

Nici unul nu scosese nici un cuvânt. Pur şi simplu se aplecă şi îşi trecu un braţ pe sub genunchii ei, iar celălalt pe la spate, ridicând-o ca pe un copil, fără să-i bage în seamă respiraţia întretăiată. În timp ce o ducea la maşină, îşi dădu seama că nici nu cântărea mai mult ca un copil. Ochii ei albaştri licăriră speriaţi în spatele ochelarilor. Apoi ea îi înconjură gâtul cu un braţ, agăţându-se de el disperată, ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar putea s-o scape.

Îi schimbă uşor poziţia ca să poată deschide uşa din dreapta şi o aşeză pe scaun, apoi îi scutură repede zăpada de pe picioare cât de bine putu. O auzi gâfâind din nou, dar nu se uită spre ea. Când termină, îşi scutură zăpada de pe mănuşi şi se urcă la volan.

– De cât timp mergeai? mormăi el fără tragere de inimă.

Mary tresări. Nu se aştepta ca vocea lui să fie atât de puternică, aproape cu ecou. Ochelarii i se aburiseră de la căldura maşinii şi şi-i dădu jos, simţind cum sângele îi năvălea în obrajii reci.

– Hmm... nu de mult..., se bâlbâi ea. De vreo cincisprezece minute. Mi s-a spart un furtun cu apă. Adică, la maşina mea.

Wolf observă cum îşi coborî din nou privirea, în grabă, şi cum i se îmbujoraseră obrajii. Bine, se încălzea. Era fâstâcită, îşi dădu seama după cum îşi tot frământa degetele. Oare credea că avea s-o trântească pe scaun şi s-o violeze? La urma urmei, era un indian surghiunit, capabil de orice. Şi totuşi, la ce privire avea, probabil asta fusese cea mai mare aventură pe care o trăise vreodată.

Nu erau prea departe de fermă, aşa că ajunseră acolo în câteva minute. Wolf parcă aproape de uşa bucătăriei şi ieşi. Dădu ocol maşinii şi ajunse la uşa din dreapta chiar atunci când ea o deschidea şi încerca să coboare.

– Lasă, spuse el şi o ridică din nou.

Când încercase să coboare, fusta i se ridicase până la jumătatea coapselor. Şi-o trase grăbită în jos, dar nu înainte ca ochii lui negri să-i scruteze picioarele subţiri, şi ea se îmbujoră şi mai mult.

Căldura din casă începu s-o învăluie şi respiră uşurată. Nici nu părea să bage de seama că el trăsese un scaun de lemn de la masă şi o aşezase pe el. Fără să vorbească, dădu drumul la apa caldă şi umplu un lighean, verificând din când în când, să aibă temperatura potrivită.

Ei bine, ajunsese la destinaţie, aşa că, deşi sosirea nu se petrecuse chiar aşa cum intenţionase, putea să încerce să-şi atingă scopul.

– Eu sunt Mary Potter, profesoara cea nouă.

– Ştiu, răspunse el scurt.

Făcu ochii mari în timp ce îi admira spatele lat.

– Ştiţi asta?

– Nu sunt prea mulţi străini pe aici.

Îşi dădu seama că el nu se prezentase şi dintr-odată avu îndoieli. Oare nimerise unde trebuia?

– Sunteţi... sunteţi domnul Mackenzie?

El o privi peste umăr, iar ea observă că avea ochii negri ca noaptea.

– Sunt Wolf Mackenzie.

Mary uită brusc ce avea de gând să spună.

– Probabil ştiţi că nu aveţi un nume prea obişnuit. Provine din engleza veche...

– Nu, spuse el, întorcându-se cu ligheanul în mână şi aşezându-l pe podea, lângă picioarele ei. E indian.

Ea clipi.

– Indian?

Se simţi tare proastă. Ar fi trebuit să ghicească, după culoarea neagră a părului şi a ochilor lui, după bronzul pielii, dar nu-şi dăduse seama. Majoritatea bărbaţilor din Ruth aveau pielea arsă de vânt, şi ea crezuse pur şi simplu că el era mai brunet decât ceilalţi. Apoi se încruntă şi zise cu însufleţire:

– Mackenzie nu-i un nume indian.

Bărbatul se încruntă şi el.

– E scoţian.

– Ah. Sunteţi metis?

I se adresă fără pic de jenă, ca şi cum ar fi cerut indicaţii pentru a găsi o stradă, iar ochii albaştri îl priveau atenţi de sub sprâncenele mătăsoase şi arcuite întrebător. Wolf ajunsese la capătul răbdării.

– Da, mărăi el.

Mina ei pedantă îl scotea din sărite, şi îi venea să-i scuture din cap toate figurile. Apoi observă că tremura toată şi lăsă deoparte nervii, măcar până când ea avea să se încălzească. Felul în care se poticnea când mergea atunci când o văzuse prima dată îi spusese că se afla în prima fază de hipotermie. Îşi scoase haina groasă şi o aruncă într-o parte, apoi puse pe foc un ibric pentru cafea.

Mary rămase tăcută în timp ce el făcea cafeaua. Wolf nu era o persoană prea vorbăreaţă, dar asta nu avea s-o facă să se răzgândească. Îi era cu adevărat frig. Avea să aştepte să bea o cană de cafea, apoi avea să i se adreseze din nou. Îl privi în timp ce el se îndrepta spre ea, dar nu reuşi să îi deslueşească expresia de pe chip. El îi scoase

fularul fără să spună o vorbă şi începu să-i desfacă nasturii de la haină.

– Pot să fac şi eu asta, spuse ea speriată, dar avea degetele atât de reci, încât orice mişcare era un chin.

Bărbatul făcu un pas în spate şi o lăsă să încerce, apoi îi dădu mâinile la o parte şi termină el de descheiat haina.

– De ce îmi daţi jos haina dacă mi-e atât de frig? întrebă ea mirată, în timp ce el îi trăgea mânecile.

– Ca să pot să-ţi frec mâinile şi picioarele.

Apoi începu să-i dea jos pantofii.

Ideea i se păru din altă lume, la fel ca zăpada. Nu era obişnuită s-o atingă cineva şi nici n-avea de gând să se familiarizeze cu un astfel de gest. Dădu să-i spună asta, dar cuvintele i se risipiră de pe buze atunci când el îşi băgă mâinile pe sub fusta ei, până sus în talie. Mary ţipă îngrozită şi se trase în spate, aproape răsturnând scaunul. Bărbatul o aţinti cu ochii lui negri, de gheaţă.

– Nu te teme, zise el scurt. Azi e sâmbătă. Nu violez decât marţea şi joia.

Se gândi s-o alunge înapoi în zăpadă, dar nu putea să lase o femeie să moară de frig, nici măcar o femeie albă care credea că atingerea lui avea s-o contamineze.

Mary făcu ochii mari.

– De ce nu şi sâmbăta? rosti ea, dându-şi apoi seama că aproape îi făcuse o invitaţie, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi acoperi chipul cu mâinile înmănuşate, în timp ce un val de roşeaţă îi cuprindea obrajii. Îi îngheţase şi creierul, nu putea exista altă explicaţie.

Wolf îşi sălta dintr-odată capul. Nu-i venea să creadă că tocmai spusese asta. Ochii albaştri mari, îngroziţi, îl priveau fix din spatele mănuşilor din piele neagră, care îi acopereau restul feţei, însă nu-i puteau ascunde îmbujorarea. Nu mai văzuse pe nimeni roşind de atâta vreme, şi îi luă ceva timp să-şi dea seama că era profund jenată. La naiba, era pudică! Asta mai lipsea, de parcă nu era

de ajuns că era îmbrăcată ca vai de ea şi că arăta a fată bătrână. Amuzamentul îi mai îmblânzi iritarea. Asta era probabil aventura vieţii ei.

– O să-ţi scot ciorapii, ca să poţi pune picioarele în apă, îi explică el morocănos.

– Oh, murmură ea, cu mâinile încă la gură.

Braţele lui se aflau tot sub fusta ei, iar palmele lui îi cuprinseră şoldurile. Îi simţi aproape fără să-şi dea seama talia subţire şi moliciunea pielii. Şleampătă sau nu, avea o piele fină si un parfum dulceag, de femeie, iar bătăile inimii lui Wolf se intensificară, în timp ce trupul lui începea să reacţioneze la apropierea ei. La naiba, avea nevoie de o femeie mai mult decât şi-ar fi închipuit dacă profesoara asta insipidă reuşea să-l excite.

Mary rămase nemişcată în timp ce un braţ puternic o cuprinse şi o ridică, ca să îi poată da ciorapii jos. Capul lui i se apropie de sâni şi de stomac, iar ea îi privi părul negru, des si strălucitor. Nu trebuia decât să întoarcă puţin capul, iar gura lui avea să-i atingă sânii. Citise în cărţi că bărbaţii luau sfârcurile femeilor în gură şi le sugeau, iar ea se întrebase întotdeauna de ce. Acum, numai gândul la asta îi tăia respiraţia, şi simţea cum o furnică sfârcurile. Mâinile lui aspre îi atingeau picioarele goale. Oare cum ar fi fost să *le* simtă pe sâni? Începu să simtă o căldură stranie şi o uşoară ameţeală.

Wolf nu o privi în timp ce îi aruncă pe podea ciorapii subţiri. Îi ridică picioarele pe coapsa lui şi trase ligheanul mai aproape, apoi îi coborî încet picioarele în apă. Se asigurase că apa era doar călduţă, dar ştia că picioarele-i erau atât de reci, încât chiar şi aşa avea să o doară. Îşi muşcă buzele, dar nu protestă, însă el observă, atunci când o privi, că avea lacrimi în ochi.

– N-o să doară mult timp, şopti el liniştitor, mişcându-se astfel încât picioarele lui să le cuprindă pe ale ei şi să le încălzească.

Apoi îi scoase cu grijă mănuşile, uimit de delicateţea mâinilor ei albe şi reci. Le ţinu o clipă între palmele lui

calde, apoi se hotărî, îşi descheie cămaşa şi se apropie de ea.

– Aşa o să se încălzească, spuse el şi îi vârî mâinile la subsuorile lui.

Mary era năucită. Nu-i venea să creadă că mâinile ei erau cuibărite la subsuorile lui, ca nişte păsări. Căldura lui îi împietrea degetele reci. Nu îi atingea de fapt pielea, fiindcă el purta un tricou, dar, totuşi, nu fusese niciodată mai intimă cu altcineva. Subsuori... sigur, toată lumea avea aşa ceva, dar nu era obişnuită să le atingă. Nu mai fusese niciodată aşa *împresurată* de altcineva, cu atât mai puţin de un bărbat. Picioarele lui tari le înconjurau pe ale ei, iar ea era uşor aplecată în faţă, cu mâinile bine prinse la subsuorile lui, în timp ce el îi freca energic braţele şi umerii, apoi o lua în jos, spre coapse. Scoase un mic ţipăt de surpriză. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că i se întâmpla aşa ceva, ei, Mary Elizabeth Potter, o *simplă* profesoară, fată bătrână.

Wolf se concentrase asupra a ceea ce avea de făcut, dar ridică privirea atunci când auzi ţipătul şi îi fixă ochii mari, albaştri. I se păru că aveau o culoare neobişnuită, nu erau nici ca albăstrelele, nici albastru marin. Aveau o vagă tentă de gri. Albastru ardezie, asta era. Observă că părul i se desfăcuse din nodul nedesluşit în care îl răsucise, încadrându-i faţa cu şuviţe mătăsoase, de culoare şaten-deschis. Era foarte aproape, iar chipul ei se afla la câţiva centimetri de al lui. Avea cea mai delicată piele pe care o văzuse vreodată, fină ca a unui bebeluş, atât de palidă şi de străvezie, încât putea să-i vadă ţesătura fragilă a venelor albastre în jurul tâmplelor. Doar persoanele foarte tinere ar trebui să aibă o asemenea piele. În timp ce o privea, ea se îmbujoră din nou şi, involuntar, Wolf se simţi vrăjit de acea imagine. Se întrebă dacă toată pielea ei era la fel de mătăsoasă şi de delicată: sânii, abdomenul, coapsele, zona dintre picioare. Gândul fu ca un impuls electric pentru organismul lui şi îşi simţi nervii întinşi la maximum. La naiba, mirosea atât

de dulceag! Şi probabil ar fi sărit imediat din scaun dacă i-ar fi ridicat fusta aşa cum voia şi şi-ar fi îngropat fata între coapsele ei mătăsoase.

Mary îşi muşcă buzele, fără să-şi dea seama că el îi urmărea fiecare gest. Trebuia să spună ceva, dar nu ştia ce. Se părea că apropierea lui fizică îi paralizase capacitatea de a judeca. Dumnezeule, era aşa cald! Şi atât de aproape. Trebuia să îşi aducă aminte de ce se îndreptase spre ferma lui, nu să se comporte ca o toantă fiindcă un bărbat foarte atrăgător şi foarte viril statea prea aproape de ea. Îşi muşcă din nou buzele, îşi drese vocea şi spuse:

– Ah... am venit să stau de vorbă cu Joe, dacă se poate.

Expresia lui se schimbă foarte puţin, dar ea avu impresia că devenise dintr-odată distant.

– Joe nu e aici. E plecat cu treabă.

– Înţeleg. Când se întoarce?

– Peste vreo oră, poate două.

Îl privi puţin neîncrezătoare.

– Sunteţi tatăl lui Joe?

– Da.

– Şi mama lui e...?

– Moartă.

Cuvântul sec, singuratic o şocă, însă, în acelaşi timp, simţi un soi de uşurare ascunsă. Îi evită din nou privirea.

– Ce părere aţi avut despre faptul că Joe s-a lăsat de şcoală?

– A fost hotărârea lui

– Dar n-are decât şaisprezece ani! E doar un băiat...

– E indian, o întrerupse Wolf. E bărbat.

Amestecul de indignare şi exasperare o făcu să izbucnească. Îşi smulse mâinile de sub braţele lui proptindu-şi-le pe şolduri.

– Ce legătură are asta? Are şaisprezece ani, şi trebuie să meargă la şcoală!

– Știe să citească, să scrie și să socotească. Știe tot ce trebuie despre cum se dresează caii și cum se conduce o fermă. El a ales să se lase de școală și să lucreze aici de dimineața până seara. Asta e ferma mea și ăsta-i muntele meu. Într-o zi, o să fie ale lui. El s-a hotărât ce o să facă-n viață, o să dreseze cai.

Nu-i plăcea să explice nimănui treburile lui și ale lui Joe, dar ceva la profesoara asta șleampătă și țâfnoasă îl provocase să-i răspundă. Părea să nu priceapă că era indian. La nivel rațional, știa, dar cu siguranță n-avea idee ce *însemna* să fii indian și mai ales să fii Wolf Mackenzie, să vezi cum oamenii se întorc cu spatele ca să evite să stea de vorbă cu tine.

– Aș vrea să discut cu el oricum, spuse Mary.

– De el depinde. Poate el nu vrea să discute cu tine.

– N-o să încercați să-l influențați în vreun fel?

– Nu.

– De ce? Ar fi trebuit măcar să încercați să-l țineți în continuare la școală.

Wolf se aplecă foarte aproape de ea, atât de aproape, încât nasul lui aproape că-l atingea pe al ei. Ochii ei se măriră în timp ce se oglindeau în ochii lui negri.

– E indian, cucoană. Poate nu știi ce înseamnă asta. La dracu', nici n-ai de unde! Ești albă. Indienii nu-s văzuți cu ochi buni. Educația pe care o are a dobândit-o singur, fără nici un ajutor de la profesorii albi. Când nu-l ignorau, îl jigneau. De ce-ar vrea să se întoarcă la școală?

Mary înghiți în sec, speriată de agresivitatea lui. Nu era obișnuită ca bărbații să o înfrunte și să înjure în fața ei. Adevărul era că Mary nu era obișnuită deloc cu bărbații. În tinerețe, fusese o tocilară care stătea numai cu nasul în cărți, iar băieții o ignorau. Cu trecerea timpului, și bărbații făcuseră același lucru. Se sperie puțin, dar era atât de convinsă de beneficiile unei educații bune, încât nu se lăsă intimidată. De multe ori, oamenii mari se comportau așa cu cei mai mici, poate

chiar fără să vrea, însă ea n-avea de gând să cedeze numai fiindcă el era mai masiv decât ea.

– Era cel mai bun din clasă, spuse ea repede. Dacă a reușit să facă asta de unul singur, gândiți-vă ce-ar putea realiza dacă ar fi ajutat!

Wolf se îndreptă de spate și o privi de sus.

– După cum am spus, de el depinde.

Cafeaua era gata de mult, așa că se întoarse să umple o cană și i-o întinse. Se așternu tăcerea. Wolf se rezemă de bufet și o privi cum sorbea cu grație, ca o pisică. Grațioasă, da, era un cuvânt potrivit pentru ea. Nu era chiar *mică*, avea în jur de un metru șaizeci, dar era firavă. Ochii lui coborâră spre sânii ascunși de rochia banală, albastră. Nu erau mari, dar păreau frumoși și rotunzi. Se întrebă dacă sfârcurile ei erau trandafirii sau mai degrabă de un roz-bejuliu. Se întrebă dacă ar fi putut să facă dragoste cu ea, dacă era atât de strâmtă încât să-l facă să înnebunească...

Își alungă brusc din minte gândurile erotice. La naiba, ar fi trebuit să se învețe minte! Oricât ar fi flirtat și s-ar fi fandosit pe lângă el femeile albe, foarte puține erau dispuse să își facă de cap cu un indian. Femeia asta lipsită de eleganță și pedantă nici măcar nu flirta, deci de ce oare era așa excitat? Poate tocmai fiindcă *era* atât de prost îmbrăcată. Își tot imagina cum ar arăta trupul gingaș de sub rochia aceea îngrozitoare, dezbrăcat complet și întins pe pat.

Mary puse cana pe masă.

– Mi-e mult mai bine acum. Mulțumesc, cafeaua și-a făcut efectul.

Cafeaua și felul în care o pipăise peste tot, dar nu avea de gând să-i spună asta. Se uită din nou la el și șovăi, simțindu-se nesigură atunci când îi întâlni privirea. Nu știa ce se întâmpla, dar bărbatul acela o făcea să-i bată inima mai tare, o făcea să se simtă ușor stingheră. Oare chiar se uita la *sânii* ei?

– Cred că ți-ar veni bine niște haine vechi de-ale lui Joe, spuse el impasibil.

– O, n-am nevoie de haine. Hainele mele sunt perfect...

– Aiurea, o întrerupse el. Suntem în Wyoming, cucoană, nu în New Orleans sau de unde-oi fi tu.

– Savannah, îl lămuri ea.

Wolf scoase un mârâit, care părea să fie caracteristic stilului său de a comunica, și luă un prosop dintr-un sertar. Bărbatul se lăsă într-un genunchi, îi scoase picioarele din apă și le înfășură în prosop, ștergându-le cu o blândețe care nu prea se potrivea cu comportamentul său destul de ostil. Apoi se ridică și îi spuse:

– Vino cu mine!

– Unde mergem?

– În dormitor.

Mary se opri și clipi, iar Wolf surâse amar.

– Nu-ți face griji, spuse el cu asprime, o să-mi controlez poftele sălbatice, și, după ce te îmbraci, poți să te cari naibii de pe muntele meu.

capitolul 2

Mary se îndreptă de spate şi ridică bărbia, privindu-l cu demnitate.

– Nu e nevoie să vă bateţi joc de mine, domnule Mackenzie, spuse ea, chinuindu-se să pară liniştită.

Ştia că nu era o femeie atrăgătoare, dar nu avea nevoie să i se reamintească asta într-un mod atât de sarcastic. De obicei n-o deranja faptul că era ştearsă şi anostă şi acceptase asta ca pe un lucru imposibil de schimbat, aşa cum nu poţi face soarele să răsară dinspre vest. Dar domnul Mackenzie o făcea să se simtă neobişnuit de vulnerabilă, şi o durea faptul că el îi evidenţiase lipsa de farmec.

Wolf se încruntă, iar sprâncenele lui negre şi drepte se uniră deasupra nasului proeminent.

– Nu-mi băteam joc de tine, rosti el. Sunt chiar foarte serios, cucoană. Vreau să pleci de pe muntele meu.

– Atunci voi pleca, desigur, răspunse ea imediat. Dar tot nu era nevoie să vă bateţi joc de mine.

Wolf îşi propti mâinile pe şolduri.

– Să-mi bat joc de tine? Cum?

Pielea ei delicată se îmbujoră uşor, dar ochii gri-albaştri nu se clintiră.

– Ştiu că nu sunt o femeie atrăgătoare, cu siguranţă nu genul care să stârnească... hmm... poftele sălbatice ale unui bărbat.

Vorbea serios. În urmă cu zece minute, şi el ar fi fost de acord cu ea că era ştearsă, iar Dumnezeu ştia că nu era îmbrăcată după ultimul răcnet, dar ceea ce-l uimea era faptul că ea chiar nu părea să-şi dea seama ce însemna faptul că el era indian, ce intenţionase el prin replicile sarcastice şi nici măcar cât de excitat

se simţise el de apropierea cu ea. Vibraţiile din stomac îi aduseră aminte că senzaţia încă nu dispăruse. Râse aspru, fără nici o urmă de amuzament. De ce să nu-i mai condimenteze un pic viaţa? Când avea să audă adevărul gol-goluţ, avea să fugă de pe muntele lui mâncând pământul.

– Nu glumeam şi nici nu-mi băteam joc, spuse el, cu o sclipire în ochii negri. Când te-am atins aşa, când am fost atât de aproape de tine, când ţi-am simţit mirosul, m-am excitat.

Mary se holbă la el uluită.

– Excitat? întrebă ea mută de uimire.

– Mda. Încă se holba la el de parcă ar fi vorbit altă limbă, aşa că el adăugă grăbit: M-am încins sau cum vrei să-i spui.

Mary îşi aranjă o şuviţă care îi scăpase de sub acele de păr.

– Vă bateţi din nou joc de mine, îl acuză ea.

Era imposibil. Niciodată... niciodată în viaţa ei nu excitase un bărbat.

Wolf era deja enervat, pe lângă că se simţea excitat. Învăţase să se controleze în discuţiile cu albii, dar femeia asta firavă îl scotea din sărite. Era frustrat şi avea senzaţia că ar fi putut exploda în orice moment. Nu intenţionase s-o atingă, însă se trezi cu mâinile pe talia ei, trăgând-o spre el.

– Poate ai nevoie de o demonstraţie, spuse el cu voce joasă şi aspră, aplecându-se să-i acopere gura cu buzele lui.

Mary tremură din pricina şocului şi făcu ochii mari în timp ce el îşi mişca buzele peste ale ei. Ochii lui erau închişi. Putea să-i numere genele, şi pentru o clipă se minună de cât de dese erau. Apoi mâinile lui, încă încleştate pe talia ei, o apropiară de trupul lui musculos, iar ea suspină. Bărbatul profită imediat de gura ei deschisă şi începu să o guste cu limba. Mary se cutremură din nou, iar ochii i se închiseră încet, în timp

ce o căldură ciudată o cuprindea pe dinăuntru. Plăcerea îi era necunoscută şi atât de intensă, încât o speria. Un şuvoi de senzaţii noi o învăluirâ şi o ameţirâ. Buzele lui erau ferme, gustul lui o îmbăta, iar limba lui o atingea pe a ei cu o intimitate uimitoare, ademenind-o să se joace. Îi simţi căldura trupului şi mirosul cald, de mosc, al pielii. Sânii ei moi erau lipiţi de pieptul lui, şi începu să simtă din nou furnicăturile acelea ciudate şi jenante.

Dintr-odată, el îşi depărtă gura de a ei, iar Mary deschise ochii dezamăgită. Privirea lui neagră o ardea.

– Sărută-mă şi tu, şopti el.

– Nu ştiu cum, murmură Mary, încă incapabilă să creadă ce se întâmpla.

Vocea lui era răguşită.

– Aşa.

Îi captură din nou gura, iar de data asta ea îşi deschise buzele imediat, dornică să-i accepte limba şi să mai simtă încă o dată plăcerea aceea stranie, necunoscută. El îşi mişcă gura peste a ei, apăsându-i buzele cu o plăcere aprigă, învăţând-o cum să răspundă. Limba lui o atinse din nou pe a ei, iar de data asta ea răspunse timid, primindu-i asaltul cu atingeri gingaşe. Era prea neştiutoare ca să-şi dea seama de semnificaţia răspunsului ei, dar el începu să respire mai adânc şi mai repede, iar sărutul se adânci, solicitând tot mai mult implicarea ei.

Un fior terifiant îi străbătu corpul, depăşind limitele simplei plăceri şi devenind o nevoie înfometată. Nu-i mai era frig deloc, ci ardea pe dinăuntru, iar bătăile inimii i se înteţirâ. Deci la asta se referea atunci când îi spusese că îl excitase. Şi el o excita pe ea, iar Mary se gândea năucită că şi el simţise aceeaşi nelinişte, aceeaşi dorinţă nebănuită. Scoase un sunet uşor, fără ca măcar să-şi dea seama, şi se apropie de el, incapabilă să controleze senzaţiile pe care i le stârneau săruturile lui experimentate.

Mâinile lui i se încleştară dureros pe talie, iar din gâtul lui se auzi un sunet jos, răguşit. Apoi o ridică, o trase

mai aproape, îi lipi şoldurile de ale lui şi îi demonstră ce efect avea asupra ei.

Mary nu ştiuse că se putea întâmpla asta. Nu ştiuse că dorinţa poate fi atât de fierbinte, încât s-o facă să uite avertizările mătuşii Ardith legate de bărbaţi şi de lucrurile meschine pe care le plăcea să le facă femeilor. Raţiunea îi spunea lui Mary că nu puteau fi prea neplăcute, altfel femeile nu ar fi fost de acord, dar nici nu flirtase vreodată şi nu încercase să-şi facă un prieten. Bărbaţii pe care îi cunoscuse în facultate şi la serviciu i se păruseră normali, nu nişte obsedaţi sexual. Se simţea bine în preajma bărbaţilor şi pe unii chiar îi considera amici. Pur şi simplu, nu era ea sexy. Nici un bărbat nu se dăduse de ceasul morţii ca să o scoată în oraş şi nici măcar nu-şi bătuse capul să-i formeze numărul de telefon, deci interacţiunea ei cu bărbaţii nu avea cum să o fi pregătit pentru strânsoarea braţelor lui Wolf Mackenzie, pentru săruturile lui înfometate sau pentru tăria bărbăţiei lui, care pulsa lipită de locul în care se uneau coapsele ei. Nici nu ştiuse că ar fi putut să vrea mai mult.

Involuntar, îi înconjură gâtul cu braţele şi se lipi şi mai mult de el, chinuită de dorinţa din ce în ce mai puternică. Trupul îi luase foc, pustiit, dureros şi dornic, toate senzaţiile deodată, şi ea nu avea experienţa necesară pentru a se controla. Noile senzaţii erau ca un şuvoi nestăvilit care îi cufunda mintea şi îi supraîncărca terminaţiile nervoase.

Wolf îşi trase capul pe spate şi îşi încleştă dinţii în timp ce încerca să-şi recapete controlul. În ochii lui ardeau flăcări negre. O privi şi văzu că săruturile lui îi înroşiseră şi-i umflaseră buzele, iar pielea ei străvezie, ca de porţelan, se îmbujorase. Părul i se desfăcuse complet şi i se revărsa mătăsos pe faţă şi pe umeri. Şi i se citea dorinţa pe chip. Deja părea răvăşită, ca şi cum ar fi făcut mai mult decât să o sărute. În mintea lui, el mersese şi mai departe. O simţea uşoară şi delicată în braţele sale şi se lipise de el cu o poftă la fel de mare ca a lui.

Ar putea s-o ia şi s-o ducă în pat. Ea era dispusă, iar el ştia asta. Dar, atunci când avea să o facă, avea să fie fiindcă ea va fi luat această hotărâre în mod conştient, nu fiindcă era atât de înfierbântată încât să nu îşi dea seama ce făcea. Lipsa ei de experienţă era evidentă. Trebuise s-o înveţe chiar şi cum să sărute. Gândul se opri brusc, ca şi cum s-ar fi lovit de un zid, şi îşi dădu seama ce însemna, de fapt, această lipsă de experienţă a ei. La naiba, era *virgină!*

Ideea aceasta îl făcu să ezite. Mary îl privea cu ochii ei gri-albaştri, nevinovaţi şi întrebători, fremătând de dorinţă, ca şi cum aştepta ca el să facă următoarea mişcare. Nu ştia ce să facă. Braţele ei erau încolăcite în jurul gâtului lui, trupurile le erau lipite şi avea picioarele uşor depărtate, parcă pentru a-i face loc să se cuibărească acolo. Îl aştepta, fiindcă habar n-avea cum să procedeze. Nici măcar nu mai fusese sărutată până atunci. Nici un bărbat nu atinsese sânii aceia moi şi nu-i luase sfârcurile în gură. Nici un bărbat n-o iubise vreodată.

Wolf trebui să-şi înghită nodul din gât care ameninţa să-l sufoce, dar nu-şi luă ochii de la ea.

– Dumnezeule, cucoană, situaţia a cam luat-o razna.

Mary clipi.

– Serios?

Vorbise clar şi răspicat, dar încă îl privea ameţită, aproape somnoroasă.

Încet, fiindcă nu voia să-i dea drumul şi uşor, fiindcă ştia că trebuia să o facă, îi lăsă trupul să alunece în jos, până când ea se sprijinea din nou pe propriile picioare. Femeia nu era conştientă de toate consecinţele, dar el era. El era Wolf Mackenzie, un metis, iar ea era profesoara din oraş. Cetăţenii din Ruth nu ar fi vrut s-o ştie în preajma lui. Ea se ocupa de copiii lor şi avea o influenţă de netăgăduit asupra personalităţii acestora. Nici un părinte nu ar fi vrut ca fiica lui, aflată la o vârstă dificilă, să fie educată de o femeie ce avea o idilă cu un fost puşcăriaş indian. Cine ştie dacă nu era

în stare şi să-i seducă pe băieţi? Poate i-ar fi acceptat până la urmă cazierul, dar sângele lui indian nu avea să dispară niciodată.

Aşa că trebuia să-i dea drumul, oricât de mult ar fi vrut s-o ducă în dormitor şi s-o înveţe tot ceea ce se întâmpla între un bărbat şi o femeie.

Mâinile ei încă îi înconjurau gâtul, şi avea degetele îngropate în părul lui de la ceafă. Părea incapabilă să se mişte. Wolf îi apucă încheieturile şi îi îndepărtă mâinile.

– Cred că o să mă întorc mai târziu.

Vocea cea nouă îi destrămă lui Mary lumea de vis a senzualităţii nou descoperite şi o făcu să se tragă într-o parte, cu obrajii arzând, şi să se rotească spre persoana care tocmai intrase. Un baiat înalt, cu părul negru, stătea în pragul uşii de la bucătărie, cu căciula în mână.

– Scuze, tată. Nu am vrut să dau buzna aşa.

Wolf se îndepărtă de ea.

– Rămâi. Oricum, a venit să te vadă pe tine.

Băiatul o privi întrebător.

– N-aş fi crezut.

Wolf se multumi să ridice din umeri.

– Ea e Mary Potter, noua profesoară. Domnişoară Potter, fiul meu, Joe.

Deşi era extrem de jenată, Mary fu uluită că îi spusese „domnişoara Potter", după momentele de intimitate de mai devreme. Însă el părea atât de calm şi de stăpânit, ca şi cum n-ar fi fost deloc afectat, în timp ce fiecare nerv din corpul ei încă era încordat la maximum. Ar fi vrut să i se arunce în braţe şi să cedeze focului netărmurit care o împresura.

Rămase totuşi acolo, cu mâinile pe lângă corp, în timp ce obrajii încă îi ardeau, şi se uită la Joe Mackenzie. El era motivul pentru care se afla acolo şi nu avea să-şi mai permită să uite asta. Pe măsură ce stingherea la îi dispărea, observă că semăna foarte mult cu tatăl lui. Chiar dacă avea doar şaisprezece ani, avea deja în jur

de un metru optzeci şi era foarte probabil să crească la fel de înalt ca tatăl lui, aşa cum umerii lui tineri şi laţi promiteau să devină la fel de puternici. Chipul lui părea o imagine mai tânără a lui Wolf, la fel de osos şi de mândru, cu trăsăturile bine conturate. Era calm şi stăpânit, mult prea stăpânit pentru un băiat de şaisprezece ani, iar ochii lui, în mod bizar, erau deschişi la culoare, de un albastru strălucitor. Ochii aceia aveau ceva în ei, un fel de sălbăticie, dar şi un soi de acceptare şi de înţelegere amară care îl făcea prea bătrân pentru vârsta lui. Era leit tatăl său.

Nu avea să renunţe la el.

– Aş vrea foarte mult să vorbesc cu tine, Joe, spuse ea, întinzându-i mâna.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă, însă băiatul traversă bucătăria ca să-i strângă mâna.

– Nu am idee de ce.

– Ai renunţat la şcoală.

Afirmaţia nu avea nevoie de confirmare, însă el încuviinţă din cap. Mary trase aer în piept.

– Pot să întreb de ce?

– Nu aveam ce căuta acolo.

Se simţi frustrată de afirmaţia lui calmă, clară, fiindcă nu percepea nici un pic de nesiguranţă la acest băiat neobişnuit. Aşa cum spusese şi Wolf, Joe luase o hotărâre şi nu intentiona să se răzgândească. Încercă să se gândească la o altă abordare, dar o întrerupse vocea liniştită şi adâncă a lui Wolf:

– Domnişoară Potter, puteţi termina de vorbit după ce vă îmbrăcaţi cu nişte haine mai potrivite. Joe, nu mai ai nişte blugi vechi, destul de mici cât să-i vină?

Spre uimirea ei, băiatul o privi cu un ochi foarte experimentat.

– Cred că am. Poate blugii pe care-i purtam la vârsta de zece ani.

Pentru o clipă, ochii lui albaştri licăriră a amuzament, iar Mary îşi ţuguie buzele. De ce le făcea atât de multă

plăcere bărbaţilor Mackenzie să-i evidenţieze în mod inutil lipsa de senzualitate?

– Şosete, bluză, cizme şi palton, adăugă pe listă Wolf. Cizmele-i vor fi prea mari, dar cu două perechi de şosete n-o să le piardă din picioare.

– Domnule Mackenzie, chiar n-am nevoie de alte haine. Ale mele îmi sunt suficiente până ajung acasă.

– Nu-i adevărat. Maxima de azi e cam de minus zece. Nu ieşi din casa asta cu picioarele goale şi cu prostiile astea de pantofi.

Deci pantofii ei comozi erau nişte prostii? Vru să le sară în apărare, dar îşi aminti că intrase zăpada în ei şi că îi îngheţaseră degetele. Ceea ce mergea în Savannah era teribil de nepotrivit iarna în Wyoming.

– Foarte bine, consimţi ea, dar numai fiindcă, la urma urmei, asta era soluţia cea mai raţională.

Încă se simţea jenată să îmbrace hainele lui Joe, chiar şi temporar. Nu mai purtase niciodată hainele altcuiva, nu făcuse niciodată schimb de pulovere sau de bluze cu prietenele în adolescenţa. Mătuşa Ardith găsea că astfel de familiarităţi erau semn de proastă creştere.

– Cât timp te îmbraci, o să mă ocup de maşina ta.

Fără să se mai uite la ea, Wolf îşi luă haina şi ieşi.

– Pe aici, îi spuse Joe, făcându-i semn să-l urmeze. Ce s-a întâmplat cu maşina dumneavoastră? adăugă el, întorcându-se spre ea.

– S-a spart un furtun de apă.

– Şi unde e?

Mary se opri.

– E pe drum. N-ai văzut-o când ai venit?

Îi trecu prin minte un gând groaznic. Oare maşina ei căzuse de pe munte?

– Am venit prin faţă. Acolo drumul nu e aşa abrupt, răspunse Joe. O privi din nou, amuzat. Aţi încercat să mergeţi pe drumul din spate cu maşina, chiar dacă nu sunteţi obişnuită să conduceţi pe zăpadă?

– Nu știam că e drumul din spate. Am crezut că nu există alt drum. N-aș fi putut să ajung? Am cauciucuri de iarnă.

– Poate.

Mary observă că nu părea să aibă prea multă încredere în capacitățile ei, dar nu protestă, fiindcă nici ea n-avea încredere. Trecură printr-un living rustic, dar confortabil și străbătură un hol scurt, până la o ușă deschisă.

– Hainele mele vechi sunt în cutii în debara, dar le găsesc imediat. Puteți să vă schimbați aici. Este dormitorul meu.

– Mulțumesc, murmură ea și intră în cameră.

Și dormitorul lui Joe era rustic, la fel ca sufrageria, cu grinzi aparente și pereți groși, de lemn. Nimic nu arăta că în camera aceea locuia un adolescent: nici un fel de aparat de sport, nici o haină pe podea. Patul mare era făcut și acoperit cu o pătură groasă, tricotată. Într-un colț se afla un scaun cu spătar. Lângă pat erau rafturi cu cărți, din podea până la tavan. Rafturile erau, cu siguranță, lucrate de mână, dar nu erau grosolane. Erau finisate, rindeluite și lăcuite. Erau pline cu cărți, și, din curiozitate, se uită la titluri.

După câteva clipe, își dădu seama că toate cărțile erau despre aviație, de la experimentele lui Da Vinci la *Kitty Hawk*[1] și explorarea spațiului. Erau acolo cărți despre bombardiere, avioane de luptă, elicoptere, aeronave cu radar și avioane cu elice, cărți despre bătăliile aeriene din fiecare război, încă de când piloții se împușcau unii pe alții în Primul Război Mondial. Mai erau și cărți despre aeronautica experimentală, despre tactici de luptă, despre proiectarea aripilor și capacitatea motoarelor.

---

[1] Numele unei nave a Marinei Statelor Unite, utilizată în al Doilea Război Mondial. A fost numită după localitatea Kitty Hawk din Carolina de Nord, locul unde fratii Wright au efectuat primul zbor dirijat cu un aparat cu motor mai greu decât aerul, pe 17 decembrie 1903. (n.tr.)

– Am găsit hainele.

Joe intrase încet şi puse hainele pe pat. Mary îl privi, dar chipul lui era impasibil.

– Îţi plac avioanele, spuse ea, apoi îşi dădu seama că rostise ceva evident.

– Îmi plac avioanele, recunoscu el cu un ton lipsit de vreo inflexiune.

– Te-ai gândit sa iei lecţii de zbor?

– Da.

Nu mai adăugă nimic la răspunsul sec. Ieşi din cameră şi închise uşa după el.

Mary rămase pe gânduri în timp ce îşi scotea încet rochia şi lua pe ea hainele pe care i le adusese Joe. Colecţia de cărţi nu sugera un oarecare interes pentru zbor, ci o adevărată obsesie. Obsesiile erau lucruri ciudate: obsesiile nesănătoase puteau distruge vieţi, dar unele obsesii îi făceau pe oameni să evolueze, să strălucească, să muncească cu mai multă râvnă, iar dacă obsesiile acelea nu erau alimentate, persoana respectivă se ofilea, cu sufletul măcinat de neîmplinire. Dacă avea dreptate, atunci exista o modalitate prin care putea să-l convingă pe Joe să se întoarcă la şcoală.

Blugii îi veneau bine. Dezamăgită de această nouă dovadă a faptului că avea silueta unui băiat de zece ani, trase pe ea bluza tricotată care-i era cam mare şi încheie nasturii, apoi îşi suflecă mânecile. Aşa cum prevăzuse Wolf, cizmele îi erau şi ele mari, dar cele două perechi de şosete groase o ajutau să nu le piardă din picioare. Căldura era dumnezeiască, şi se hotărî să facă economii pentru a-şi cumpăra o pereche de cizme.

Când ea intră, Joe punea lemne pe focul din şemineul enorm, din piatră, şi schiţă un zâmbet la vederea ei.

– Chiar nu arătaţi ca doamna Langdale sau ca orice altă profesoară pe care am văzut-o vreodată.

Mary îşi împreună mâinile.

- Aspectul fizic nu are nici o legătură cu competenţele. Sunt o profesoara foarte bună, chiar dacă arăt ca un băiat de zece ani.

- Doisprezece. Am purtat blugii aştia când aveam doisprezece ani.

- Ce consolare!

Joe râse zgomotos, iar ea se simţi mulţumită, fiindcă avea senzaţia că nici el, nici tatăl lui nu râdeau prea mult.

- De ce ai renunţat la şcoală?

Învaţase că, dacă adresezi aceeaşi întrebare în mod repetat, primeşti de multe ori răspunsuri diferite, dar, în final, reticenţa începe să dispară şi soseşte şi răspunsul adevărat. Însă Joe o privi fix şi îi dădu acelaşi răspuns:

- Nu aveam ce căuta acolo.

- Nu mai aveai ce învaţa?

- Sunt indian, domnişoară Potter. Sunt metis. Ce am învăţat am învăţat singur.

Mary făcu o pauză.

- Doamna Langdale nu...

Se opri, neştiind prea bine cum să formuleze întrebarea.

- Eram invizibil, continuă el cu asprime în glas. De când am început şcoala. Nimeni nu-şi făcea timp să-mi explice ceva, să-mi pună întrebări, să mă implice. Mă mir că-mi notau lucrările.

- Dar erai primul din clasă.

Joe ridică din umeri.

- Îmi plac cărţile.

- Nu ţi-e dor de şcoală, nu ţi-e dor de învăţat?

- Pot să citesc cărţi şi fără să merg la şcoală şi îl ajut mai mult pe tata dacă sunt aici toată ziua. Mă pricep la cai, doamnă, poate mai bine ca oricine de pe aici, în afara tatei, şi n-am învăţat despre ei la şcoală. Ferma asta o să fie a mea cândva. Asta-i viaţa mea. De ce să pierd timpul la şcoală?

Mary respiră adânc şi dădu lovitura de graţie.

– Ca să înveţi să pilotezi un avion.

El nu reuşi să-şi mascheze sclipirea avidă care i se zări preţ de o clipă în ochi, dar care dispăru repede.

– N-o să învăţ să pilotez la liceul din Ruth. Poate într-o zi o să iau nişte lecţii.

– Nu mă refeream la lecţii. Mă refeream la Academia Forţelor Aeriene.

Pielea lui bronzată se albi. De data asta nu mai citi în privirea lui nerăbdare, ci o nevoie chinuitoare, adâncă, atât de puternică, încât o uimi, ca şi cum i s-ar fi arătat raiul. Apoi îşi întoarse capul, şi, dintr-o dată, părea mai matur.

– Nu vă bateţi joc de mine. N-am nici o şansă.

– De ce să nu fie nici o şansă? M-am uitat pe notele tale, şi o să ai media suficient de mare.

– Am renunţat la şcoală.

– Poţi să te întorci.

– La cât am rămas în urmă? Ar trebui să repet clasa asta, şi n-o să pot să stau locului dacă nenorociţii ăia îmi spun că sunt un indian prost.

– Nu ai rămas prea mult în urmă. Aş putea să-ţi dau meditaţii, să te ajut să recuperezi, astfel încât să începi ultimul an în toamnă. Sunt profesor titular, Joe, şi, ca să ştii, calificările mele sunt foarte bune. Sunt perfect capabilă să-ţi dau meditaţii la materiile la care ai nevoie.

Joe apucă vătraiul şi împinse un buştean, stârnind scântei.

– Şi dacă aş fi de acord? mormăi el. Academia nu e o facultate la care să dai examen, să plăteşti taxa şi să intri.

– Nu. De obicei trebuie să fii recomandat de un membru al Congresului.

– Da, bine, chiar nu cred că vreun membru al Congresului o să recomande un indian. Suntem jos de tot în lista oamenilor pe care e la modă să-i ajuţi. De fapt, suntem chiar ultimii.

– Cred că te legi prea mult de originea ta, spuse Mary calmă. Poţi să dai vina pe faptul că eşti indian pentru tot ceea ce ţi se întâmplă sau poţi să-ţi continui viaţa. Nu poţi face nimic în legătură cu reacţiile celor din jur, dar *poţi* face ceva în legătură cu propria ta persoană. Nu ştii ce va face un membru al Congresului, deci de ce ai renunţa când nici măcar n-ai încercat? Eşti laş?

Joe se îndreptă, şi ochii lui blânzi se înăspriră.

– Nu cred.

– Atunci a venit timpul să te convingi, nu crezi? Îţi doreşti să fii pilot suficient de mult încât să te lupţi pentru asta? Sau vrei să mori fără să afli vreodată cum e să stai în carlinga unui avion care merge cu o mie de kilometri pe oră?

– Jucaţi tare, doamnă, şopti el.

– Uneori e nevoie de câte un bobârnac pentru a capta atenţia cuiva. Ai curaj să încerci?

– Şi dumneavoastră? Oamenilor din Ruth n-o să le placă să petreceţi atât de mult timp cu mine. Ar fi rău şi dacă aş fi singur, dar cu tata e mult mai rău.

– Dacă se arată careva nemulţumit de faptul că te meditez, o să-l pun cu siguranţă la punct, spuse ea hotărâtă. Este o mare onoare să fii acceptat la academie, şi acesta e scopul nostru. Dacă eşti de acord să te meditez, îi voi scrie imediat membrului din Congres care reprezintă circumscripţia ta. Cred că de data asta originea îţi va fi favorabilă.

Era uimită de mândria pe care o afişa chipul lui tânăr.

– Nu vreau un loc la academie dacă mi se oferă numai fiindcă sunt indian.

– Nu fi ridicol, îl dojeni ea. Sigur că n-o să intri la academie numai fiindcă eşti pe jumătate indian. Dar, dacă faptul ăsta atrage atenţia vreunui parlamentar, e foarte bine. O să-şi amintească de numele tău. Tu trebuie să ai media necesară.

Joe își trecu mâna prin părul negru, apoi se îndreptă agitat spre fereastră, privind peisajul alb.

– Chiar credeți ca e posibil?

– Sigur că e posibil. Nu există nici o garanție, dar e posibil. Ai putea să te mai uiți în oglinda dacă n-ai încerca? Daca *n-am* încerca?

Nu știa cum poți atrage atenția unui membru al Congresului, astfel încât să îl convingi să recomande pe cineva pentru academie, dar era hotărâtă să scrie o scrisoare pe săptămână tuturor senatorilor și reprezentanților din Congres pe care îi avea regiunea Wyoming.

– Dacă aș fi de acord, ar trebui să facem meditații seara. Am treburi de făcut la fermă.

– Nu e nici o problemă. N-aș avea nicio problemă să facem meditații și noaptea, dacă asta te va determina să te întorci la școală.

Joe îi aruncă o privire fugară.

– Chiar vorbiți serios, nu-i așa? Chiar vă pasă că am renunțat la școală.

– Sigur că-mi pasă.

– Nu-i nimic „sigur" în toată treaba asta. V-am spus, nici unui alt profesor nu-i păsa dacă veneam la școală sau nu. Probabil ar fi preferat să nu.

– Ei bine, spuse ea vioaie, mie-mi pasă. Sunt profesoară, așa că, dacă nu pot să educ și să simt că fac un bine cuiva, mă trădez pe mine însămi. Nu ai și tu aceeași părere despre pilotaj? Că *trebuie* s-o faci, altfel nu mai exiști?

– Îmi doresc nespus de mult asta, recunoscu el, cu voce joasă.

– Am citit undeva că a pilota înseamnă a-ți arunca sufletul spre cer și a te grăbi să-l prinzi în timp ce cade.

– Nu cred că al meu o să cadă vreodată, murmură el, privind cerul senin și rece.

Îl privea ca în transă, ca și cum paradisul îl aștepta acolo, ca și cum putea vedea infinitul. Probabil își închipuia că era acolo, deasupra, liber și sălbatic, cu o mașină

puternică urlând sub el şi ducându-l tot mai sus. Apoi îşi alungă din minte gândurile visătoare şi se întoarse spre ea.

– În regulă, domnişoara profesoară, când începem?

– În seara asta. Deja ai pierdut destul timp.

– Cât o să dureze până recuperez?

Mary îl privi contrariată.

– Să recuperezi? O să-i laşi pe toţi cu gura căscată. Totul depinde de cât de mult îţi vei da silinţa.

– Da, doamnă, spuse el, rânjind slab.

Ea se gândi că deja arăta mai tânăr, că aducea mai mult a adolescent, decât în urmă cu câteva clipe. Din toate punctele de vedere, era mult mai matur decât ceilalţi băieţi de vârsta lui, dar arăta ca şi cum ar fi scăpat de o povară. Dacă aviaţia însemna atât de mult pentru el, cum se simţise atunci când luase o hotărâre care-l îndepărta de ceea ce-şi dorea cel mai mult?

– Poţi să fii la mine la ora şase? Sau preferi să vin eu aici?

Se gândi cum avea să conducă pe întuneric şi pe zăpadă şi se întrebă dacă avea să reuşească, în caz că el voia ca ea să vină pe munte.

– Vin eu, fiindcă nu sunteţi obişnuită să conduceţi pe zăpadă. Unde locuiţi?

– Cobori pe drumul din spate şi faci stânga. Este prima casă pe stânga. Cred că e prima casă efectiv, adăugă după ce se gândi puţin.

– Aşa e. Nu mai e nici o altă casă vreo doi kilometri. E vechea casă Witcher.

– Aşa mi s-a spus. Conducerea şcolii a avut amabilitatea să îmi găsească o locuinţă.

Joe o privi cu îndoială.

– Mai degrabă aş zice ca a fost singura soluţie pentru a aduce o profesoară la mijlocul anului.

– În fine, am apreciat oricum gestul, spuse ea hotărâtă. Tatăl tău nu ar trebui să se întoarcă? întrebă ea, privind pe fereastră.

– Depinde ce a găsit. Dacă e ceva ce poate să repare pe loc, se descurcă. Uitaţi, acum vine.

Breakul negru se opri în faţa casei, iar Wolf ieşi. Urcă pe terasă, îşi scutură bine zăpada de pe cizme şi deschise uşa. Privirea lui neagră, rece, zăbovi asupra fiului său, apoi trecu la Mary. Ochii i se măriră în timp ce observa fiecare curbă subţire evidenţiată de blugii vechi ai lui Joe, dar nu făcu nici un comentariu.

– Strânge-ţi lucrurile, îi porunci el. Am un furtun care o să se potrivească la maşina ta. Îl montăm, apoi te duc acasă.

– Pot să conduc eu, răspunse ea. Dar vă mulţumesc pentru grijă. Cât costă furtunul? Vi-l voi plăti.

– Consideră-l un ajutor din partea unui vecin. Oricum, tot te duc acasă. Aş prefera să exersezi condusul pe zăpadă altundeva, nu pe muntele ăsta.

Chipul lui întunecat era lipsit de orice expresie, ca de obicei, dar Mary simţi că se hotărâse şi că nu avea de gând să se târguiască. Îşi luă rochia din camera lui Joe şi restul lucrurilor din bucătărie. Când se întoarse în sufragerie, Wolf îi oferi un palton gros. Şi-l trase fără obiecţii pe ea. Ştia că era al lui fiindcă-i ajungea aproape până la genunchi, iar mânecile îi depăşeau cu mult palmele.

Joe îşi puse din nou haina şi căciula.

– Gata.

Wolf îşi privi fiul.

– Aţi terminat de discutat?

Băiatul încuviinţă din cap.

– Da, răspunse el privindu-şi tatăl. O să-mi dea meditaţii. O să încerc să intru la Academia Forţelor Aeriene.

– E hotărârea ta. Asigură-e doar că ştii în ce te bagi.

– Trebuie să încerc.

Wolf aprobă din cap, şi aşa se încheie discuţia. Ieşiră din casa încălzită şi, deşi ghemuită între ei, Mary fu din nou şocată de frigul aspru, nemilos. Se urcă

recunoscătoare în maşina care fusese lăsată pornită, iar aerul cald i se păru o binecuvântare cerească.

Wolf se aşeza la volan, iar Joe intră lângă ea, pe partea cealaltă. Îşi puse mâinile una peste alta în poală şi îşi aşeză picioarele frumos, unul lângă altul, în timp ce se îndreptau spre un şopron enorm, cu grajduri lungi de o parte şi de alta. Wolf ieşi şi se duse în şopron, apoi apăru peste jumătate de minut cu un furtun negru.

Când ajunseră la maşina ei, bărbaţii Mackenzie coborâră şi-şi băgară capul sub capota ridicată. Wolf îi spuse, pe tonul pe care deja îl recunoştea drept neclintit, să rămână în maşină. Era, în mod evident, un bărbat autoritar, dar îi plăcea relaţia dintre el şi Joe. Se vedea că se respectau reciproc.

Se întrebă dacă localnicii erau atât de ostili cu ei numai fiindcă erau pe jumătate indieni. Îşi aminti remarca lui Joe, cum că era destul de rău şi dacă ar fi fost implicat numai el, dar, fiindcă era vorba despre Wolf, era mult mai rău. Care era treaba cu Wolf? O salvase dintr-o situaţie neplăcută, chiar periculoasă, avusese grijă de ea, iar acum îi repara maşina.

O şi sărutase.

Îşi simţi obrajii încălzindu-se când îşi aminti de acele săruturi intense. Nu, săruturile... şi rememorarea lor îi stârniră un soi diferit de căldură. Obrajii i se încălziseră fiindcă propriul ei comportament fusese atât de scandalos, încât îi era ruşine şi să se gândească. Niciodată, absolut niciodată nu fusese atât de directă cu un bărbat. Era cu totul nefiresc pentru ea.

Mătuşa Ardith ar fi făcut un atac de isterie dacă ar fi aflat că nepoata ei cuminte lăsase un străin să-i bage limba în gură. Era, cu siguranţă, ceva neigienic, dar, la urma urmei, într-un mod cu totul primitiv, fusese şi excitant.

Încă îşi simţea obrajii fierbinţi atunci când Wolf se întoarse în maşină, dar nici nu se uită la ea.

– L-am reparat. Joe o să vină după noi.

– Dar nu mai are nevoie de apă şi de antigel?

Wolf o privi neîncrezator.

– Aveam un bidon de antigel în portbagaj. N-ai văzut când l-am luat?

Mary se înroşi din nou. Nu văzuse. Retrăise acele săruturi, cu inima bătând ca nebuna şi cu sângele curgându-i năvalnic prin vene. Era o senzaţie extraordinară, şi nu era sigură cum trebuia să se comporte. I se părea că ar fi fost înţelept s-o ignore, dar cum să ignori aşa ceva?

Piciorul lui puternic se lipi de al ei în timp ce schimba viteza, şi dintr-odată ea îşi dădu seama că încă stătea pe mijloc.

– Mă dau la o parte, spuse ea repede şi se aşeză lângă fereastră.

Lui Wolf îi plăcuse să o simtă aproape, aşa de aproape, încât braţul şi piciorul lui o atingeau de fiecare dată când schimba viteza, dar nu-i spuse asta. Lucrurile scăpaseră prea mult de sub control acasă, şi nu trebuia să meargă mai departe. Îl îngrijora toată treaba cu Joe, iar Joe era mult mai important pentru el decât ce simţea atunci când lua în braţe o femeie.

– Nu vreau ca Joe să sufere fiindcă instinctele tale binefăcătoare nu pot să-şi vadă de treabă, rosti Wolf pe un ton jos, liniştit, care o făcu să tresară, iar el înţelese că ea întrevedea ameninţarea. Academia Forţelor Aeriene! E mult prea mult pentru un copil indian, şi o grămadă de oameni aşteaptă să-i pună beţe-n roate.

Dacă se gândise că avea să o intimideze, nu îi reuşise. Mary se întoarse spre el cu ochii scăpărători şi cu bărbia ridicată.

– Domnule Mackenzie, nu i-am promis lui Joe că va intra la Academie. El înţelege asta. Notele lui erau destul de mari ca să poată primi o recomandare, dar a renunţat la şcoală. Nu are nici o şansă dacă nu se întoarce la şcoală. Asta i-am oferit, o şansă.

– Şi dacă nu reuşeşte?

– Vrea să încerce. Chiar dacă n-o să intre, cel puţin va şti că a încercat şi va avea o diplomă.

– Ca să facă tot ce-ar fi făcut şi fără diplomă.

– Poate. Dar luni o să încep să mă informez care este procedura şi de ce calificări are nevoie şi o să mă apuc să trimit scrisori. Concurenţa la academie e foarte mare.

– Oamenilor din oraş n-o să le placă faptul că-l meditezi.

– Asta a zis şi Joe, răspunse Mary privindu-l încăpăţânată. Dar ştiu cum să mă descurc dacă face careva gură. Mă ocup eu de asta, domnule Mackenzie.

Se aflau deja la poalele muntelui pe care ea urcase atât de greu. Wolf tăcu tot restul drumului, aşa că tăcu şi Mary. Dar, când parcă în faţa casei vechi în care locuia ea, îşi aşeză mâinile înmănuşate pe volan şi spuse:

– Nu e numai din cauza lui Joe. Pentru binele tău, nu lăsa să se afle că faci asta. E mai bine dacă nu ştie nimeni că ai vorbit vreodată cu mine.

– De ce?

El schiţă un zâmbet amar.

– Sunt un fost puşcăriaş. Am fost arestat pentru viol.

capitolul 3

Mai târziu, Mary se certă fiindcă se dăduse jos din maşina fără să-i răspundă nimic, dar la momentul respectiv fusese extrem de şocată şi nu reuşise să scoată o vorbă. Viol! Era o infracţiune abominabilă. Nu-i venea să creadă. Îl sărutase! Fusese atât de şocată, încât se mulţumise să schiţeze un gest de rămas-bun şi-i spusese lui Joe că îl aştepta în seara aceea, apoi intrase în casă fără să le mulţumească pentru ajutor.

Acum începea să revină la realitate. Singură, în bucătăria veche, în timp ce-l privea pe Woodrow cum îşi lingea cu poftă laptele din farfurie, se gândea la afirmaţia lui Wolf. Pufni brusc.

– Aiurea! Dacă omul ăla e un violator, te fac friptură, Woodrow.

Woodrow părea să nu-şi facă griji, ceea ce îi sugeră lui Mary că pisoiul era de acord cu ea – şi avea o părere tare bună despre capacitatea lui Woodrow de a-şi da seama ce era mai bine pentru el.

La urma urmei, Wolf nu spusese că violase pe cineva. Zisese doar că fusese arestat pentru viol. Când Mary se gândi la felul în care şi el şi Joe acceptau automat, cu amărăciune, faptul că erau surghiuniţi din cauza originii lor indiene, se întrebă dacă faptul că Wolf era pe jumătate indian avusese vreo legătură cu condamnarea. Dar nu fusese vinovat. Ştia asta la fel de bine cum se cunoştea pe ea însăşi. Bărbatul care o ajutase să iasă dintr-o situaţie dificilă, care-i încălzise mâinile reci pe trupul lui şi care o sărutase cu o foame nestăvilită nu era genul de bărbat care să rănească în asemenea hal o femeie. *El* fusese cel care se oprise înainte ca sărutările să meargă prea departe, ea era deja cucerită.

Era ridicol. Nu avea cum să fi violat pe nimeni.

O, poate că nici nu-i fusese prea greu să se oprească din a o saruta. La urma urmei, ea era neexperimentată, neatrăgătoare, nu avea să fie vreodată voluptuoasă, dar... Gândurile i se risipiră pe măsură ce-şi amintea de senzaţiile acelea noi. Nu avea experienţă, dar nu era proastă. Fusese... ei bine, i se întărise. Simţise asta *foarte* clar. Poate că în ultima vreme nu-şi putuse satisface poftele fizice, iar ea fusese la îndemână, dar tot nu profitase de ea. Nu o tratase cu atitudinea aceea de marinar care se mulţumeşte cu orice port pe timp de furtună. Care era cuvântul acela groaznic pe care-l auzise odată la unul dintre elevii ei? A, da, aţâţat. Putea să accepte faptul că Wolf Mackenzie se aflase în starea asta şi că, din întâmplare, ea îl provocase într-un fel pe care încă nu-l înţelegea, dar ideea de bază era că el nu profitase de avantajul pe care-l avea.

Şi dacă ar fi făcut-o?

Inima începu să-i bată puternic şi o cuprinse căldura, concomitent cu o agitaţie dureroasă, de necontenit. Sânii i se încordară şi începură să pulseze, şi îi apăsă automat cu palmele înainte să-şi dea seama ce făcea şi să-şi tragă mâinile. Si dacă el i-ar fi atins? Dacă i-ar fi explorat cu gura? Se simţi gata să se topească numai gândindu-se la el. Închipuindu-şi. Îşi strânse picioarele, încercând să alunge durerea aceea surdă, şi suspină. Chiar dacă abia se auzi, suspinul păru neaşteptat de zgomotos în casa aceea tăcută, iar pisoiul ridică privirea din farfurie, mieună întrebător, apoi se întoarse la laptele lui.

Ar fi fost în stare să-l oprească? Ar fi încercat să-l oprească? Sau oare, acum, şi-ar fi adus aminte de cum făcuseră dragoste în loc să-şi închipuie cum ar fi fost? Corpul îi tremura, nu din cauza vreunei amintiri, ci din cauza instinctelor şi nevoilor tocmai deşteptate.

Nu mai cunoscuse altă pasiune decât pasiunea pentru cunoaştere şi învăţătură. O speriau senzaţiile puternice pe care le resimţea, fiindcă fusese convinsă că se cunoştea

bine. Dintr-odată, propria ei făptură îi era străină, iar gândurile şi emoţiile îi deveniseră brusc nesupuse. Se simţea trădată.

La naiba, asta era dorinţă! Ea, Mary Elizabeth Potter, *dorea* un bărbat! Şi nu orice bărbat. Pe Wolf Mackenzie.

Constatarea o uimi şi o stânjeni în acelaşi timp.

Joe se dovedi un elev isteţ şi capabil, aşa cum bănuise Mary. Fu prompt, sosi chiar la timp şi, din fericire, singur. După ce se gândise toată după-amiaza la întâmplările din dimineaţa respectivă, Mary nu credea că mai putea da ochii cu Wolf Mackenzie. Oare ce părere avea despre ea? Din punctul ei de vedere, practic îl atacase.

Dar Joe era singur, şi în cele trei ore care urmară Mary îşi dădu seama că-i plăcea din ce în ce mai mult de el. Era avid de cunoaştere şi absorbea tot ceea ce învăţa ca un burete. În timp ce el lucra exerciţiile pe care i le dăduse, Mary pregăti un set de liste în care să noteze de cât timp avea nevoie la fiecare disciplină, ce materie acoperise şi notele de la teste. Scopul pe care şi-l propuseseră era mult mai sus decât o diplomă de liceu. Deşi nu-i promisese, ştia că n-avea să îşi găsească liniştea până când Joe n-avea să fie acceptat la Academia Forţelor Aeriene. Ceva din ochii lui îi spunea că n-avea să se simtă întreg dacă nu putea să piloteze un avion. Era ca un vultur ţintuit la pământ, cu sufletul tânjind către cer.

La ora nouă, Mary hotărî să facă o pauză şi notă timpul pe liste. Joe căscă şi dădu scaunul pe spate.

– Cât de des o să facem asta?

– În fiecare seară, dacă te simţi în stare, răspunse ea. Cel puţin până ajungi la zi cu restul clasei.

Ochii lui de un albastru-deschis o priviră cu atenţie, şi Mary fu din nou uimită de cât de matură părea privirea lui.

– De la anul va trebui să particip la cursuri?

– Ar fi de ajutor dacă ai face-o. Ai putea să lucrezi mult mai mult, şi acasă ne-am pregăti în plus.

– O să mă gândesc la asta. Nu vreau să-l las baltă pe tata. Acum ne extindem ferma, şi e mai mult de muncă. Avem mai mulţi cai ca oricând.

– Creşteţi cai?

– Cai de viteză. Cai de fermă, dresaţi să păzească vitele. Nu numai că îi creştem, oamenii îi aduc lui tata caii, să li-i dreseze. Tata e cel mai bun. Oamenilor nu le pasă că e indian dacă e vorba despre dresura cailor.

Amărăciunea lui era, din nou, evidentă. Mary se sprijini în coate şi-şi propti bărbia în mâinile ridicate.

– Şi tu?

– Şi eu sunt indian, domnişoară Potter. Pe jumătate indian, iar asta-i mai mult decât suficient pentru majoritatea localnicilor. Nu era asa rău când eram mai mic, dar un puşti indian nu reprezintă o ameninţare pentru nimeni. În schimb, când copilul creşte şi începe să se uite după fete albe, se dezlănţuie iadul.

Deci o fată fusese, parţial, motivul pentru care Joe renunţase la şcoală. Mary ridică din sprâncene.

– Îmi închipui că şi fetele albe se uitau după tine, spuse ea cu blândeţe. Arăţi foarte bine.

Joe aproape râse.

– Mda. De parcă asta m-ar ajuta la ceva.

– Deci se uitau şi ele după tine?

– Si flirtau. Una se comporta de parcă ar fi ţinut cu adevărat la mine. Dar, când am invitat-o la o petrecere, mi-a trântit imediat uşa-n nas. Presupun că nu-i nici o problemă dacă flirtează cu mine, aşa cum fluturi un steag roşu în faţa unui taur de la o distanţă suficient de mare, dar în nici un caz n-avea de gând să iasă cu un indian.

– Îmi pare rău, spuse Mary fără să stea pe gânduri, apoi se întinse şi-i acoperi palma puternică cu a ei. De asta ai renunţat la şcoală?

– Nu mai avea rost să mă duc. Să nu credeţi că aveam gânduri serioase cu ea, fiindcă n-ajunsesem aşa departe. Doar îmi plăcea de ea. Însă toată chestia mi-a arătat foarte clar că n-aveam să-mi găsesc niciodată locul acolo, că nici una dintre fetele acelea n-avea să iasă vreodată cu mine.

– Şi ce planuri aveai? Să lucrezi la fermă tot restul vieţii şi să nu ieşi niciodată cu o fată, să nu te însori niciodată?

– Nici nu mă gândesc să mă-nsor! spuse el ferm. În plus, există şi alte oraşe, oraşe mai mari. Ferma merge destul de bine acum şi avem ceva bani puşi deoparte.

Nu adăugă că îşi pierduse virginitatea în urmă cu doi ani, într-o excursie în unul dintre oraşele acelea mai mari. Nu voia s-o şocheze şi era sigur că avea să fie şocată dacă afla de experienţa lui. Noua profesoară nu era numai serioasă şi la locul ei, ci inocentă. Îl făcea să se simtă foarte protector. Asta, dar şi faptul că era diferită de toţi ceilalţi profesori pe care-i cunoscuse. Când îl privea, îl vedea pe *el*, pe Joe Mackenzie, nu îi vedea pielea colorată şi părul negru, de metis. Îl privise în ochi şi văzuse visul, obsesia pe care o avusese întotdeauna pentru avioane şi pilotaj.

După ce Joe plecă, Mary încuie usa şi se pregăti de culcare. Fusese o zi tumultuoasă, dar adormi foarte târziu şi a doua zi se trezi la fel de târziu. Îşi ocupă tot timpul în ziua aceea, ca să n-aibă vreme să se gândească la Wolf Mackenzie sau să-şi închipuie lucruri ce nu se întâmplaseră. Mătură şi şterse praful până când toată casa lucea de curăţenie, apoi scoase cutiile cu cărţi pe care şi le adusese din Savannah. Cărţile făceau întotdeauna o casă să pară locuită. Spre dezamăgirea ei însă, nu găsi unde să le pună. Avea nevoie de nişte rafturi demontabile. Credea că ar putea să se descurce singură, dacă găsea nişte rafturi care se montau doar cu o şurubelniţă. Cu hotărârea ei proverbială, se decise să caute unele la magazinul general în după-amiaza următoare.

Dacă nu găsea acolo, trebuia să cumpere niște lemn și să tocmească pe cineva care să-i lucreze niște rafturi.

Luni, în jurul prânzului, dădu un telefon la inspectoratul școlar ca să afle ce trebuia să facă pentru ca studiile lui Joe să îi fie recunoscute pentru diplomă. Știa că deținea toate calificările necesare, dar trebuiau completate multe formulare înainte ca el să poată obține creditele necesare prin meditații în particular. Sună de la telefonul cu monede din cancelaria cea mică, pe care n-o foloseau niciodată, fiindcă erau numai trei profesoare, fiecare pentru câte patru clase, și nu aveau niciodată pauză. Cu toate astea, cancelaria avea trei scaune și o masă, un frigider zgâriat, o cafetieră automată și un telefon cu monede. Era atât de neobișnuit ca vreuna dintre profesoare să intre în cancelarie, încât Mary fu surprinsă când se deschise ușa și învățătoarea Sharon Wycliffe își vârî capul.

– Mary, nu te simți bine?

– Nu, sunt în regulă.

Mary se ridică și-și scutură praful de pe mâini. Receptorul era acoperit cu un strat cenușiu, dovadă a frecvenței cu care era folosit.

– Dădeam un telefon.

– A, nu știam ce faci. Ești aici de ceva timp, și m-am gândit că poate nu te simți bine. Pe cine sunai?

Întrebarea fu adresată fără nici o ezitare. Sharon se născuse în Ruth, făcuse școala acolo, se măritase cu un băiat din oraș. Toți locuitorii din Ruth își cunoșteau cei o sută optzeci de concetățeni. Toti știau ce fac ceilalți și nu li se părea nimic neobișnuit. Micile orașe erau, de fapt, familii extinse. Mary nu fu surprinsă de curiozitatea fățișă a lui Sharon, fiindcă mai trecuse prin asta.

– Am sunat la inspectorat. Aveam nevoie de niște informații despre conditiile pentru predare.

Sharon păru alarmată.

– Crezi că nu ești complet calificată? Dacă sunt probleme, consiliul școlii o să se sinucidă în masă. Nu știi

cât de greu e să găseşti un profesor cu toate calificările care să fie dispus să vină într-un orăşel cum e Ruth. Intraseră în panică până să te găsească. Copiii ar fi trebuit să se ducă la şcoală la vreo sută de kilometri de aici.

– Nu, nu de asta. Mă gândeam că pot să încep să dau lecţii particulare, dacă are nevoie vreun copil.

Nu menţionă numele lui Joe Mackenzie, fiindcă nu putea să uite avertismentele pe care le primise şi de la el, şi de la tatăl lui.

– Slavă Domnului că nu sunt veşti proaste! exclamă Sharon. Mai bine mă întorc la copii înainte să facă vreo boacănă.

Făcu cu mâna şi zâmbi, apoi dispăru, cu curiozitatea satisfăcută.

Mary spera că Sharon nu avea să discute despre asta cu Dottie Lancaster, profesoara de la clasele cinci-opt, dar ştia că doar se amăgea. În final, toată lumea afla totul în Ruth. Sharon era caldă şi amuzantă cu micii ei elevi şi Mary avea şi ea un stil de predare destul de relaxat, dar Dottie era strictă şi dură cu elevii. Asta nu îi plăcea prea mult lui Mary, fiindcă avea senzaţia că Dottie îşi considera slujba o simplă slujbă, una necesară, dar care nu-i făcea prea multă plăcere. Auzise chiar că Dottie, care avea cincizeci şi cinci de ani, se gândea să se pensioneze mai devreme. Cu toate defectele lui Dottie, consiliul şcolii avea să fie nemulţumit de o astfel de decizie, fiindcă, după cum spusese şi Sharon, era aproape imposibil să convingi un profesor să se mute în Ruth. Oraşul era prea mic şi prea departe de orice altceva.

Pe parcursul ultimelor lecţii din ziua respectivă, Mary le studie pe fete şi se întrebă care dintre ele flirtase cu Joe Mackenzie, apoi dăduse înapoi atunci când el o invitase să iasă. Mai multe fete erau atrăgătoare şi cochete şi, deşi de o superficialitate tipic adolescentină, toate păreau agreabile. Dar care să-l fi atras pe Joe, care nu era superficial, care avea o privire mult prea matură pentru

un băiat de şaisprezece ani? Natalie Ulrich, care era înaltă şi graţioasă? Pamela Hearst, blonda care s-ar fi potrivit de minune pe o plajă din California? Sau poate Jackie Baugh, cea cu ochii de un negru intens. Îşi dădu seama că putea fi vorba despre oricare dintre cele opt eleve din clasele ei. Erau obişnuite să fie curtate, având marele noroc de a fi inferioare numeric băieţilor – ele erau opt, ei erau nouă. Toate flirtau. Deci despre care era vorba?

Se întrebă de ce conta asta, însă conta. Una dintre acele fete, deşi nu-i distrusese inima lui Joe, îi dăduse ceea ce putea fi o lovitură fatală. Pentru Joe, fusese picătura care umpluse paharul, se convinsese că nu avea ce căuta în lumea albilor şi renunţase la studii. Poate că nu avea să fie admis din nou la scoala aceasta, dar măcar fusese de acord să ia meditaţii. De nu şi-ar fi pierdut speranţa...

Când termină orele, strânse repede toate materialele de care avea nevoie în seara aceea şi lucrările pe care le avea de corectat şi se grăbi spre maşină. Ajunse rapid la magazinul general Hearst, şi, când întrebă, domnul Hearts o îndrumă cu amabilitate spre rafturile aflate într-un colţ.

Peste câteva minute se deschise uşa şi intră alt client. Mary îl văzu pe Wolf de cum păşi în magazin. Se uita la rafturi, dar pielea ei reacţionase ca un sistem de alarmă, semnalându-i apropierea lui. Deveni agitată, simţi furnicături la ceafă, ridică privirea şi îl văzu. Începu să tremure imediat şi sfârcurile i se întăriră. Se simţi jenată de reacţia aceea nestăpânită şi se îmbujoră pe dată.

Observă, cu coada ochiului, că domnul Hearst se crispase şi, pentru prima dată, luă de bune vorbele lui Wolf despre cum era privit în oraş. Nu făcuse nimic, nu spusese nimic, dar era evident că domnului Hearst nu îi convenea prezenţa lui în magazinul său.

Se întoarse repede la rafturi. Nu-l putea privi în ochi. Simţea că obrajii îi ard şi mai rău atunci când se gândi la felul în care se purtase, aruncându-se în braţele lui

ca o fată bătrână cuprinsă de pofte. Nu o ajuta nici faptul că el probabil chiar credea că *era* o fată bătrână cuprinsă de pofte. Prima parte nu o putea contrazice, dar celeilalte nu-i acordase niciodata atenţie până s-o ia Wolf în braţe. Când se gândea la ceea ce făcuse...

Obrajii îi luau foc. Tot corpul îi lua foc. Nu avea cum să discute cu el. Oare ce părere avea despre ea? Se forţă să se concentreze şi începu sa citească instrucţiunile de pe cutia cu raftul, prefacându-se că nu-l văzuse intrând.

Citise instrucţiunile de trei ori când îşi dădu seama că se purta fix ca oamenii pe care i-i descrisese el: prea bună pentru a vorbi cu el, refuzând cu dispreţ să recunoască inclusiv că îl cunoştea. De obicei Mary era o persoană echilibrată, dar, din senin, o cuprinse furia împotriva ei înseşi. Ce fel de om era?

Trase spre ea cutia cu raftul şi aproape se clătina din cauza greutăţii. Chiar atunci când ea se întoarse, Wolf aşează pe tejghea o cutie de cuie şi îşi caută portofelul în buzunar.

Domnul Hearst îl privi scurt pe Wolf, apoi îşi aruncă privirea spre locul în care Mary se lupta cu cutia.

– Domnişoară Potter, lăsaţi-mă pe mine să mă ocup, spuse el, ieşind din spatele tejghelei, ca să o ajute cu cutia. Nu vă chinuiţi cu o cutie aşa grea. Să nu vă loviţi, mai adăugă el ridicând cutia în braţe.

Mary se întrebă cum îşi imagina el că avea să o ducă din maşină până în casă dacă nu era în stare nici măcar s-o care până la tejghea, dar nu mai spuse asta. Îl urmă, îşi îndreptă spatele, respiră adânc, îl privi pe Wolf şi spuse clar:

– Bună ziua, domnule Mackenzie. Ce mai faceţi?

Ochii lui negri licăriră – probabil în semn de avertisment.

– Domnişoară Potter, spuse el scurt, atingându-şi borul pălăriei cu degetele, dar refuzând să răspundă întrebării ei politicoase.

Domnul Hearst o privi brusc pe Mary.

– Îl cunoaşteţi, domnişoară Potter?

– Într-adevăr. M-a salvat sâmbătă, când mi s-a stricat maşina şi am rămas în zăpadă, continuă Mary, pe un ton răspicat.

– Hmm, făcu domnul Hearst privindu-l bănuitor pe Wolf şi punând mâna pe cutia cu raftul, ca să verifice preţul.

– Mă scuzaţi, spuse Mary. Domnul Mackenzie a fost înaintea mea.

Îl auzi pe Wolf înjurând în barbă sau cel puţin aşa i se păru. Domnul Hearst se înroşi.

– Aştept, nu e nici o problemă, spuse Wolf impasibil.

– Nici vorbă să o iau în faţa dumneavoastră, răspunse Mary aşezându-şi mâinile pe şolduri şi ţuguindu-şi buzele. N-aş putea fi atât de nepoliticoasă.

– Doamnele mai întâi, spuse domnul Hearst, încercând să schiţeze un zâmbet.

Mary îl privi cu asprime.

– Doamnele n-ar trebui să profite de sexul lor, domnule Hearst. Ne aflăm în epoca egalităţii şi a corectitudinii. Domnul Mackenzie a fost înaintea mea şi ar trebui servit înainte.

Wolf clătină din cap şi o privi neîncrezător.

– Doar nu sunteţi feministă?

– Nu vorbi aşa cu ea, indiene, ripostă domnul Hearst.

– O clipă, interveni Mary, ameninţând cu degetul şi luptându-se să-şi stăpânească furia. Sunteţi nepoliticos, fără motiv. Mamei dumneavoastră i-ar fi ruşine, domnule Hearst. Aşa v-a învăţat ea să vă comportaţi?

Hearst se înroşi şi mai mult.

– M-a învăţat tot ce trebuie, mormăi el, privindu-i degetul ridicat.

Degetul unei profesoare avea întotdeauna o putere extraordinară, aproape mistică. Bărbaţii se speriau. Mai observase acest efect şi înainte şi îşi dăduse seama că degetul unei profesoare era o prelungire a degetului

unei mame şi, astfel, căpăta o autoritate incontestabilă. Femeile scăpau treptat de sentimentul de vină şi neajutorare provocat de degetul acela acuzator, poate fiindcă majoritatea deveneau mame şi aveau propriul deget atotputernic, dar bărbaţii nu aveau scăpare. Domnul Hearst nu făcea excepţie. Arăta de parcă ar fi vrut să se ascundă sub tejghea.

– Atunci sunt sigură că aţi vrea să fie mândră de dumneavoastră, spuse ea pe un ton cât mai auster. După dumneavoastră, domnule Mackenzie.

Wolf scoase un sunet care semăna a mârâit, dar Mary îl fixă cu privirea până când acesta luă banii din portofel şi-i aruncă pe tejghea. Fără să scoată vreun cuvânt, domnul Hearst verifică preţul cuielor şi luă banii. Tot în linişte, Wolf luă cutia cu cuie, făcu stânga-mprejur şi ieşi din magazin.

– Vă mulţumesc, spuse Mary înmuindu-se şi oferindu-i domnului Hearst un zâmbet iertător. Ştiam că veţi înţelege cât de mult contează pentru mine să fiu tratată în mod corect. Nu vreau să profit de faptul că sunt profesoară aici.

Vorbea ca şi cum a fi profesoară era cel puţin la fel de important ca a fi regină, dar domnul Hearst se mulţumi să dea aprobator din cap, simţindu-se prea uşurat ca să mai deschidă subiectul. Luă banii şi îi duse cu amabilitate cutia cu raftul la maşină, unde i-o aşeză în portbagaj.

– Vă mulţumesc, spuse ea din nou. Apropo, Pamela *e* fiica dumneavoastră, nu-i aşa?

Domnul Hearst păru îngrijorat.

– Aşa e.

Pamela era fata lui cea mai mică, era comoara ochilor lui.

– E o fată foarte frumoasă şi o elevă bună. Voiam doar să vă spun că se descurcă bine la şcoală.

Când Mary porni maşina, faţa domnului Hearst era toată numai zâmbet.

Wolf trase pe dreapta la colţ şi privi în oglinda retrovizoare, aşteptând ca Mary să iasă din magazin. Era aşa supărat, încât voia s-o zgâlţâie de să-i clănţăne dinţii din gură, şi asta îl supăra şi mai tare, fiindcă ştia că nu avea să fie în stare.

La naiba! O avertizase, dar ea nu-l ascultase. Nu numai că spusese clar şi răspicat că se cunoşteau, dar evidenţiase circumstanţele întâlnirii lor şi apoi îl laudase într-un fel care nu putea trece neobservat.

Nu înţelesese atunci când îi spusese că făcuse puşcărie şi de ce? Credea că glumise?

Mâinile i se încleştară pe volan. Mary avea din nou părul răsucit în coc şi purta ochelarii care-i ascundeau ochii albaştri, dar el îşi amintea cum arăta cu părul desfăcut şi cu blugii vechi ai lui Joe, care i se mulau pe şolduri şi pe picioarele zvelte. Îşi amintea cum îi strălucea în ochi pasiunea atunci când o sărutase. Îşi amintea şi moliciunea buzelor ei, deşi şi le ţinuse strâns lipite în încercarea de a părea serioasă.

Dacă ar judeca limpede, ar pleca. Dacă păstra distanţa, oamenii n-aveau să vorbească decât despre faptul că făcea meditaţii cu Joe. Asta era deja suficient de rău din punctul lor de vedere.

Dar cum avea să care ea cutia aceea din maşină în casă? Probabil cântărea la fel de mult ca ea. Avea doar s-o ajute să transporte cutia şi, în acelaşi timp, să se ia de el fiindcă nu-l ascultase.

Pe cine Dumnezeu încerca el să păcălească? O atinsese, o sărutase şi voia mai mult. Era o fată bătrână modestă, dar pielea ei era albă şi străvezie ca a unui bebeluş, iar trupul ei zvelt se dezvăluia moale, cu unduiri uşoare, sub mâinile lui. Voia s-o atingă. După ce o sărutase, după ce o ţinuse în braţe, nu se mai dusese s-o vadă pe Julie Oakes, fiindcă nu fusese în stare să-şi şteargă din minte, din trup, atingerea domnişoarei Mary Potter. Încă îl durea. Frustrarea fizică era cumplită şi avea să se agraveze, fiindcă niciodată nu fusese mai convins

de ceva decât de faptul că domnişoara Mary Potter nu era pentru el.

Maşina ei plecă din faţa magazinului şi îl depăşi. Murmurând o altă înjurătură, Wolf băgă în viteză şi o urmă încet. Înaintând în ritm normal, o luă pe şoseaua cu două benzi care ieşea din oraş, apoi vră pe străduţa ce ajungea la casa ei. Trebuia să-i fi văzut maşina, dar nu dădea semne că ştia că era urmărită. Conduse direct acasă, vră cu grijă pe aleea plină de zăpadă şi parcă maşina pe locul obişnuit, din spatele casei.

Wolf clătină din cap în timp ce opri în spatele ei şi ieşi din maşină. Ea coborâse deja, şi îi zâmbi în timp ce scotea cheia de la casă din poşetă. Nu-şi amintea ce-i spusese? Nu-i venea să creadă că îi zisese că fusese închis pentru viol şi ea tot îl saluta atât de calmă, de parcă ar fi fost vorba despre un preot, deşi pe o distanţă de vreo cinci kilometri nu se mai afla nimeni altcineva.

– La naiba, cucoană! ţipa, apropiindu-se de ea cu paşi mari. N-ai ascultat ce ţi-am zis sâmbătă?

– Ba da, sigur că am ascultat. Asta nu înseamnă că am fost de acord, răspunse Mary descuind portbagajul şi zâmbindu-i. Dacă tot eşti aici, ai putea, te rog, să-mi transporţi cutia asta? Ţi-aş fi recunoscătoare.

– De-asta m-am şi oprit, ripostă el. Ştiam că n-o să te descurci.

Nu se lăsă descumpănită de proasta lui dispoziţie. Îi zâmbi din nou în timp ce el lua cutia pe umăr, apoi îl conduse spre uşa din spate şi o deschise.

Primul lucru pe care-l observă el fu faptul că în casă domnea un miros proaspăt şi dulceag. Nu mirosea a mucegai, aşa cum ar fi fost normal într-o casă nelocuită multă vreme. Îşi săltă capul şi, fără să vrea, inspiră mirosul suav.

– Ce-i cu mirosul ăsta?

Ea se opri şi adulmecă delicat.

– Ce miros?

– Mirosul ăsta dulce. A flori.

– Flori? A, trebuie să fie de la săculeţele cu liliac pe care le-am pus în toate sertarele, ca să le împrospătez. Foarte multe săculeţe miros prea puternic, dar liliacul e tocmai nimerit, nu crezi?

El nu ştia nimic despre săculeţe, ce-or mai fi fost şi alea, dar, cum le punea în toate sertarele, şi lenjeria ei mirosea, probabil, tot a liliac. Cearşafurile ei miroseau a liliac şi a parfumul cald al trupului ei. Trupul lui reacţionă la aceste gânduri şi se blestemă în minte, apoi lăsă cutia jos cu un zgomot surd. Deşi în casă era răcoare, simţi cum îi curgea transpiraţia pe frunte.

– Stai să dau drumul la căldura, spuse ea, ignorându-i înjurăturile. Soba e veche şi face zgomot, dar n-am lemne pentru şemineu, aşa că mă descurc cu ea.

În timp ce vorbea, ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre hol, vocea auzindu-i-se din ce în ce mai încet. Apoi se întoarse şi îi zâmbi din nou.

– Se încălzeşte imediat. Vrei o ceaşcă de ceai? De fapt, cafea, se corectă ea după ce-l măsură cu privirea. Nu-mi pari genul care bea ceai.

Lui îi era deja cald. Ardea. Îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe masa din bucătărie.

– Nu ştii că acum toată lumea o să vorbească despre tine? Cucoană, sunt indian, am făcut puşcărie...

– Mary, îl întrerupse ea scurt.

– Ce?

– Mă cheamă Mary, nu „cucoană". Mary Elizabeth, adăugă ea, din obişnuinţă, fiindcă mătuşa Ardith mereu o striga cu ambele prenume. Eşti sigur că nu vrei cafea? Eu am nevoie de ceva care să mă încălzească.

El aşeză pălăria lângă mănuşi, apoi îşi trecu nerăbdător degetele prin păr.

– Bine. Cafea.

Mary se întoarse ca să pună apă şi să măsoare cafeaua, profitând de situaţie pentru a-şi ascunde obrajii îmbujoraţi. Părul lui... Se simţea ca o toantă fiindcă nu-i mai observase părul până atunci. Poate fusese prea

supărată, apoi prea fermecată sau poate îi atrăseseră atenţia ochii lui negri ca noaptea, însă nu mai observase cât de lung avea părul. Era des, negru şi strălucitor şi îi atingea umerii laţi. Arăta ca un nomad, şi şi-l imagină imediat cu pieptul şi cu picioarele puternice dezgolite, cu corpul acoperit doar de un şort, iar inima începu să-i bată mai tare.

Wolf nu se aşeză, ci se propti cât era el de mare de bufetul de lângă ea. Mary nu ridică privirea, sperând că îmbujorarea avea să-i dispară. De ce oare simpla vedere a acelui bărbat îi declanşa fantezii erotice? Nu mai avusese fantezii până atunci, nici erotice, nici de alt fel. Nu i se mai întâmplase să se uite la un bărbat şi să se întrebe cum arăta gol, dar ideea lui Wolf gol îi provocă un nod în stomac, iar mâinile ei ardeau de nerăbdare să-l atingă.

– Ce naiba e-n capul tău de mă laşi să intru în casă şi mă mai şi inviţi la o cafea? întrebă el cu voce joasă, aspră.

– De ce n-ar trebui să fac asta? clipi Mary, mirată.

Wolf crezu că avea să explodeze de nervi.

– Cucoană...

– Mary.

Pumnii lui mari se încleştară.

– *Mary*. Chiar nu te deranjează să laşi un fost puşcăriaş să-ţi intre-n casă?

– A, de-asta, făcu ea, dând din mână a pagubă. Ar fi înţelept să-ţi urmez sfatul dacă ai fi într-adevăr un infractor, dar, fiindcă n-ai fost tu de vină, nu cred că e cazul. În plus, dacă *ai fi* un infractor, nu mi-ai da sfatul ăsta.

Lui Wolf nu-i venea să creadă cât de relaxată vorbea despre nevinovăţia lui.

– De unde ştii că n-am fost eu de vină?

– N-ai fost.

– Ai vreun motiv pentru care crezi asta, Sherlock, sau te bazezi pe proverbiala intuiţie feminină?

Mary se întoarse şi-l privi.

– Nu cred că un violator s-ar purta cu o femeie aşa blând... cum te-ai purtat tu cu mine, spuse ea în şoaptă şi culoarea îi reveni în obraji. Supărată că se înroşea încontinuu, îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând să nu se dea de gol. Wolf îşi încleştă dinţii, în parte fiindcă era albă şi, deci, nepotrivită pentru el, în parte fiindcă era aşa inocentă şi în parte fiindcă dorea atât de mult s-o atingă, încât îl durea tot corpul.

– Să nu-ţi faci speranţe fiindca te-am sărutat sâmbătă, spuse el cu asprime. N-am mai fost de mult timp cu o femeie şi sunt...

– Aţâţat? completă ea.

Fu uimit de faptul că din gura unei persoane atât de bine-crescute putea să iasă un asemenea cuvânt.

– Ce?

– Atâţat, repetă ea. Am auzit cuvântul la nişte elevi. Înseamnă...

– Ştiu ce înseamnă!

– Ah. Ei, aşa erai? Asa eşti, de fapt, după câte-mi dau seama.

Îi veni să râdă. Dorinţa era cât pe ce să-l copleşească, dar acoperi sunetul cu o tuse seacă.

– Da, încă sunt.

Mary îl privi înţelegătoare.

– Am auzit că poate fi o mare problemă.

– E greu pentru un bărbat.

Dură o clipă, dar apoi ea făcu ochii mari şi, înainte să se poată opri, privirea ei coborî pe trupul lui. Îşi îndreptă capul instantaneu.

– Ah. Văd. Adică înţeleg.

Nevoia s-o atingă fu atât de bruscă, încât se văzu silit să cedeze, trebuia s-o atingă oricât de puţin. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei, savurându-i moliciunea, delicateţea încheieturilor ei sub palmele lui.

– Nu cred că înţelegi. Nu poţi să ai de-a face cu mine şi să mai lucrezi în oraşul ăsta. În cel mai bun caz, te-ar

trata ca pe un lepros sau ca pe-o târfă. Cel mai probabil, ţi-ai pierde serviciul.

Auzind asta, Mary îşi ţuguie buzele, şi în ochi i se citi o sclipire războinică.

– Chiar vreau să văd dacă mă dau afară fiindcă am de-a face cu un cetăţean care respectă legea şi-şi plăteşte impozitele. Refuz să mă comport de parcă nu ne-am cunoaşte.

– Una e să mă cunoşti. Ar fi destul de rău şi să fii prietenă cu mine. Dar cu totul altceva ar fi dacă te-ai culca cu mine. Ţi-ar fi imposibil să mai locuieşti aici.

O simţi crispându-se sub mâinile lui.

– Nu cred că ţi-am cerut să te culci cu mine, spuse ea, dar obrajii i se înroşiră din nou.

Într-adevăr, nu îi ceruse asta, dar el ştia că ea se întrebase cum ar fi fost.

– Ba da, mi-ai cerut, dar eşti atât de inocentă, încât nici nu ţi-ai dat seama ce făceai, mormăi el. Aş putea să sar pe tine chiar acum, scumpo, şi aş face-o dacă ai avea idee ce înseamnă asta. Dar ultimul lucru pe care-l vreau e să fiu acuzat de viol de vreo albă pudică. Un indian nu beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, crede-mă.

– N-aş face aşa ceva!

Wolf zâmbi amar.

– Da, am mai auzit asta. Probabil sunt singurul bărbat care te-a sărutat vreodată, şi crezi că ţi-ar plăcea şi mai mult, nu-i aşa? Dar sexul nu e drăguţ şi romantic, ci fierbinte şi dur, şi probabil prima dată nu-ţi va plăcea deloc. Aşa că fă-mi o favoare şi găseşte-ţi alt porcuşor de Guineea. Am destule pe cap ca să te mai adaug şi pe tine pe listă.

Mary se îndepărtă de el, strângând din buze şi clipind cât de repede putea, ca să nu permită lacrimilor să-i cadă pe obraz. Nu avea de gând să-l lase s-o facă să plângă pentru nimic în lume.

– Îmi pare rău că ţi-am făcut impresia asta, spuse ea cu vocea gâtuită, dar calmă. E adevărat că n-am mai fost

sărutată până acum, dar sunt sigură că asta nu este o surpriză pentru tine. Nu arăt a Miss America. Dacă am reacţionat nepotrivit, îmi cer scuze. Nu se va mai întâmpla. Cafeaua e gata, adăugă ea întorcându-se repede spre bufet. Cum o preferi?

Wolf scrâşni din dinţi şi-şi luă pălăria.

– Dă-o-ncolo de cafea, mormăi el în timp ce-şi îndesa pălăria pe cap şi-şi lua mănuşile.

Mary nu-l privi.

– Foarte bine. La revedere, domnule Mackenzie.

Wolf trânti uşa, iar Mary rămase în bucătărie, cu o ceaşcă goală în mână. Dacă era într-adevăr o despărţire, nu ştia cum avea să fie capabilă să o suporte.

capitolul 4

Mary nu era o persoană slabă de înger, şi refuză să cadă pradă dezolării ce o cuprindea de fiecare dată când se gândea la ziua aceea cumplită. În timpul zilei îşi îndemna şi-şi ispitea elevii spre cunoaştere. Noaptea îl vedea pe Joe cum devora informaţiile pe care i le oferea. Setea lui de cunoaştere era neostoită, şi nu numai că îi ajunse din urmă pe elevii din clasele ei de la şcoală, ci îi şi depăşi.

Le scrisese membrilor din Congres care reprezentau Wyomingul şi o contactase şi pe o prietenă de-a ei, cerându-i toate informaţiile pe care le găsea despre Academia Forţelor Aeriene. Când sosi pachetul, i-l dădu lui Joe şi văzu în ochii lui acea privire hotărâtă, fermecată pe care o avea de fiecare dată când se gândea la aviaţie. Lucrul cu Joe era o plăcere. Singura problemă era faptul că-i amintea asa mult de tatăl lui.

Nu că i-ar fi fost dor de Wolf. Cum ar fi putut să-i fie dor de o persoană pe care n-o văzuse decât de două ori? El nu făcea parte din rutina ei, ca viata să-i pară dintr-odată goală fără el. Însă, cât timp fusese cu el, se simţise mai vie ca oricând. Cu Wolf nu era Mary Potter fata bătrâna, ci Mary Potter femeia. Masculinitatea lui intensă atinsese părti ale fiinţei ei despre care nici nu ştia că existau, aducând la viată năzuinţe şi emoţii adormite. Încercă să se convingă că nu simţea decât dorintă, dar asta nu oprea durerea care o încerca de fiecare dată când se gândea la el. Mai rău, fusese umilită fiindcă lipsa ei de experienţă era atât de evidentă, şi acum *ştia* că el o credea o fata bătrână ahtiată după sex.

În aprilie se întâmplă inevitabilul şi se află că Joe Mackenzie petrecea mult timp în casa noii profesoare.

La început, Mary nu ştiu de zvonul care se răspândea prin oraş, deşi elevii începuseră să o privească ciudat şi se bârfea peste tot în jurul ei. Sharon Wycliffe şi Dottie Lancaster, celelalte două profesoare, începură şi ele să o privească lung şi să şuşotească. Lui Mary nu-i luă mult timp să-şi dea seama că secretul se aflase, însă îşi văzu de treabă cu un zâmbet senin. Primise deja o scrisoare favorabilă din partea unui senator care-şi manifestase interesul pentru Joe şi, deşi intenţiona să fie precaută, era optimistă.

Întâlnirea consiliului şcolii era programată pentru a treia săptămână din aprilie. În după-amiaza respectivă, Sharon o întrebă pe Mary, ca din întâmplare, dacă intenţiona să participe. Mary o privi surprinsă.

– Sigur că da. Credeam că prezenţa e obligatorie.

– Da, aşa e. Numai că... am crezut...

– Ai crezut că o să evit întâlnirea acum, că toată lumea ştie că fac lecţii cu Joe Mackenzie? întrebă Mary direct.

Sharon rămase cu gura căscată.

– Poftim? întrebă ea încet.

– Nu ştiai? În fine, nu e cine ştie ce secret, spuse ea ridicând din umeri. Joe credea că oamenii din oraş o să se supere dacă îi dau lecţii, aşa că n-am spus nimic. După cum se poartă lumea, credeam că s-a aflat deja.

– Cred că s-a aflat prost, recunoscu Sharon cu jumătate de gură. Maşina lui a fost văzută noaptea la tine acasă şi oamenii... au intrat la idei.

Mary nu înţelese.

– Ce fel de idei?

– Păi el e destul de mare pentru vârsta lui, înţelegi.

Mary tot nu înţelegea, iar Sharon se îmbujoră. Apoi îşi dădu brusc seama, şi o cuprinse oroarea, urmată, imediat, de furie.

– Lumea crede că am o aventură cu *un băiat de şaisprezece ani*? întrebă Mary pe un ton din ce în ce mai puternic.

– Era noaptea târziu când i-au văzut maşina, adăugă Sharon ruşinată.

– Joe pleacă mereu la ora nouă. Asta nu înseamnă noapte pentru mine.

Mary se ridică şi începu să îşi vâre hârtiile în geantă, albă ca varul şi scoţând fum pe nări. Din păcate, trebuia să se stăpânească până la ora şapte, dar nu credea că aşteptarea avea să o calmeze. Mai mult, bănuia că avea să se enerveze şi mai tare. Era furioasă, nu numai fiindcă îi fusese jignită reputaţia, ci şi fiindcă fusese atacat Joe. Băiatul acela încerca din răsputeri să-şi împlinească visele, iar oamenii se străduiau să-l doboare. Nu era o cloşcă grijulie cu puiul ei. Era ca o tigroaică al cărei pui fusese ameninţat. Nu conta că puiul era cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt ca ea şi cântărea cu vreo patruzeci de kilograme mai mult. Joe, în pofida maturităţii lui neobişnuite, încă era tânăr şi vulnerabil. Tatăl luî dispreţuise protecţia pe care i-o oferea ea, dar nici o putere din întreaga lume nu era în stare s-o facă să nu-i mai apere fiul.

Zvonul circulase cu siguranţă, fiindcă întâlnirea consiliului şcolii fu neobişnuit de populată în seara aceea. Consiliul avea şase membri: domnul Hearst, proprietarul magazinului general, Francie Beecham, o fostă profesoară, în vârstă de optzeci şi unu de ani, Walton Isby, directorul băncii, Harlon Keschel, proprietarul unei farmacii şi al unui restaurant, Eli Baugh, un fermier din zonă a cărui fiică, Jackie, era în clasa lui Mary, şi Cicely Karr, patroana benzinăriei. Toţi membrii consiliului erau reprezentanţi marcanţi ai comunităţii. Toţi erau proprietari şi toţi, cu excepţia lui Francie Beecham, aveau chipuri extrem de serioase.

Întâlnirea era organizată în clasa lui Dottie, şi fu nevoie să se aducă mai multe scaune din clasa lui Mary ca să ajungă pentru toţi, atât de multă lume dorise să fie prezentă. Mary era sigură că asista cel puţin câte un părinte al fiecărui elev de-al ei. Atunci când intră în sală,

toate privirile se întoarseră spre ea. Femeile păreau indignate. Bărbatii păreau deopotrivă ostili şi bănuitori, ceea ce o irită si mai tare pe Mary. Ce drept aveau s-o dispreţuiască pentru presupusele ei păcate dacă, totodată, ar fi vrut să afle cât mai multe detalii?

Un bărbat în uniformă kaki, de ajutor de şerif, stătea sprijinit de perete şi o privea cu ochii mijiţi, iar Mary se întreba dacă voiau s-o aresteze pentru comportament sexual necorespunzător. Era ridicol! Măcar dacă ar fi arătat altfel, dacă nu ar fi fost o fata bătrână ştearsă şi lipsită de eleganţă, bănuielile ar fi avut mai mult sens. Îşi aranjă o şuviţă rebelă de păr în coc, se aşeză şi-şi încrucişă braţele, lăsându-i pe ceilalţi să facă prima mişcare.

Walton Isby îşi drese vocea şi declară întâlnirea deschisă, conştient fiind de importanţa funcţiei sale, acum că era prezentă atât de multă lume.

Mary bătea agitată cu degetele în propriul braţ. Parcurseră ordinea de zi obişnuită şi, dintr-odată, ea se hotărî să nu mai aştepte. Citise că atacul era cea mai bună apărare.

Când se încheiară discuţiile de rutină, domnul Isby îşi drese din nou glasul, iar Mary consideră că asta semnala faptul că aveau să ajungă la scopul real al întâlnirii. Se ridică în spuse răspicat:

– Domnule Isby, înainte să continuaţi, am de făcut un anunţ.

Isby păru foarte uimit, şi chipul lui rumen se înroşi şi mai tare.

– Asta... hmm... nu este ceva obişnuit, domnişoară Potter.

– E ceva important, răspunse Mary pe tonul pe care îl folosea atunci când preda lecţia şi se întoarse ca să poată vedea întreaga sală, în timp ce ajutorul de şerif se îndepărtă de perete, şi atenţia tuturor era acum îndreptată asupra ei. Sunt autorizată să ofer lecţii particulare, iar creditele obţinute în cadrul acestora sunt la fel

de valabile precum cele obţinute într-o clasă a şcolii publice. În ultima lună i-am oferit lecţii particulare lui Joe Mackenzie la mine acasă...

- Nu zău! murmură cineva, iar ochii lui Mary se aprinseră.

- Cine a spus asta? întrebă ea cu asprime în glas. E o vulgaritate de necrezut. Se aşternu tăcerea. Atunci când am văzut notele lui Joe Mackenzie, am fost uimită de faptul că un elev atât de inteligent a renunţat la studii. Poate că nici unul dintre dumneavoastră nu ştie acest lucru, însă era cel mai bun din clasă. Am luat legătura cu el şi l-am convins să ia lecţii pentru a ajunge la zi cu colegii lui. Într-o lună nu numai că i-a ajuns, ci i-a şi depăşit. De asemenea, am ţinut legătura cu domnul senator Allard, care şi-a exprimat interesul pentru Joe. Graţie rezultatelor sale şcolare foarte bune, Joe este un candidat serios pentru o recomandare la Academia Forţelor Aeriene. Este o onoare pentru comunitate, şi ştiu că îl veţi sprijini cu toţii.

Fu profund mulţumită atunci când văzu privirile şocate ale celor din sală şi se aşeză cu demnitatea pe care i-o insuflase necontenit mătuşa Ardith. Numai mahalagioaicele se certau, spunea mătuşa Ardith. O doamnă se putea face ascultată în alte moduri.

Oamenii începură să şuşotească între ei, iar domnul Isby răscoli cele trei foi de hârtie pe care le avea în faţă, încercând să spună ceva. Şi ceilalţi membri ai consiliului se puseră pe şuşotit.

Mary privi în jur, şi atenţia îi fu atrasă de o umbră din hol, aflată dincolo de uşa deschisă. Fusese o mişcare foarte uşoară. Dacă nu s-ar fi uitat chiar în clipa aceea, ar fi ratat-o. Aşa, observă într-o clipă silueta unui bărbat înalt, şi i se făcu pielea de găină. Wolf. Era acolo în hol, asculta. Era prima dată când îl vedea după ziua când venise la ea acasă şi, deşi nu zărea decât o siluetă ascunsă în umbră, inima începu să-i bată mai tare.

Domnul Isby își drese glasul, și șoaptele din încăpere încetară.

- Asta e o veste bună, domnișoară Potter, începu el. Totuși, nu credem că le-ați oferit cel mai bun exemplu tinerilor din oraș...

- Vorbește în numele tău, Walton, spuse Francie Beecham iritată, cu o voce șubrezită.

Mary se ridică din nou.

- Din ce punct de vedere nu am dat cel mai bun exemplu?

- Nu e un lucru potrivit ca băiatul acela să își petreacă toată noaptea la dumneavoastră! izbucni domnul Hearst.

- Joe pleacă de la mine la ora nouă, după trei ore de lecții. Ce înțelegeți dumneavoastră prin „toată noaptea"? Oricum, în cazul în care consiliul nu este de acord cu acel loc, să înțeleg că nu are nimeni nici o problemă dacă se folosește clădirea școlii, seara, pentru lecții? Nu mă deranjează ca lecțiile să aibă loc aici.

Domnul Isby, care era în fond bun la suflet, arăta hăituit. Membrii consiliului începură din nou să șușotească.

După un minut de consultări aprinse, ridicară din nou privirile. Harlon Keschel își șterse fața asudată cu o batistă. Francie Beecham părea scandalizată. De data asta vorbi Cicely Karr:

- Domnișoară Potter, este o situație dificilă. Sunt sigură că sunteți de acord că șansele ca Joe Mackenzie să fie acceptat la Academia Forțelor Aeriene sunt mici, și adevărul este că nu suntem de acord să petreceți atât de mult timp singură cu el.

Mary își ridică bărbia.

- Și din ce motiv?

- Fiindcă sunteți nouă în regiune, sunt convinsă că nu înțelegeți exact cum stau lucrurile. Familia Mackenzie nu are o reputație bună, și ne e teamă pentru siguranța

dumneavoastră, dacă aveţi în continuare de-a face cu acest băiat.

– Doamnă Karr, astea-s prostii, răspunse Mary cu o candoare neelegantă.

Mătuşa Ardith nu ar fi fost de acord cu atitudinea ei. Se gândea că Wolf era acolo, în hol, şi asculta cum oamenii aceia îi ponegreau pe el şi pe fiul lui şi aproape că simţea enervarea lui. Ştia că el nu se lăsa rănit uşor, dar pe ea o durea să ştie că el auzea aşa ceva.

– Wolf Mackenzie m-a ajutat într-o situaţie periculoasă, când mi s-a stricat maşina şi rămăsesem înzăpezită. A fost amabil şi politicos şi nu a acceptat să-i plătesc pentru reparaţiile aduse maşinii mele. Joe Mackenzie este un elev excepţional care munceşte din greu la fermă, nu bea şi nu se ţine de petreceri – spera să aibă dreptate – şi a fost întotdeauna foarte respectuos. Îi consider prieteni pe amândoi.

În hol, bărbatul ascuns în umbră îşi încleştă pumnii. Toanta asta nu ştia că îşi putea pierde locul de muncă? Ştia că, dacă intra în încăperea aceea, toată ostilitatea avea să se reverse asupra lui, aşa că începu să se mişte, ca să le abată atenţia de la ea. Apoi, o auzi vorbind din nou. Nu ştia când trebuia să tacă?

– Aş fi la fel de îngrijorată şi dacă oricare dintre copiii dumneavoastră ar renunţa la şcoală. Nu suport să văd cum un tânăr dă cu piciorul viitorului său. Doamnelor şi domnilor, am fost angajată să educ. Intenţionez să fac asta cât îmi stă în puteri. Sunteţi cu toţii oameni buni. Aţi vrea să renunţ dacă ar fi vorba despre *copilul dumneavoastră*?

Mai mulţi oameni se uitară în altă parte şi tuşiră. Cicely Karr se mulţumi să ridice capul.

– Nu înţelegeţi, domnişoară Potter. Nu e vorba despre unul dintre copiii noştri. Este vorba despre Joe Mackenzie. El e... e...

– Pe jumătate indian? completă Mary, ridicând o sprânceană, întrebătoare.

– Da. Asta e una. Apoi, tatăl lui...

– Ce e cu tatăl lui?

Wolf își stăpâni o înjurătură și începu să meargă din nou, când Mary întrebă cu dispreț:

– Vă îngrijorează condamnarea lui?

– Mă gândesc că e mai mult decât suficient!

– Serios? De ce?

– Cicely, stai jos și taci, sări Francie Beecham. Fata are dreptate, și eu sunt de acord. Poate sari în aer dacă începi să gândești la vârsta asta.

Toată lumea amuți pentru o clipă, apoi sala explodă în hohote de râs. Fermierii destoinici și soțiile lor muncitoare se țineau de burtă, râzând cu lacrimi. Domnul Isby se făcu roșu ca racul, apoi izbucni într-un râs copleșitor, care suna ca o macara isterică pe cale să facă pui, sau cel puțin așa îi spuse Cicely Karr. Și ea se înroșise, dar de furie. Uriașul Eli Baugh rădea cu atâta poftă, încât se rostogoli de pe scaun. Cicely îi luă pălăria de pe spătar și îl lovi peste cap cu ea. Baugh hohotea în continuare în timp ce-și apăra capul cu mâinile.

– Poți să cumperi benzină din altă parte de-acum înainte! urlă Cicely la domnul Baugh, lovindu-l în continuare cu pălăria. Și gaz! Să nu vă mai văd la mine vreodată!

– Gata, Cicely!

Eli se înecă în încercarea de a-și apuca pălăria.

– Oameni buni, haideți să ne liniștim, îi rugă Harlon Keschel, deși părea distrat de felul în care Cicely îl lovea pe Eli cu propria lui pălărie.

De fapt, toată lumea din încăpere se distra. Sau aproape toată lumea, constată Mary, când văzu chipul glacial al lui Dottie Lancaster. Își dădu seama dintr-odată că profesoara s-ar fi bucurat s-o vadă concediată și se întrebă de ce. Încercase întotdeauna să fie prietenoasă cu Dottie, dar femeia mai în vârstă o tratase cu ostilitate. Oare *Dottie* văzuse mașina lui Joe acasă la Mary și începuse bârfa? Oare Dottie se plimba prin oraș seara?

Pe drumul către casa lui Mary nu mai locuia nimeni, aşa că nu avea cum să treacă cineva din întâmplare pe acolo.

Zarva se potolise, deşi se mai auzea din când în când câte un chicot. Doamna Karr îl privea încruntată pe Eli Baugh, canalizându-şi furia şi jena asupra lui, dintr-un anume motiv, în loc să o învinuiască pe Francie Beecham, care începuse totul.

Chiar şi domnul Isby era amuzat atunci când rosti cu voce tare:

– Să încercăm să ne întoarcem la treabă, domnilor.

Francie Beecham interveni din nou.

– Cred că am făcut destulă treabă în seara asta. Domnişoara Potter îi dă lecţii tânărului Mackenzie, ca să poată merge la Academia Forţelor Aeriene. Asta-i tot. Şi eu aş face acelaşi lucru dacă aş mai fi încă în activitate.

– Totuşi, nu pare în regulă..., întrerupse domnul Hearst.

– Atunci să folosească sala de clasă. Suntem de acord toţi? îi întreba Francie pe ceilalţi membri ai consiliului, afişând un surâs triumfător pe chipul plin de riduri şi făcându-i cu ochiul lui Mary.

– E în regulă din punctul meu de vedere, spuse Eli Baugh, încercând să-şi aranjeze pălăria. Academia Forţelor Aeriene... Asta e ceva. Cred că nici o persoană din comitatul ăsta n-a fost primită la o academie vreodată.

Domnul Hearst şi doamna Karr nu fură de acord, dar domnul Isby şi Harlon Keschel erau de partea lui Francie şi a lui Eli. Mary se uită atentă spre holul întunecat, dar nu mai văzu nimic. Oare plecase? Ajutorul şerifului întoarse capul, ca să vadă la ce se uita, dar nici el nu văzu nimic, aşa că fiindcă ridică uşor din umeri, o privi din nou şi îi făcu apoi cu ochiul. Mary era mirată. În seara aceea îi făcuseră cu ochiul mai mulţi oameni decât în tot restul vieţii. Cum trebuie să te comporţi dacă îţi face cineva cu ochiul? Te prefaci că nu bagi de seamă? Faci şi tu cu ochiul? Învăţăturile mătuşii Ardith

despre un comportament corespunzător nu conţineau nimic despre făcutul cu ochiul.

Întâlnirea se încheie cu glume şi râsete, şi mai mulţi părinţi îi strânseră mâna lui Mary şi îi spuseră că făcea treabă bună. Abia peste o jumătate de oră reuşi să-şi ia haina şi să ajungă la uşă, unde îl întâlni pe ajutorul de şerif, care o aştepta.

– Vă voi conduce la maşină, spuse el, pe un ton relaxat. Sunt Clay Armstrong, ajutorul şerifului.

– Îmi pare bine. Mary Potter, răspunse ea, întinzându-i mâna.

Clay îi acoperi mâna cu palma lui mare. Îşi aşeză pălăria peste părul şaten-închis, cârlionţat, şi ochii albaştri îi licăriră în întuneric. Îi plăcu de el din prima. Era un bărbat puternic, liniştit, neclintit ca un munte, dar cu simţul umorului. Pentru el, scandalul fusese un deliciu.

– Toată lumea din oraş ştie cine sunteţi. Pe aici nu prea vin străini, cu atât mai puţin femei tinere şi necăsătorite din sud. Încă din prima zi când aţi venit, toată lumea a aflat de accentul dumneavoastră. N-aţi observat că toate fetele din şcoală încearcă să vă imite?

– Serios? întrebă ea surprinsă.

– Cu siguranţă.

Clay începu să meargă mai încet, ca să ţină pasul cu ea. Aerul rece îi îngheţă picioarele, dar cerul era senin şi o mie de stele îi făceau cu ochiul, consolând-o.

Ajunseră la maşina lui Mary.

– Pot să vă întreb ceva, domnule Armstrong?

– Orice. Şi vă rog să-mi spuneţi Clay.

– De ce s-a supărat doamna Karr aşa tare pe domnul Bauch, nu pe domnişoara Beecham? Domnişoara Beecham a început totul.

– Cicely şi Eli sunt veri primari. Părinţii lui Cicely au murit când ea era mică, şi au crescut-o părinţii lui Eli. În fine, Cicely şi Eli sunt de-o seamă, deci au crescut împreună şi se băteau tot timpul ca chiorii. Încă se ceartă,

presupun, dar aşa sunt unele familii. Încă sunt destul de apropiaţi.

O astfel de familie i se părea ciudată lui Mary, dar, în acelaşi timp, nu i se părea nimic mai frumos decât să ştii că te poţi certa cu cineva şi că totuşi încă te iubeşte.

– Deci l-a lovit fiindcă râdea de ea?

– Şi fiindcă era la îndemână. Nimeni nu prea îndrăzneşte să se supere pe domnişoara Beecham. Ne-a fost profesoară tuturor adulţilor din comitat, şi toţi o respectăm foarte mult.

– Asta sună foarte drăguţ, spuse Mary zâmbind. Sper să mai fiu când voi ajunge la vârsta dumneaei.

– Intenţionaţi să faceţi şi dumneavoastră vâlvă la întâlnirile consiliului şcolii?

– Sper, repetă ea.

Clay se aplecă şi îi deschise uşa de la maşină.

– Şi eu sper. Aveţi grijă la drum.

După ce ea intră, el închise uşa şi-şi duse degetele la pălărie, în semn de salut, apoi se îndepărtă.

Era un bărbat agreabil. Majoritatea locuitorilor din Ruth erau plăcuţi. Aveau ochelari de cal în ceea ce-l privea pe Wolf Mackenzie, dar, în fond, nu erau oameni răi.

Wolf. Unde dispăruse?

Spera că Joe n-avea să renunţe la lecţii din cauza asta. Deşi ştia că era o prostie să se bucure prea devreme, era tot mai sigură că avea să fie acceptat la academie şi era peste măsură de mândră că ea putea să-l ajute să-şi îndeplinească visul. Mătuşa Ardith ar fi spus că trufia e urmată de o cădere, dar Mary se gândise de multe ori că o persoană n-are cum să cadă dacă nu încearcă, mai întâi, să se ridice. În mai multe rânduri o contrazisese pe Ardith cu propria ei zicală: „Cine nu încearcă n-are nimic de pierdut"". Mătuşa Ardith se supăra întotdeauna dacă cineva îndrăznea să o contracareze cu armele ei preferate. Mary oftă. Îi era tare dor de înverşunarea mătuşii ei. Cine ştie dacă avea să mai rămână la fel

de spirituală acum, că n-o mai avea pe mătuşa Ardith care să o provoace.

Când parcă maşina, era obosită, înfometată şi agitată. Îi era teamă că Joe avea să încerce să facă un gest nobil şi să renunţe la lecţii, pentru ca ea să nu mai aibă probleme din cauza lui.

– O să-l meditez în continuare, începu ea să vorbească singură în timp ce ieşea din maşină, chiar dacă trebuie să-l urmăresc călare pe cal.

– Pe cine să urmăreşti? întrebă enervat Wolf, iar ea se sperie atât de tare, încât se lovi cu genunchiul de uşa maşinii.

– De unde ai apărut? întrebă ea, la fel de enervată. La naiba, m-ai speriat!

– Se pare că nu suficient. Am parcat în şopron, ca să nu mă vadă nimeni.

Mary îi privi îndelung chipul mândru, parcă sculptat, însă impasibil. Lumina stelelor era incoloră şi îi dezvăluia trăsăturile în unghiuri şi umbre vagi, dar era suficient pentru ea. Nu-şi dăduse seama cât de mult tânjise să-l vadă, să-l ştie atât de aproape. Nici măcar nu mai simţea frigul la cum îi fremăta sângele în vene. Poate asta însemna să fii „în călduri". Era covârşitor şi puţin înspăimântător, dar hotărî că-i plăcea.

– Sa intrăm, spuse el, văzând că ea nu schiţa nici un gest, iar Mary îl conduse la uşa din spate.

O lăsase descuiată, ca să nu trebuiască să caute cheia prin întuneric, iar Wolf se încruntă atunci când văzu că apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

Intrară, iar Mary închise uşa după ei, apoi aprinse lumina. Wolf o privi atent, îi privi părul mătăsos care scăpase din coc şi trebui să-şi încleştеze pumnii ca să nu pună mâna pe ea.

– Să nu mai laşi uşa descuiată, îi ordonă el.

– Nu cred că vine vreun hoţ, ripostă ea. Nici un hoţ care se respectă n-ar fi interesat de ce e-n casa asta, recunoscu apoi.

Wolf își jurase că n-avea s-o atingă, dar, chiar dacă știuse că avea să-i fie greu să-și țină mâinile departe de ea, nu-și dăduse seama *cât* de greu. Voia s-o apuce de mâini și s-o zguduie, ca să-i vină mințile-n cap, dar știa că, dacă o atingea, în orice fel, nu mai putea să se oprească. Parfumul ei feminin îi stârnea nările și-l ademenea mai aproape. Mirosea a căldură, a o aromă delicată, atât de feminină, încât tot trupul lui ardea de dorință. Se îndepărtă de ea, știind că era mai sigur pentru amândoi să impună o oarecare distanță.

– Nu mă gândeam la un hoț.

– Nu?

Se gândi puțin, apoi își dădu seama la ce se referise el și ce răspunsese ea. Își drese vocea și se îndreptă spre plită, sperând că el nu-i văzuse chipul îmbujorat.

– Dacă fac niște cafea, bei o ceașcă de data asta sau ieși în fugă, ca data trecută, imediat ce e gata?

Reproșul acid din vocea ei îl amuză, și se întrebă cum de o putuse considera ștearsă. Se îmbrăca modest, dar numai timidă nu era. Spunea exact ceea ce gândea și nu ezita să tragă pe cineva la răspundere. Cu mai puțin de o oră în urmă, îl apărase în fața întregului oraș. Își veni în fire când își aduse aminte de asta.

– O să beau cafeaua dacă insiști s-o faci, dar aș prefera să stai jos și să m-asculți.

Mary se întoarse, se așeză pe un scaun și își puse mâinile pe masă.

– Te ascult.

Wolf trase scaunul de lângă ea mai departe de masă, îl întoarse într-o parte și se așeză, privind-o. Mary îl privi la rândul ei, fără să zâmbească.

– Te-am văzut în hol în seara asta.

Bărbatul păru nemulțumit.

– La naiba! M-a mai observat cineva?

Se întrebă cum de îl văzuse, fiindcă avusese mare grijă și se pricepea să se ascundă atunci când nu voia să fie observat.

– Nu cred. Îmi pare rău pentru ce au spus, adăugă după o pauză.

– Nu mă îngrijorează ce cred despre mine bunii samariteni din Ruth, spuse el pe un ton aspru. Mă descurc cu ei. Şi Joe se descurcă. Traiul nostru nu depinde de ei, dar al tău da. Nu ne mai lua apărarea, decât dacă nu-ţi place slujba prea mult şi încerci s-o pierzi, fiindcă mai mult ca sigur asta se va întâmpla dacă o ţii tot aşa.

– N-o să-mi pierd slujba fiindcă fac lecţii cu Joe.

– Poate că nu. Poate că o să fie cât de cât îngăduitori cu Joe, mai ales că le-ai servit pastila cu academia, dar cu mine e cu totul altă poveste.

– N-o să-mi pierd slujba nici fiindcă sunt amabilă cu tine. Am un contract, explică ea calmă. Un contract solid. Nu e uşor să aduci o profesoară într-un loc aşa mic şi izolat cum e Ruth, mai ales în mijlocul iernii. Îmi pot pierde slujba doar dacă sunt considerată incompetentă sau încalc legea, şi chiar vreau să văd cine poate dovedi că sunt incompetentă.

Wolf se întrebă dacă asta însemna că nu excludea posibilitatea să încalce legea, dar n-o întrebă. Lumina din bucătărie îi strălucea direct pe cap, transformându-i părul într-o aură argintie şi distrăgându-l cu sclipirea. Ştia că avea părul şaten, dar era un şaten atât de palid, cenuşiu, încât nu avea nici o nuanţă de roşu, iar în lumină şuviţele păreau chiar argintii. Părea un înger cu ochii albaştri şi cu pielea străvezie, cu faţa încadrată de părul mătăsos care-i aluneca din coc. Simţea că ia foc. Voia s-o atingă. O voia goală, sub el. Voia să fie înăuntrul ei, s-o cuprindă cu blândeţe până când avea s-o simtă moale şi umedă, până când avea să-i simtă unghiile înfigându-i-se în spate...

Mary întinse mâna şi-şi aşeză palma subţire pe a lui. Chiar şi acea simplă atingere îi dădu fiori.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îl invită ea blând. De ce ai făcut închisoare? Ştiu că n-ai fost vinovat.

Wolf era un bărbat dur, atât din fire, cât şi de nevoie, însă încrederea ei simplă, necondiţionată îl zgudui până-n măduva oaselor. Întotdeauna fusese singur, izolat de albi din cauza sângelui indian şi de indieni din cauza sângelui alb. Nici măcar părinţii nu-i fuseseră apropiaţi, deşi îl iubiseră şi el îi iubise la rându-i. Pur şi simplu, nu-l cunoscuseră niciodată cu adevărat, niciodata nu-i ştiuseră gândurile cele mai ascunse. Nu fusese apropiat nici de soţia lui, mama lui Joe. Se culcaseră împreună, o îndrăgise, dar şi pe ea o ţinuse la distanţa. Barierele se topiseră numai cu Joe, care îl cunoştea ca nimeni altul. Îşi aparţineau unul altuia, şi îl iubea fără margini pe baiat. Numai gândul la Joe îl ajutase să supravieţuiască anilor de închisoare.

Faptul că femeia asta albă reuşea să atingă emoţii pe care el le considera complet izolate era mai mult decât îngrijorător. N-o voia aproape de el, din nici un punct de vedere emoţional. Voia să se culce cu ea, dar nu voia să-i pese de ea. Furios, îşi dădu seama că deja îi păsa de ea, şi nu-i plăcea deloc asta.

Îi privi mâna fragilă aşezată pe a lui, atingându-l uşor. Nu îi repugna atingerea lui, de parcă ar fi fost murdar. Nici nu-l apuca la fel ca alte femei, cu aviditate, dornice să-l folosească, curioase să vadă dacă sălbaticul le putea satisface poftele superficiale şi lacome. Îl atinsese doar fiindcă îi păsa de el.

Mary văzu cum Wolf întoarse încet palma şi i-o cuprinse pe a ei, acoperind degetele palide şi subţiri de parcă ar fi vrut să le apere.

– S-a întâmplat acum nouă ani, începu el pe un ton jos, aspru, iar ea trebui să se apropie ca să-l audă. Nu, aproape zece. Se fac zece ani în iunie. Eu şi Joe abia ne mutaserăm aici. Lucram pentru ferma Half Moon. O fată din comitatul vecin fusese violată şi ucisă, iar trupul ei fusese găsit chiar la marginea fermei. Am fost arestat şi interogat, dar, la naiba, mă aşteptam la asta de când auzisem de fata aceea. Eram nou în zonă

şi eram indian. Însă n-au găsit dovezi împotriva mea, şi au fost nevoiţi să-mi dea drumul. Trei săptămâni mai târziu, a fost violată altă fată. Asta era de la ferma Rocking L, din partea de vest a oraşului. A fost la rându-i înjunghiată, dar a trăit. Îl văzuse pe violator, spuse el, după care se opri o clipă, iar ochii i se întunecară în timp ce-şi amintea prin ce trecuse. Spunea că arăta a indian. Avea tenul închis la culoare, părul negru şi era înalt. Nu-s prea mulţi indieni înalţi prin zonă. Am fost arestat din nou, înainte să aflu că fusese violată altă fată. M-au dus la identificare împreună cu şase albi cu părul negru. Fata m-a identificat, şi am fost pus sub acuzare. Eu şi Joe locuiam la Half Moon, dar se pare că nimeni nu-şi amintea că mă văzuse acasă în seara în care fusese violată fata aceea, numai Joe, iar cuvântul unui copil indian de şase ani nu conta prea mult pentru nimeni.

O durea sufletul gândindu-se cât de greu trebuia să fi fost pentru el si pentru Joe, care era doar un copil. Oare cât de greu îi fusese lui Wolf din cauza lui Joe? Câte griji trebuia să-şi fi făcut pentru fiul lui? Nu ştia ce să spună ca să îmblânzească mânia veche de zece ani, aşa că nici măcar nu încercă. Îl strânse mai tare de mână, ca să ştie că nu era singur.

– Am fost acuzat, şi m-au găsit vinovat. Din fericire, nu m-au putut lega de primul viol, fata care fusese ucisă, altfel m-ar fi linşat. În orice caz, toată lumea a crezut că eu am fost de vină.

– Ai fost băgat în închisoare, spuse Mary. Îi venea greu să creadă, deşi ştia că era adevărat. Şi ce s-a întâmplat cu Joe?

– A fost dus la un cămin. Eu am supravieţuit în închisoare. N-a fost uşor. Violatorii sunt primele ţinte. Trebuia să fiu cel mai al dracului de acolo ca să trăiesc de pe o zi pe alta.

Auzise poveşti despre lucruri care se întâmplau în închisori, şi durerea i se accentuă. Fusese închis, departe de soare şi de munţi, de aerul proaspăt, şi ea ştia

că se simţise ca un animal sălbatic închis într-o cuşcă. Era nevinovat, dar libertatea şi copilul îi fuseseră luate, şi fusese aruncat laolaltă cu drojdia societăţii. Oare dormise bine vreo noapte în închisoare sau doar moţăise, mereu la pândă, mereu pregătit să atace?

Mary îşi simţea gâtul uscat şi încordat. Abia reuşi să şoptească.

– Cât timp ai fost închis?

– Doi ani, răspunse Wolf cu chipul aspru, cu ochii ameninţători, dar Mary ştia că ameninţarea se adresa amintirilor amare. Apoi au făcut legătura între o serie de violuri şi crime care se întindeau de la Casper până în Cheyenne şi l-au prins pe tip. A mărturisit, părea mândru de isprăvile lui şi cam deranjat de faptul că poliţia nu îi recunoscuse meritele în toate cazurile. A recunoscut cele două violuri din zona asta şi a dat detalii pe care nu le-ar fi putut şti decât violatorul.

– Era indian?

Wolf surâse rece.

– Italian. Pielea măslinie, păr ondulat.

– Deci te-au eliberat?

– Mda. Mi-au şters cazierul, şi-au cerut scuze şi mi-au dat drumul. Îmi pierdusem copilul, slujba, tot ce aveam. Am aflat unde era Joe şi m-am dus să-l iau. Apoi am făcut rodeo ceva vreme, ca să fac rost de bani. M-am descurcat destul de bine. Am câştigat destul cât să mă întorc aici cu nişte bani în buzunar. Bătrânul proprietar de la Half Moon murise fără moştenitori, şi pământul era pe cale să fie vândut ca să se acopere impozitul. M-a uscat de bani, dar l-am cumpărat. Eu şi Joe ne-am mutat aici, iar eu am început să dresez cai şi să pun ferma pe picioare.

– De ce te-ai întors?

Mary nu înţelegea. De ce s-ar fi întors în locul unde fusese tratat atât de crud?

– Fiindcă obosisem să mă tot mut dintr-o parte într-alta, să n-am un loc al meu. Obosisem să fiu considerat

un indian prost, incapabil. Obosisem să știu că fiul meu n-avea un cămin. Și nici în ruptul capului n-aveam de gând să-i las pe mizerabilii ăștia să mă distrugă.

Durerea lui Mary se intensifică. Voia să-i poată îndepărta furia și amărăciunea, voia să aibă curaj să-l ia în brațe și să-l liniștească, voia ca el să poată deveni membru al comunității, nu un ghimpe în coastă.

– Nu fac toți numai mizerii, spuse ea, întrebându-se de ce buzele lui se mișcară ca și cum ar fi fost pe cale să schițeze un surâs. Și nici indienii nu sunt toți proști sau incapabili. Oamenii sunt doar oameni, buni sau răi.

– Ai nevoie de cineva care să te păzească, răspunse el. Atitudinea asta liberală o să te bage-n belele. Fă lecții cu Joe, fă ce poți pentru el, dar, pentru binele tău, stai departe de mine. Oamenii ăștia nu și-au schimbat părerea despre mine doar fiindcă am fost eliberat.

– Nici măcar n-ai încercat să-i faci să-și schimbe părerea. N-ai făcut altceva decât să-i acuzi tot timpul, replică Mary cu asprime.

– Ar trebui să uit ce au făcut? întrebă el la fel de aspru. Să uit că pentru ei dreptatea a însemnat să mă așeze-n rând cu șase albi și s-o pună pe fata aia să spună care e indianul? Am stat doi ani în iad. Tot nu știu ce s-a întâmplat cu Joe, dar după, ce l-am luat de unde era, n-a scos un cuvânt trei luni de zile. Să uit asta? Nici mort.

– Deci ei nu-și vor schimba părerea, tu nu-ți schimbi părerea și nici eu nu-mi schimb părerea. Cred că ajungem într-o fundătură.

Ochii lui ardeau de mânie în timp ce o privea, și dintr-odată își dădu seama că încă o ținea de mână. Îi dădu drumul brusc și se ridică.

– Înțelege, nu poți să fii prietenă cu mine. Nu *putem* fi prieteni.

Acum, că avea mâna liberă, Mary se simți părăsită și înfrigurată. Își așeză mâinile în poală și se uită la el.

– De ce? Sigur, dacă nu-ți place...

Vocea i se stinse, şi-şi plecă uşor capul, analizându-şi mâinile, ca şi cum nu le mai văzuse până atunci.

Să nu-i placă de ea? Nu putea să doarmă, era agitat, se excita de fiecare dată când se gândea la ea – şi se gândea la ea mult prea des. Tensiunea care-l cuprinsese era atât de mare, încât credea că avea să-nnebunească şi nici măcar nu şi-o putea alunga din minte cu o vizita la Julie Oakes sau la vreo altă femeie, fiindcă nu se putea gândi decât la părul ei şaten şi fin, la ochii albaştri ca ardezia şi la pielea ei ca petalele străvezii de trandafir. Nu ştia cum să se mai abţină, şi numai gândul că locuitorii din Ruth aveau s-o stigmatizeze dacă umbla cu el îl împiedica să pună mâna pe ea. Principiile ei încăpăţânate n-o pregătiseră pentru durerea şi pentru problemele cu care s-ar fi confruntat.

Dintr-odată, frustrarea lui se revărsă, şi îl înfurie gândul că trebuia să se îndepărteze de femeia pe care o voia atât de tare, încât risca să ajungă în pragul nebuniei. Fără să se gândească, îi apucă încheieturile şi o forţă să se ridice.

– Nu, la naiba, nu putem să fim prieteni! Vrei să ştii de ce? Fiindcă nu pot să stau în preajma ta fără să mă gândesc că te dezbrac şi că eşti a mea, oriunde ne-am afla. La naiba, nici măcar nu ştiu dacă aş mai avea răbdare să te dezbrac! Vreau să-ţi simt sânii în palme şi sfârcurile în gură. Vreau să-ţi simt picioarele în jurul taliei sau gleznele pe umeri sau orice altă poziţie, numai să fiu înăuntrul tău, izbucni el trăgând-o atât de aproape, încât respiraţia lui caldă îi atingea obrajii. Deci, scumpo, sub nici o formă nu putem fi *prieteni*.

Mary tremura, iar corpul ei reacţionă la cuvintele lui. Deşi vorbise la supărare, se convinsese că şi el simţea la fel ca ea, fiindcă descrisese acţiuni pe care ea şi le putea închipui doar pe jumătate. Era prea neştiutoare şi prea sinceră ca să-şi ascundă sentimentele, aşa că nici măcar nu încercă. În ochii ei se citea o dorinţă dureroasă.

– Wolf?

Nu spuse mai mult, însă felul în care îi pronunță numele, cu o ușoară inflexiune chinuită la final, îl făcu să-i strângă și mai tare încheieturile.

– Nu.

– Te... te vreau.

Mărturisirea ei șoptită, tremurată o făcea vulnerabilă, iar el știa asta. Urlă în sinea lui. La naiba, chiar nu avea deloc instinctul de autoapărare? Chiar nu știa ce însemna pentru un bărbat ca femeia pe care o dorea să i se ofere așa, fără rețineri? Și-așa abia se mai putea stăpâni și singurul motiv pentru care o făcea era faptul că, la urma urmei, ea chiar nu știa nimic. Era virgină. Era o fată modestă, crescută într-un stil autoritar, și probabil habar n-avea la ce-l ispitea.

– Nu spune asta, bombăni el într-un sfârșit. Ți-am mai zis...

– Știu, îl întrerupse ea. Sunt prea neexperimentată ca să fiu interesantă, și tu... tu nu vrei să fii folosit ca un porcușor de Guineea. N-am uitat.

Nu plângea des, dar simți lacrimile sărate arzându-i ochii, iar el tresări văzându-i durerea.

– Am mințit. Doamne, cum am mințit.

Atunci nu se mai putu stăpâni. Trebuia s-o atingă, s-o simtă în brațe încă puțin, să-i guste din nou buzele. Îi ridică mâinile și le așeză în jurul gâtului lui, apoi își aplecă capul în timp ce o cuprindea cu brațele și o lipea de el. Gura lui o acoperi pe a ei, iar răspunsul ei instantaneu îl ului. Acum știa ce să facă. Buzele ei se întredeschiseră, lăsând limba lui să pătrundă, iar limba ei îl întâmpină cu atingeri moi. El o învățase asta, așa cum o învățase și să se topească lângă el, iar gândul îl înnebuni, așa cum îl înnebunea atingerea sânilor ei moi, lipiți de pieptul lui.

Mary era în extaz în brațele lui, iar lacrimile pe care le vărsase îi dispărură printre gene. Era prea dureros, dar și prea minunat, ca să fie doar dorință. Dar dacă era dragoste, nu știa cum avea să îndure.

Gura lui era înfometată şi aspră. Săruturile erau îndelungi şi profunde şi o ameţeau complet. Mâna lui urcă şi îi cuprinse sânul, iar ea nu reuşi decât să scoată un geamăt de plăcere. Sfârcurile îi ardeau şi pulsau. Atingerea lui vindeca durerea, dar o şi intensifica, fiindcă o făcea să vrea mai mult. Îl voia aşa cum descrisese el, cu gura pe sânii ei, şi se lipi de el înfierbântată. Se simţea goală şi avea nevoie de el ca să fie completă. Avea nevoie ca el să o facă a lui.

Wolf săltă capul şi îi lipi faţa de umărul lui.

– Trebuie să mă opresc. Acum, gemu el.

Tremura, la fel cum ar fi tremurat un licean pe bancheta din spate a maşinii părinţilor, în prima noapte de dragoste.

Mary cântări repede toate criticile pe care i le-ar fi adresat mătuşa Ardith şi acceptă că era îndrăgostită, fiindcă amestecul acela de fericire şi chin nu putea să însemne altceva.

– Nu vreau să te opreşti, spuse ea rugătoare. Vreau să mă iubeşti.

– Nu. Sunt indian. Tu eşti albă. Oamenii din oraşul ăsta te-ar distruge. Ce s-a întâmplat în seara asta a fost doar o mică mostră din ce ai fi nevoită să înfrunţi.

– Sunt dispusă să risc! strigă ea disperată.

– Eu nu. Eu pot să îndur asta, dar tu, tu ai principiile tale liberale, scumpo. Nu pot să-ţi ofer nimic în schimb.

Dacă ar fi crezut că ar fi existat măcar o şansă ca ei să trăiască acolo în linişte, Wolf şi-ar fi asumat riscul, dar ştia că nu exista aşa ceva, la cum stăteau lucrurile. În afară de Joe, ea era singura persoană din lume pe care voise vreodată s-o protejeze, şi niciodată nu-i fusese atât de greu să ia o hotărâre.

Mary îşi ridică încet capul de pe umărul lui, cu obrajii umezi.

– Nu te vreau decât pe tine.

– Pe mine nu poţi să mă ai. Lumea te-ar face bucăţi.

Îi dădu cu blândeţe braţele jos şi se întoarse să plece.

O auzi în urma lui, cu vocea joasă, gâtuită, înghiţindu-şi lacrimile.

– O să risc.

Wolf se opri, cu mâna pe clanţă.

– Eu nu.

Îl văzu plecând încă o dată, iar de data asta durerea fu mult mai mare.

capitolul 5

Joe era neobişnuit de distrat. În mod normal, era un elev extrem de atent şi se concentra aproape incredibil la ce avea de rezolvat, însă în seara respectivă se gândea la altceva. Acceptase fără să comenteze faptul că lecţiile aveau să se desfăşoare la şcoală şi niciodată nu dăduse de înţeles că aflase care fusese subiectul întâlnirii consiliului şcolii în urma căreia se decisese schimbarea locaţiei. Pentru că era început de mai şi ziua fusese nefiresc de călduroasă, Mary înclina într-un fel să creadă că agitaţia lui se datora asteniei de primăvară. Fusese o iarnă lungă, şi nici ea nu era prea liniştită.

Într-un final, închise cartea pe care-o avea în faţă.

– Hai să terminăm mai devreme astăzi, sugeră ea. Nu prea merge treaba.

Joe închise şi el cartea şi-şi trecu degetele prin părul negru şi des, identic cu al tatălui său. Mary se forţă să se uite în altă parte.

– Scuze, spuse el respirând adânc.

Era tipic pentru Joe să nu dea o explicaţie. Nu prea simţea nevoia să se justifice.

Însă, în săptămânile de când făceau lecţii împreună, purtaseră multe conversaţii personale între lecţiile pregătite, iar Mary nu ezita niciodată dacă exista posibilitatea ca vreunul dintre elevii ei să aibă probleme. Dacă era de vină doar astenia de primăvară, voia ca el să-i spună asta.

– Te supără ceva?

Joe zâmbi amar, specific unui om mare, nu unui băiat de şaisprezece ani.

– S-ar putea spune şi aşa.

– Ah.

Zâmbetul lui o făcu să se simtă uşurată, fiindcă acum bănuia care era cauza neliniştilor lui. Era, într-adevăr, un soi de astenie de primăvară. Mătuşa Ardith îi spusese deseori nepoatei ei: „Când un băiat devine bărbat, fetele trebuie să se păzească. Ascultă la mine, parcă o iau razna". Cu siguranţă, Joe devenea bărbat. Mary se întrebă în ce moment fetele deveneau femei.

Joe luă stiloul şi se jucă o vreme cu el, apoi îl aruncă într-o parte şi se hotărî să-i spună mai multe.

– Pam Hearst m-a rugat s-o duc la film.

– *Pam?*

Era o surpriză şi, posibil, o problemă. Ralph Hearst era unul dintre oamenii cei mai înverşunaţi împotriva familiei Mackenzie.

Joe o privi cu pleoapele lăsate.

– Pam e fata despre care v-am spus mai demult.

Deci chiar *era* Pam Hearst. Era drăguţă şi deşteaptă, iar trupul ei tânăr şi zvelt putea, cu siguranţă, stârni un băiat. Mary se întrebă dacă tatăl lui Pam ştia că fata lui flirtase cu Joe şi dacă acesta era unul dintre motivele ostilitatii lui.

– Şi te duci?

– Nu, spuse el repede, surprinzând-o.

– De ce?

– Nu există cinematografe în Ruth.

– Şi?

– Tocmai asta e ideea. Ar trebui să mergem în alt oraş. Acolo n-ar putea să ne vadă nici o persoană care ne cunoaşte. Voia s-o iau din spatele şcolii, după ce se întunecă. Se întinse pe spate şi-şi puse mâinile la ceafă. I-a fost prea ruşine să meargă la dans cu mine, dar sunt bun să ne vedem pe furiş. Poate s-a gândit că, şi dacă am fi văzuţi, ideea că s-ar putea să merg la academie ar ajuta-o să n-aibă probleme prea mari. Se pare că oamenii s-au obişnuit cu gândul ăsta, adăugă el ironic. Cred că indienii în uniformă sunt văzuţi altfel.

Dintr-odată, anunțul impulsiv pe care-l făcuse ea la întâlnirea consiliului școlii nu i se mai păru o idee așa bună.

– Ai fi vrut să nu le fi spus?

– A trebuit s-o faceți, răspunse el, și din asta Mary înțelese că el știa care fusese subiectul acelei întâlniri. E o presiune în plus să intru la academie, fiindcă, dacă n-o să fiu admis, toți vor spune că indianul n-a fost în stare. Dar ăsta nu-i un lucru rău. Dacă asta mă face să îmi dau și mai mult silința, atunci înseamnă că sunt mai aproape de a fi admis.

Personal, Mary nu credea că Joe avea nevoie de alt stimulent. Își dorea atât de mult lucrul acesta, încât dorința îl mistuia. Reveni la subiectul conversației:

– Și te supără faptul că ți-a spus asta acum?

– M-a scos din sărite. Și *chiar* m-a scos din sărite faptul că a trebuit s-o refuz, fiindcă, sigur, câteva pipăieli nu mi-ar strica.

Se opri brusc și o privi din nou pe Mary ca un om mare, apoi schița un zâmbet.

– Scuze. N-am vrut să intru în intimități. Să spunem doar că mă atrage din punct de vedere fizic, dar numai atât. Nu-mi permit să mă amăgesc într-o asemenea situație. Pam este o fată drăguță, dar nu figurează în planurile mele.

Mary înțelese la ce se referea. Nici o femeie nu figura în planurile lui pentru mult timp, dacă nu pentru totdeauna, decât dacă era vorba despre o descărcare fizică. Joe era o persoană solitară, la fel ca Wolf, și, mai mult, Joe era atât de vrăjit de perspectiva zborului, încât nu mai exista altceva pentru el. Pam Hearst avea să se mărite cu un băiat din oraș, avea să se stabilească în Ruth sau prin apropiere și avea să-și crească familia în același cadru liniștit în care crescuse și ea. Nu era menită pentru scurta atenție pe care i-o putea acorda Joe Mackenzie înainte să plece.

– Aveţi idee cine a început bârfele? întrebă Joe, încruntându-se.

Nu-i plăcea faptul că cineva încercase să-i facă rău profesoarei.

– Nu. N-am încercat să aflu. Ar fi putut fi oricine care a trecut pe acolo şi ţi-a văzut maşina în faţa casei mele. Dar se pare că majoritatea au şi uitat, mai puţin...

Se opri, îngrijorată.

– Despre cine e vorba? întrebă Joe.

– Nu vreau să spun că ea a început bârfele, zise Mary repede. Nu mă simt bine în preajma ei. Nu mă agreează, şi nu ştiu de ce. Poate aşa se poartă cu toată lumea. Dottie Lancaster...

– Dottie Lancaster! Joe scoase un râset sec. Ar fi o idee. Da, ar fi putut stârni toată agitaţia. A avut o viaţă grea şi-mi pare oarecum rău de ea, dar s-a străduit să-mi facă viaţa un iad când eram la ea în clasă.

– Viaţă grea? De ce?

– Soţul ei era şofer de camion, şi a fost omorât acum mulţi ani, când fiul ei era mic. Făcea o cursă în Colorado, s-a ciocnit cu un şofer beat şi a căzut de pe o stâncă. Şoferul beat era indian. N-a depăşit niciodată momentul şi are un dinte împotriva indienilor – sau cel puţin aşa presupun.

– E absurd.

Joe ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că multe lucruri erau absurde.

– Oricum, a rămas singură cu copilul şi a dus-o destul de greu. Nu prea avea bani. A început să predea, dar trebuia să plătească pe cineva să aibă grijă de copil, dar copilul avea nevoie de îngrijiri speciale când a fost destul de mare încât să meargă la şcoală, iar astea au necesitat şi mai mulţi bani.

– Nici nu ştiam că Dottie are copii, spuse Mary, surprinsă.

– Numai pe Robert. Bobby. Are vreo douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, cred. Încă locuieşte

cu doamna Lancaster, dar nu prea are de-a face cu alţi oameni.

– Ce s-a întâmplat cu el? Are sindromul Down sau o dizabilitate de învăţare?

– Nu e retardat. Bobby e doar diferit. Îi plac oamenii, dar nu în grupuri. Dacă vede mulţi oameni împreună, devine agitat, aşa că stă mai mult singur. Citeşte mult şi ascultă muzică. Dar o dată a lucrat pe timpul verii la magazinul cu materiale de construcţii, şi domnul Watkins i-a spus lui Bobby să umple o roabă cu nisip. În loc să ducă roaba lângă grămada de nisip şi să pună nisip cu lopata, Bobby lua nisip în lopată şi îl căra la roabă. Şi alte lucruri de acest fel. Avea probleme la îmbrăcat, îşi lua mai întâi pantofii, apoi nu putea să-şi pună blugii.

Mary mai văzuse persoane ca Bobby, care întâmpinau greutăţi în rezolvarea problemelor practice. Era o dizabilitate de învăţare care putea fi depăşită doar cu îngrijire specializată şi cu multă răbdare. Îi părea rău de el şi de Dottie, care nu avea o viaţă prea fericită.

Joe îşi dădu scaunul în spate şi se ridică, întinzându-şi muşchii încordaţi.

– Călăriţi? o întrebă el brusc.

– Nu. N-am avut niciodată de-a face cu caii, chicoti Mary. O să fiu dată afară din Wyoming din cauza asta?

– S-ar putea, răspunse Joe pe un ton grav. De ce nu veniţi pe munte într-o sâmbătă, ca să vă învăţ? În curând începe vacanţa de vară, şi o să aveţi mai mult timp.

Joe n-avea habar cât de mult o atrăgea ideea, nu numai să călărească, ci şi să îl vadă din nou pe Wolf. Singura problemă era că prezenţa lui avea s-o doară la fel de mult ca absenţa lui, fiindcă bărbatul tot nu putea fi al ei.

– O să mă gândesc, promise ea, dar se îndoia că avea să accepte vreodată oferta.

Joe nu insistă, dar nici nu intenționa să renunțe. Avea s-o aducă pe Mary pe munte, într-un fel sau altul. Se gândea că tatăl său ajunsese aproape de limita rezistentei. Dacă avea să o vadă acolo, fix sub nasul lui, avea să se comporte ca un armăsar de care se apropie o iapă în călduri. Profesoara cea drăguță și spirituală avea noroc dacă tatăl lui n-o trântea la pământ din prima secundă. Joe trebui să-și ascundă zâmbetul. Nu mai văzuse pe cineva care să-l impresioneze pe Wolf așa cum o făcuse Mary Elizabeth Potter. Îl tulburase pe Wolf în asemenea măsură, încât acesta devenise mai periculos ca o pumă rănită.

Fredonă în minte câteva măsuri din *Matchmaker*[1].

Când Mary ajunse acasă în după-amiaza următoarei zile de vineri, în cutia poștală o aștepta o scrisoare din partea senatorului Allard. Degetele îi tremurau în timp ce o deschidea. Nu știa ce avea să facă dacă erau vești proaste pentru Joe, dacă senatorul Allard refuza să îl recomande pentru academie. Senatorul Allard nu era singura lor posibilitate, însă el păruse cel mai receptiv, și un refuz din partea lui ar fi fost cu adevărat descurajant.

Scrisoarea senatorului către ea era scurtă; îi mulțumea pentru eforturile depuse ca să-l aducă pe Joe în atentia lui. Se hotărâse să-l recomande pe Joe pentru admiterea la academie, pentru primul an după absolvirea liceului. De acum încolo, depindea de Joe să treacă de riguroasele examinări academice și fizice.

În plic mai era și o scrisoare de felicitări pentru Joe.

Mary strânse scrisorile la piept, și ochii i se umplură de lacrimi. Reușiseră, și nici măcar nu fusese atât de greu! Era pregătită să scrie fiecărui membru al congresului o dată pe săptămână, până când Joe avea

[1] Melodie din filmul muzical american *Scripcarul de pe acoperiș (Fiddler on the Roof)*, lansat în anul 1971 (n.tr.)

să-şi primească şansa, dar nu fusese nevoie. Notele şi creditele lui Joe fuseseră convingătoare.

Veştile erau mult prea bune ca să mai aştepte, aşa că se urcă din nou în maşină şi o luă în sus, pe muntele Mackenzie. Drumul era cu totul altfel acum. Zăpada se topise, iar poalele muntelui erau acoperite cu flori de câmp. După gerul de iarna trecută, căldura primăverii erau o binecuvântare pentru pielea ei, deşi nu era nici pe departe la fel de cald ca în Savannah. Era atât de emoţionată şi de fericită, încât nici nu observă prăpastia ce se căsca pe marginile drumului, pe măsură ce urca, ci doar grandoarea sălbatică a munţilor care se înălţau maiestuoşi către cerul albastru. Inspiră şi îşi dădu seama că primăvara compensa pe deplin iarna. Se simţea acasă, într-un loc îndrăgit şi familiar.

Opri brusc maşina în faţa uşii de la bucătărie a casei lui Wolf, stârnind un nor de praf, şi, înainte ca motorul să se oprească, începu să urce scările ca să bată la uşă.

– Wolf! Joe!

Ştia că strigătul acela era cu totul nepotrivit pentru o doamnă, dar era prea fericită ca să-i mai pese. În unele situaţii, pur şi simplu trebuie să strigi.

– Mary!

Chemarea venea din spatele ei, şi se întoarse. Wolf venea în fugă dinspre şopron, unduindu-şi ritmic trupul puternic. Mary ţipă de încântare şi sări de pe scări, iar fusta i se ridică în timp ce alerga pe aleea pietruită ce ducea spre şopron.

– A reuşit! strigă ea, fluturând scrisorile. A reuşit!

Wolf se opri şi o privi pe profesoara cea liniştită cum sărea şi sălta spre el, iar fusta i se ridica pe coapse cu fiecare pas. Abia avu timp să-şi dea seama că nu era nimic în neregulă, că râdea, când, de la o distanţă de câţiva paşi, ea i se aruncă în braţe. Se înfipse bine pe picioare şi o prinse la pieptul lui, apoi o înconjură cu braţele lui vânjoase.

– A reușit! exclamă ea din nou și îi înconjură gâtul cu brațele.

Wolf nu se putu gândi decât la un singur lucru și își simți gura uscată.

– A reușit?

Mary îi flutură scrisorile pe sub nas.

– A reușit! Senatorul Allard... Am găsit scrisoarea în cutia poștală... N-am putut să mai aștept... Unde e Joe?

Știa că nu era prea coerentă și făcu un efort să-și revină, dar nu se putea opri din râs.

– E în oraș, după niște scânduri pentru gard. La naiba, ești sigură că asta spune? Mai are un an de școală...

– Mai puțin de un an, la ritmul lui. Oricum, trebuie să împlinească șaptesprezece ani. Senatorul l-a recomandat pentru admiterea la academie imediat după absolvire. Mai puțin de un an și jumătate!

Chipul lui Wolf se umplu de o mândrie aprigă, mândria de războinic moștenită de la comanși și de la celți. În ochii lui licărea un foc negru, și o ridică mai sus, ținând-o cu mâinile de subsuori, și se învârti cu ea în brațe. Mary își dădu capul pe spate, râzând, și dintr-odată Wolf se simți cuprins de dorință. Senzația fu mai puternică decât o lovitură în stomac și îl dădu peste cap. O simțea moale și caldă în brațele lui, râsul ei era proaspăt și cristalin ca primăvara și ar fi vrut să facă să dispară cămășuța pe care o purta.

Treptat, pe chipul lui apăru o dorință mai pătrunzătoare, mai primitivă. Mary încă râdea când Wolf o lăsă în jos. Se opri atunci când sânii ei îi ajunseră la nivelul feței. Râsul lui Mary dispăru atunci când el o trase mai aproape și își îngropă fața între sânii ei. O prinse cu un braț de fese și cu altul de spate, iar gura lui fierbinte îi căută sfârcul. Îl găsi și își apăsă buzele deasupra lui, peste rochie și sutien, însă senzația era atât de puternică, încât Mary gemu și-și arcui spatele, împingându-se spre el.

Nu era de-ajuns. Își îngropă degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape de ea, dar tot nu era de-ajuns.

îl dorea cu o disperare subită şi crâncenă. Straturile de haine dintre ei o înnebuneau, şi se lipi şi mai tare de el, cu scâncete abia perceptibile.

– Te rog, imploră ea. Wolf...

Bărbatul îşi săltă capul, cu ochii înnebuniţi de dorinţă. Sângele îi clocotea în vene şi respira greu.

– Vrei mai mult?

Vorbise cu o voce guturală, care nu îi era caracteristică.

Mary se zvârcoli din nou, prinzându-se de el cu disperare.

– Da.

O lăsă să alunece foarte uşor în jos, lipind-o intenţionat de umflatura întărită din pantalonii lui, şi amândoi se înfiorară. Wolf nu se mai gândea la motivele pentru care refuzase să se apropie de ea, nu se mai gândea la nimic altceva decât la dorinţa de a o face a lui. La naiba cu ce aveau să creadă ceilalţi!

Privi în jur, măsurând distanţa către casă şi către şopron. Şopronul era mai aproape. O apucă de mână şi alergă spre uşile mari şi deschise ale şopronului slab luminat.

Mary abia reuşea să mai respire în timp ce Wolf o trăgea după el. Era ameţită de încetarea subită a plăcerii, nu înţelegea prea bine ce făcea şi voia să-l întrebe ce avea de gând, dar n-avea suficient oxigen în plămâni să adreseze întrebarea. Apoi ajunseră în şopron, şi fu năucită de lumina slabă, de căldura animalică şi de mirosul de praf, fân, piele şi cai. Auzi foşnete şi rumegatul cailor. Wolf o duse într-o boxă goală şi o trase pe fânul proaspăt. Mary se întinse pe spate, iar el o acoperi cu trupul lui, greutatea corpului său musculos cufundând-o şi mai tare în fân.

– Sărută-mă, şopti ea, ridicându-şi mâinile ca să-şi treacă degetele prin părul lui lung şi să-l tragă mai aproape de ea.

– O să te sărut peste tot până termin cu tine, mormăi el şi-şi plecă uşor capul.

Gura ei se deschise la atingerea lui, iar limba lui o pătrunse într-un ritm adânc, pe care ea îl recunoscu şi-l acceptă instinctiv şi la care răspunse imediat. Era greu, dar i se părea atât de natural să îl aibă deasupra ei, încât o încânta apăsarea corpului lui. Îi înconjură cu braţele umerii musculoşi şi îl îmbrăţişa şi mai strâns. Voia să-l simtă cât mai aproape şi, pentru asta, îşi undui uşor şoldurile, răspunzând apăsării abdomenului lui.

Mişcările lente ale şoldurilor ei sub el îl făcură să creadă că avea să-i explodeze capul din cauza sângelui ce îi alerga în vene. Gemu adânc şi îi căută fermoarul de la spate. Se gândea că mai avea puţin şi murea dacă nu-i simţea pielea mătăsoasă sub mâini, dacă nu se îngropa în toată fiinţa ei.

Totul era complet nou pentru ea, şi se îmbujorase puţin, dar era atât de *bine*, încât nici prin cap nu-i trecu să protesteze. Nu voia să protesteze. Îl voia pe Wolf. Era perechea lui, caldă şi sexuală, conştientă că era o femeie care se oferea bărbatului pe care-l iubea. Voia să fie goală pentru el, aşa că-l ajută scoţându-şi mânecile, în timp ce el îi dădu rochia jos de pe umeri şi o lăsă să cadă spre talie. Îndrăznise să cumpere un sutien cu închizătoare în faţă, iar atunci când el îi privi sânii, abia acoperiţi de materialul subţire, de culoarea pielii, se bucură că o făcuse. Wolf deschise rapid sutienul cu o singură mână, un truc pe care ea nu-l învăţase încă, şi-l trase într-o parte pentru a-i dezveli curbele delicate, oprindu-se puţin înainte să-i descopere sfârcurile.

Scoase din nou un geamăt surd, aproape ca un mârâit, şi se înclină ca să dea sutienul într-o parte. Gura lui, caldă şi umedă, alunecă pe sânul ei şi prinse sfârcul întărit. Mary tresări, reacţionând cu tot corpul la o plăcere aproape dureros de intensă. În timp ce el îi sugea sfârcul, Mary închise ochii şi gemu. Nu mai putea îndura. Se simţea *prea* bine, simţea cum un şuvoi fierbinte de impulsuri plăcere-durere năvăleau de la sâni spre abdomen, acolo unde o durere surdă o făcu să-şi strângă

picioarele şi să se arcuiască sub el, implorând în tăcere salvarea pe care corpul ei n-o cunoscuse niciodată, însă pe care o simţea cu o înţelepciune de mii de ani.

Wolf o simţi mişcându-se sub el din nou şi îşi pierdu şi ultima picătură de control pe care o mai avea. Îi ridică repede fusta spre talie şi îi depărtă coapsele, aşezându-se la baza acelui V vulnerabil făcut de picioarele ei. Mary deschise ochii, puţin şocată de ceea ce simţea acolo jos, dar totodată dornică să afle mai mult.

– Scoate-ţi hainele, şopti ea frenetic şi începu să-i descheie cămaşa.

Wolf se ridică în genunchi şi-şi smulse cămaşa. Pielea lui uşor transpirată strălucea în lumina slabă, în care pluteau fire de praf. Muşchii puternici, acoperiti de pielea bronzată, îl făceau să pară o măiastră sculptură vie. Ochii lui Mary îl priviră înfometaţi, febrili. Era perfect, puternic şi viril, iar trupul lui fierbinte mirosea uşor a mosc. Se întinse după el, îşi plimbă mâinile pe pieptul lui lat şi mângâie zona de forma unui diamant presărat cu fire de păr. Îi atinse sfârcurile, iar el înlemni, străbătut de un şuvoi de plăcere.

Barbatul gemu mai tare şi îsi duse mâinile la curea. Desfăcu rapid catarama, apoi îşi descheie blugii, iar zgomotul metalic se întrepătrunse cu gâfâitul lor. Cu ultima fărâmă de voinţă, se abţinu să nu-şi dea jos şi chiloţii. Era virgină. Nu îşi permitea să uite asta, chiar dacă abia se mai putea stăpâni. La naiba, trebuia să-şi vină în fire, ca să n-o sperie şi să nu-i facă rău. Mai bine murea decât să-i transforme prima experienţă sexuală într-un coşmar.

Degetele subţiri ale lui Mary se încolăciră în părul de pe pieptul lui şi traseră uşor.

– Wolf, spuse ea.

Doar numele lui, doar un singur cuvânt, dar vocea ei caldă şi joasă îl înfioră mai mult ca orice altceva.

– Da, răspunse el. Acum.

Se aplecă să o acopere din nou cu trupul lui, apoi încremeni căci auzi un zgomot în depărtare.

Înjură în barbă şi se ridică din nou, chinuindu-se să-şi controleze trupul şi frustrarea.

– Wolf?

Acum tonul ei era şovăielnic, consternat şi îi trăda stânjeneala. Inflexiunea aceea îl făcu să se simtă un criminal, fiindcă înainte nu păruse deloc jenată. Fusese caldă si iubitoare, dispusă să se ofere fără rezerve.

– Joe o să ajungă aici în câteva minute, spuse el repede. Îi aud maşina urcând pe munte.

Mary încă era prea năucită, aşa că îl privi nelămurită.

– Joe?

– Da, Joe. Ştii cine este Joe? Fiul meu, motivul pentru care eşti aici.

Obrajii i se înroşiră, şi se îndreptă cât de mult putu, fiindcă era în continuare încolăcită în jurul lui.

– O, Doamne, spuse ea. O, Doamne. Sunt goală. Tu eşti gol. O, Doamne.

– Nu suntem goi, mormăi Wolf, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă. La naiba!

– Aproape!

– Nu de-ajuns.

Chiar şi sânii i se înroşiseră de ruşine. Wolf îi privi cu regret, amintindu-şi gustul ei dulce şi felul în care sfârcul catifelat înflorise în gura lui. Acum maşina se auzea şi mai aproape, şi cu un comentariu obscen, rostit cu voce joasă, la adresa apariţiei fiului său într-un moment atât de nepotrivit, sări în picioare şi o ajută şi pe Mary să se ridice.

Lacrimile îi năpădiră ochii atunci când se întoarse cu spatele, chinuindu-se să-şi închidă sutienul. Ce fusese în capul ei de cumpărase o asemenea prostie? Mătuşa Ardith ar fi fost scandalizată. Mătuşa Ardith ar fi făcut un atac dacă ar fi auzit că nepoata ei *se tăvălise goală în fân* cu un bărbat. Şi, la naiba, nici măcar nu reuşise să meargă până la capăt!

– Stai, te ajut eu, spuse Wolf pe un ton mult mai blând decât folosise vreodată.

O întoarse spre el şi închise cu dibăcie sutienul. Mary avea în continuare capul plecat. Nu putea să îl privească în ochi, dar contrastul dintre mâinile lui arse de soare şi sânii ei albi o înfierbântă din nou. Înghiţi în sec şi se uită spre cureaua lui. Îşi trăsese pe el blugii şi îşi încheiase cureaua, dar umflătura vizibilă din pantaloni îi dădu de înţeles că nu era complet neafectat de întrerupere. Asta o făcu să se simtă mai bine şi-şi înghiţi lacrimile în timp ce el o ajuta să-şi ia rochia pe ea şi îi închidea fermoarul.

– Ai fân în păr, o necăji el şi îi culese paiele din plete-le încâlcite, apoi îi scutură rochia.

Mary îşi ridică mâinile ca să vadă cum îi stătea părul şi constată că se desfăcuse de tot.

– Lasă-l, spuse Wolf. Îmi place mai mult desfăcut. Arată ca mătasea.

Îşi trecu nervoasă degetele prin păr şi îl privi cum se apleca să-şi ridice cămaşa din fân.

– Ce-o să creadă Joe? murmură ea în timp ce maşina se opri în faţa şopronului.

– Că are noroc că e fiu-meu, altfel ar fi trebuit să-l omor, bombăni Wolf, iar Mary nu era sigură că glu-mea.

Wolf îşi luă cămaşa, dar nu se deranjă să se încheie înainte să iasă în uşă. Inspirând adânc, Mary îşi făcu curaj să-şi depăşească ruşinea şi îl urmă.

Joe tocmai ieşise din maşină şi acum stătea lângă uşă, plimbându-şi privirea de la tatăl lui la Mary şi înapoi, scrutând chipul de piatră şi cămaşa deschisă ale lui Wolf şi părul răvăşit al lui Mary.

– La naiba! făcu el şi trânti uşa. Dacă mai stăteam un sfert de oră...

– Aşa ziceam şi eu, aprobă Wolf.

– Nu-i nimic, plec...

Wolf oftă.

– Nu. Oricum, a venit să te vadă pe tine.

– Așa ai zis și prima dată, replică Joe și rânji.

– Și tocmai am zis-o din nou.

Se întoarse spre Mary, și bucuria veștilor recente îi reveni în ochi.

– Spune-i!

Ea era incapabilă să gândească.

– Să-i spun?

– Da. Spune-i!

Încet, mintea ei confuză înțelese la ce se referea. Își privi cu uluire mâinile goale. Ce se întâmplase cu scrisorile? Le pierduseră în fân? Ce jenant ar fi fost să trebuiască să le caute prin fân! Neștiind ce să facă, deschise mâinile și spuse pur și simplu:

– Ai reușit. Azi am primit scrisoarea.

Joe se albi și întinse involuntar mâinile pentru a se sprijini de mașină, ca să nu pice din picioare.

– Am reușit? La academie? Am intrat la academie? întrebă el răgușit.

– Ai primit recomandarea. Acum depinde de tine să treci examenele.

Joe dădu capul pe spate și țipa, un chiot triumfător, ca o panteră aflată la vânătoare, apoi se repezi la Wolf. Cei doi bărbați se bătură pe spate, râzând și strigând, apoi se îmbrățișară așa cum doi bărbați mai slabi n-ar fi putut s-o facă. Mary își împreună mâinile și îi privi, zâmbind, cu inima bătându-i tare, de fericire. Apoi, un braț o trase mai aproape, și se găsi cuibărită între cei doi Mackenzie, aproape strivită de bucuria lor.

– Mă sufocați! protestă ea gâfâind, proptindu-și palmele pe cele două piepturi late și împingând.

Unul din piepturi era gol, sub o cămașă neîncheiată la nasturi, iar atingerea pielii lui calde făcu să i se înmoaie picioarele. Amândoi râseră de protestul ei, dar o eliberară imediat din strânsoare.

Mary își aranjă părul și-și netezi rochia.

– Scrisorile sunt pe undeva pe-aici. Cred că mi-au căzut.

Wolf o privi malițios.

– Și eu cred.

Felul în care o tachina îi stârni în sinea ei un val de bucurie, și îi zâmbi. Era un zâmbet intim și liniștit, genul de zâmbet pe care o femeie i-l oferă bărbatului iubit după ce a ținut-o în brațe, iar el se încălzi. Pentru a-și masca reactia, se întoarse să caute scrisorile și văzu una pe alee, iar pe cealaltă lângă ușa șopronului. Le ridică pe amândouă și i-o dădu lui Joe pe cea care îi era adresată.

Mâinile băiatului tremurau în timp ce citea scrisoarea, chiar dacă știa deja conținutul. Nu-i venea să creadă. Se întâmplase atât de repede. Un vis împlinit ar fi trebuit să fie mai greu de atins. Ar fi trebuit să se chinuiască mai mult ca să și-l îndeplinească. Ah, încă nu conducea una dintre frumusețile alea de douăzeci de milioane de dolari, dar avea s-o facă. Trebuia s-o facă, fiindcă, fără aripi, s-ar fi simțit doar pe jumătate viu.

Mary îl privea cu o indulgență mândră și îl simți pe Wolf crispându-se lângă ea. Îl privi întrebătoare. Ținea capul ridicat, ca și cum adulmeca pericolul, iar chipul îi împietrise. Apoi auzi zgomotul unui motor și se întoarse, în timp ce mașina ajutorului de șerif se opri în spatele mașinii lui Joe.

Joe se întoarse, și chipul lui împietri la fel ca al lui Wolf atunci când Clay Armstrong coborî din mașina poliției.

– Doamnă, i se adresă Clay, ducând mâna la pălărie.

– Domnule Armstrong.

În vocea ei se citeau două sute de ani de lecții riguroase privind bunele maniere. Mătușa Ardith ar fi fost mândră. Dar simți o amenințare pentru Wolf, și îi venea foarte greu să nu intervină între el și ajutorul de șerif. Doar convingerea că el n-ar fi fost de acord cu asta o făcu să stea locului.

Ochii albaştri si prietenoşi ai lui Clay nu mai erau deloc prietenoşi.

– Ce căutaţi aici, domnişoară Potter?

– De ce întrebaţi? ripostă ea, aşezându-şi mâinile pe şolduri.

– Treci la partea bună, Armstrong, interveni Wolf.

– Bine, spuse scurt Clay. Trebuie să vii la interogatoriu. Poţi să vii cu mine acum, de bunăvoie, sau pot să obţin un mandat de arestare.

Joe rămase împietrit, cu ochii arzând de furie şi disperare. Asta se mai întâmplase o dată, şi îşi pierduse tatăl timp de doi ani. Fusese un coşmar. Acum i se părea şi mai cumplit, fiindcă în urmă cu câteva clipe sărbătoreau şi fusese mai fericit ca oricând.

Wolf începu să se încheie la cămaşă.

– Ce s-a mai întâmplat de data asta? întrebă cu asprime.

– O să vorbim despre asta în biroul şerifului.

– O să vorbim acum.

Ochii negri îi întâlniră pe cei albaştri, şi Clay îşi dădu seama că bărbatul n-avea de gând să se clintească din loc dacă nu primea un răspuns.

– A fost violată o fată de dimineaţă.

Ochii aceia negri ca noaptea ardeau de mânie.

– Aşa că v-aţi gândit, desigur, la indian.

Scuipă cuvintele ca pe gloanţe, printre dinţii încleştaţi. Dumnezeule, asta nu se putea întâmpla din nou. Nu de două ori într-o viaţă. Prima dată fusese de-a dreptul sfâşietor, şi ştia că nu avea să se mai întoarcă în iadul acela, indiferent ce trebuia să facă.

– Doar interogăm câteva persoane. Dacă ai un alibi, nu e nici o problemă. Îţi dăm drumul.

– Presupun că vorbiţi cu toţi fermierii din regiune, nu? Eli Baugh este la biroul şerifului şi răspunde la întrebări?

Chipul lui Clay se întunecă.

– Nu.

– Numai indianul, nu?

– Ai antecedente, răspunse Clay stingher.

– Nu am... nici o... condamnare anterioară, scrâşni Wolf. Mi s-a *şters* cazierul.

– La naiba, omule, ştiu asta! urlă Clay dintr-odată. Mi s-a spus să te iau, şi trebuie să-mi fac treaba.

– Păi de ce n-ai spus aşa? N-aş vrea să împiedic un om să-şi facă treaba. Vin după tine, adăugă Wolf după remarca sarcastică, îndreptându-se spre maşina lui.

– Poţi să vii cu mine. Te aduc înapoi.

– Nu, mulţumesc. Prefer să am roţile mele, în caz că şeriful crede că mi-ar face bine o plimbare.

Înjurând în şoaptă, Clay intră în maşină. Stârni un nor de praf în timp ce cobora muntele, iar Wolf, în spatele lui, un nor şi mai mare.

Mary începu să tremure. La început fu doar un fior, însă apoi tremuratul îi zgudui tot corpul. Joe rămăsese ca de piatră, cu pumnii încleştaţi. Dintr-odată izbucni şi trase un pumn în capota maşinii.

– La naiba, n-o să-i facă din nou asta, şopti el. *Nu din nou.*

– Nu, n-o să-i facă nimic, răspunse Mary încă tremurând, dar îndreptându-şi umerii. Dacă trebuie să apelez la toţi judecătorii şi la toate tribunalele din ţara asta, o s-o fac. O să sun la ziare. O să sun la televiziuni. O să sun... Ah, habar n-au câtă lume o să sun.

Încă avea destule relaţii în Savannah, şi avea să apeleze la mai mulţi oameni decât ar fi putut să numere şeriful de aici. Avea să-i pună pielea în băţ!

– De ce nu te duci acasă? sugeră Joe pe un ton indiferent.

– Vreau să rămân.

Se aşteptase ca ea să se îndrepte încet spre maşină, dar, auzind-o, o privi pentru prima dată. O parte din el crezuse că avea să fugă mâncând pământul, că el şi Wolf aveau să rămână singuri din nou, aşa cum fuseseră întotdeauna. Erau obişnuiţi să fie singuri. Dar Mary

rămăsese acolo, ca şi cum n-avea nici cea mai mică intenţie să părăsească muntele, cu ochii albaştri în flăcări şi cu bărbia fragilă ridicată, ceea ce însemna, după cum îşi dăduse el seama în trecut, că ceilalţi trebuiau să se ferească din calea ei.

Băiatul, obligat de circumstanţe să se maturizeze repede şi în condiţii vitrege, o înconjură pe femeie cu braţele lui puternice şi o îmbrăţişă, absorbind cu disperare o parte din puterea ei, fiindca îi era foarte teamă că urma să aibă nevoie de ea. Mary îl îmbrăţişă şi ea. Era fiul lui Wolf, şi avea să-l protejeze cu toată fiinţa ei.

capitolul 6

Trecuse de ora nouă când auziră maşina lui Wolf şi amândoi încremeniră, de tensiune şi de uşurare deopotrivă. Tensiune fiindcă le era teamă să audă ce se întâmplase, uşurare fiindcă era acasă, nu la închisoare. Mary nu şi-l putea închipui pe Wolf în închisoare, chiar dacă stătuse acolo doi ani. Era prea sălbatic, ca un lup care nu putea fi îmblânzit niciodată. Nimic n-ar fi putut fi mai crud decât ca el să fie întemniţat.

Intră pe uşa din spate şi rămase acolo privind-o, cu chipul neclintit. Ea şi Joe erau aşezaţi la masa din bucătărie, cu câte o ceaşcă de cafea în faţă.

– De ce n-ai plecat? Du-te acasă!

Mary îi ignoră tonul sec. Era atât de supărat, încât aproape îi simţea furia din partea cealaltă a încăperii, dar ştia că nu ea era ţinta. Se ridică, îşi vărsă cafeaua aproape rece în chiuvetă şi scoase altă ceaşcă din dulap, apoi turnă cafea proaspătă în amândouă ceştile.

– Stai jos, bea cafeaua şi spune-ne ce s-a întâmplat, îi zise ea cu cea mai bună voce de profesoară de care era în stare.

Wolf luă cafeaua, dar nu se aşeză. Era prea furios ca să stea jos. Mânia îi fierbea în vene, iar mişcările lui, de obicei atât de naturale, erau acum mecanice. Se întâmpla din nou, şi nu avea de gând să mai facă închisoare pentru un lucru de care nu era vinovat. Avea să se lupte în toate felurile posibile, cu orice armă posibilă, dar mai bine murea decât să se întoarcă la închisoare.

– Ţi-au dat drumul, spuse John.

– Au fost nevoiţi. Fata a fost violată pe la prânz. Atunci eu duceam doi cai la barul W. R. Wally Rasco a confirmat, şi şeriful nu a găsit o modalitate de a mă plasa

în două locuri diferite, la o sută de kilometri distanţă, la aceeaşi oră, aşa că a trebuit să-mi dea drumul.

– Unde s-a întâmplat?

Wolf se scărpină pe frunte, apoi se ciupi de nas, ca şi cum l-ar fi durut capul. Sau poate era doar obosit.

– A fost atacată pe la spate când se urca în maşină, care era parcată în curtea proprie. A pus-o să conducă aproape o oră, apoi i-a cerut să tragă pe marginea drumului. Nu i-a văzut chipul. Purta o mască de schi. Dar şi-a dat seama că era înalt, şi şerifului i-a ajuns descrierea asta.

– Să tragă pe marginea drumului? făcu Mary. E... ciudat. N-are nici un sens. Ştiu că drumurile nu sunt prea circulate, dar, oricum, ar fi putut veni cineva oricând.

– Mda. Plus că o aştepta chiar în curte. Totul este ciudat.

Joe bătu cu degetele în masă.

– Poate a fost cineva care trecea prin oraş.

– Câtă lume doar trece prin Ruth? întrebă Wolf cu asprime. Un străin ar fi ştiut cui aparţinea maşina sau când ar fi trebuit să plece de acasă? Dacă maşina era a unui bărbat? Şi-a asumat multe riscuri, mai ales că violul pare să fi fost singurul motiv. Nu a jefuit-o, deşi avea bani la ea.

– Se ştie despre cine e vorba? întrebă Mary.

Wolf o privi.

– O să se ştie, oricum, fiindcă tatăl ei era în biroul şerifului cu puşca în mână şi mă ameninţa că-mi zboară creierii. A făcut mare zarvă, şi lumea vorbeşte.

Chipul lui rămăsese neclintit, dar Mary simţea furia amară care-l măcina. Mândria lui crâncenă fusese făcută una cu pământul. Din nou. Cum îndurase să stea acolo, să asculte insulte şi ameninţări? Fiindcă ştia că fusese insultat, atât prin cuvinte răutăcioase la adresa originii lui mixte, cât şi prin simplul fapt că fusese chemat la interogatoriu. Se abţinea, se controla, dar furia era acolo.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Armstrong l-a oprit. Apoi a venit Wally Rasco şi a confirmat povestea mea, iar şeriful mi-a dat drumul cu un avertisment prietenesc.

– Un *avertisment*? repetă Mary sărind în picioare, cu ochii în flăcări. Pentru ce?

O ciupi de bărbie şi îi zâmbi cu răceală.

– M-a avertizat să nu mă apropii de femeile albe, dulceaţă. Şi asta şi am de gând să fac. Aşa că te duci acum frumuşel acasă şi rămâi acolo. Nu mai ai ce căuta pe muntele meu.

– Nu erai de aceeaşi părere şi în şopron, ripostă ea, apoi trase cu coada ochiului spre Joe şi se înroşi.

Joe nu făcu decât să ridice din sprâncene, cu un aer mulţumit. Mary se hotărî să-l ignore şi se întoarse spre Wolf.

– Nu pot să cred că-i permiţi neghiobului de şerif să-ţi spună cu cine poţi să ieşi.

Wolf o scrută cu privirea.

– Poate că încă nu ai înţeles, dar povestea începe din nou. Nu contează că Wally Rasco mi-a confirmat varianta. Toată lumea o să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat acum zece ani şi ce sentimente le-a stârnit acel incident.

– Ai fost exonerat şi de asta. Sau nu contează?

– Doar pentru unii oameni, recunoscu el. Pentru majoritatea, nu. Deja le e teamă de mine, nu au încredere în mine şi nu mă plac. Până nu e prins nenorocitul ăsta, n-o să mai pot să cumpăr nimic din oraş, nici mâncare, nici benzină. Şi orice femeie albă care are de-a face cu mine va fi ponegrită şi arătată cu degetul.

Deci asta era. Încă încerca s-o protejeze. Îl privi exasperată.

– Wolf, refuz să-mi trăiesc viaţa în funcţie de prejudecăţile altcuiva. Apreciez faptul că încerci să mă protejezi...

Îl auzi scrâşnind din dinţi.

– Serios? întrebă el sarcastic. Atunci du-te acasă! Rămâi acasă, şi eu rămân aici.

– Pentru cât timp?

În loc să-i răspundă la întrebare, Wolf făcu o afirmaţie evazivă:

– O să fiu întotdeauna un metis.

– Şi *eu* o să fiu întotdeauna ceea ce sunt. Nu ţi-am cerut să te schimbi, spuse ea, cu durere în voce.

Îl privi cu amărăciune şi cu dorinţă, cum nu-l mai privise nici o femeie, iar furia ce îl cuprinsese se înteţi, fiindcă nu putea s-o ia în braţe, nu putea să strige cât îl ţinea gura că era femeia lui. Avertismentul şerifului fusese suficient de clar, iar Wolf ştia bine că ostilitatea împotriva lui avea să capete cât de curând proporţii nemăsurate. Mary putea fi afectată foarte uşor, şi acum nu-i era teamă că risca doar să-şi piardă serviciul. Asta nu era nimic pe lângă pericolul în care putea fi pusă. Putea fi terorizată acasă, putea fi jefuită, putea fi înjurată şi scuipată pe stradă, putea fi atacată. Chiar dacă era foarte hotărâtă, era doar o femeie mărunţică, neajutorată în faţa oricui ar fi vrut să-i facă rău.

– Ştiu, spuse el într-un sfârşit şi, involuntar, se apropie şi o mângâie pe păr. Du-te acasă, Mary. Când se termină totul...

Se opri, fiindcă nu voia să facă promisiuni pe care nu ar fi putut să şi le ţină, dar ceea ce spusese fu suficient ca să facă ochii femeii să lucească.

– Bine, şopti ea, luându-l de mână. Apropo, aş vrea să te tunzi.

Wolf păru mirat.

– Să mă tund?

– Da. Tu vrei să-mi ţin părul desfăcut, eu vreau să te tunzi.

– De ce?

Mary îl privi expertă.

– Nu porţi părul lung fiindcă eşti indian. Ai părul lung doar ca să enervezi lumea, ca să nu uite vreodată că eşti indian. Aşa că tunde-l.

– Părul scurt n-o să mă facă mai puţin indian.

– Nici părul lung n-o să te facă mai mult indian.

Mary părea în stare să rămână acolo până în ziua de apoi, dacă el nu accepta să se tundă. Cedă brusc, mormăind:

– În regulă, o să mă tund.

– Bine, spuse ea zâmbind şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute în colţul gurii. Noapte bună. Noapte bună, Joe.

– Noapte bună, Mary.

După ce plecă, Wolf îşi trecu mâna prin păr, apoi se încruntă dându-şi seama că tocmai fusese de acord să se tundă. Ridică privirea şi observă că Joe se uita atent la el.

– Ce-o să facem? întrebă băiatul.

– Ce e nevoie, răspunse Wolf neînduplecat.

Când Mary ieşi la cumpărături a doua zi de dimineaţă, găsi toată lumea din magazin strânsă în grupuleţe de câte două sau trei persoane, şuşotind despre viol. Află repede identitatea fetei. Era vorba despre Cathy Teele, a cărei soră mai mică, Christa, era eleva lui Mary. Toată familia Teele era distrusă, potrivit şuşotelilor pe care le auzi Mary în timp ce-şi punea cumpărăturile în coş.

La raionul de făină şi mălai se întâlni cu Dottie Lancaster, însoţită de un tânăr despre care Mary presupuse că era fiul ei.

– Bună, Dottie, o salută Mary pe un ton agreabil, deşi era posibil ca Dottie să fi lansat zvonurile despre ea şi Joe.

– Bună, răspunse Dottie mai degrabă îngrijorată, decât acră, aşa cum era de obicei. Ai auzit ce i s-a întâmplat bietei fete a lui Teele?

– N-am auzit nimic altceva de când am intrat în magazin.

– L-au arestat pe indian, dar şeriful a trebuit să-i dea drumul. Sper că acum o să ai mai multă grijă cu cine umbli.

– Wolf nu a fost arestat, spuse Mary, încercând să se stăpânească. A fost interogat, dar era la ferma lui Wally Rasco atunci când a avut loc atacul, şi domnul Rasco a confirmat. Wolf Mackenzie nu e un violator.

– Un tribunal l-a considerat violator şi l-a trimis la închisoare.

– Şi i s-a şters cazierul atunci când au prins adevăratul violator, care a mărturisit fapta pentru care fusese condamnat Wolf.

Dottie făcu un pas înapoi, albindu-se la faţă.

– Asta spune indianul, dar, după câte se ştie, e posibil să fi fost eliberat condiţionat. E uşor de văzut de partea cui eşti, căci, la urma urmei, ai umblat cu indienii de când ai venit în Ruth. În fine, domnişoară, o zicală veche spune că, dacă te culci cu câinii, iei purici. Mackenzie sunt nişte gunoaie mizerabile...

– Să nu mai spui o vorbă, o întrerupse Mary, înroşindu-se de furie şi făcând un pas spre Dottie.

Era mânioasă şi-i venea să o plesnească. Mătuşa Ardith spunea că o doamnă nu se certa niciodată, dar Mary era dispusă să renunţe pentru totdeauna la titulatura asta.

– Wolf e un bărbat decent şi muncitor, şi n-o să permit nimănui să afirme contrariul.

Culorile se succedară pe chipul lui Dottie, dar ceva din privirea lui Mary o făcu să nu mai spună nimic despre Wolf. În schimb, se apropie şi şopti:

– Ai face bine să ai grijă, Domnişoară-Ştie-Tot, sau o să ai mari probleme.

Mary se apropie şi ea, încleştându-şi fălcile.

– Mă ameninţi? întrebă ea cu asprime.

– Mami, te rog, şopti agitat tânărul din spatele lui Dottie în timp ce se agăţa de braţul ei.

Dottie îl privi, şi chipul i se lumină.

– Ia aminte la ce-ţi spun, zise ea cu dispreţ, apoi se retrase şi se îndepărtă.

Fiul ei, Bobby, era atât de agitat, încât îşi tot freca mâinile, în timp ce îşi urma mama. Lui Mary îi păru imediat rău de scena care avusese loc. După câte îi spusese Joe, Bobby se descurca greu în viaţa de zi cu zi, fără să mai aibă şi altele pe cap.

Respiră de câteva ori ca să-şi revină, dar aproape că se pierdu din nou atunci când se întoarse şi văzu cum câteva persoane de pe culoar se holbau la ea. Auziseră, cu siguranţă, fiecare cuvinţel şi păreau deopotrivă şocate şi dornice de bârfă. Nu se îndoia că tot oraşul avea să afle povestea în mai puţin de o oră: două profesoare se certau din cauza lui Wolf Mackenzie. Oftă în timp ce lua o pungă de făină. Un alt scandal era fix ce-i trebuia lui Wolf.

Pe următorul culoar, o întâlni pe Cicely Karr. Amintindu-şi de comentariile femeii de la întâlnirea consiliului şcolii, Mary nu se putu abtine:

– Am primit o scrisoare de la domnul senator Allard, doamnă Karr. Îl recomandă pe Joe Mackenzie pentru admiterea la academie.

Chiar şi ei i se păru că vorbise pe un ton insolent.

Spre surprinderea ei, doamna Karr păru încântată.

– Serios? N-aş fi crezut. Nu mi-am dat seama ce onoare ar fi asta până nu mi-a explicat Eli. Dar acum, cu tot ce s-a întâmplat, făcu ea schimbându-se la faţă. Este îngrozitor. Am... am auzit ce vorbeai cu Dottie Lancaster. Domnişoară Potter, nu vă închipuiţi ce a fost acum zece ani. Oamenilor le era frică şi erau disperaţi. Coşmarul a început din nou.

– Şi pentru Wolf Mackenzie e un coşmar, spuse Mary aprinsă. A fost închis pentru un viol pe care nu l-a comis. I s-a şters cazierul, dar, chiar şi aşa, a fost prima persoană pe care a chemat-o şeriful la interogatoriu. Cum credeţi că se simte? Nimeni nu-i dă înapoi cei doi ani

petrecuți în închisoare, și acum se pare că toată lumea încearcă să-l trimită din nou acolo.

Doamna Karr păru pusă în dificultate.

– Am greșit toți atunci. Sistemul de justiție a greșit. Dar, chiar dacă Mackenzie a dovedit că nu a violat-o pe Cathy Teele, nu înțelegi de ce a vrut să-l interogheze șeriful?

– Nu, nu înțeleg.

– Fiindcă Mackenzie avea motive să se răzbune.

Mary rămase perplexă.

– Deci credeți că voia să se răzbune și că pentru asta a atacat o fată care era doar un copil pe vremea când a fost el băgat la închisoare? Ce fel de om îl credeți?

Era îngrozită atât de idee, cât și de faptul că, mai mult ca sigur, toată lumea din Ruth era de acord cu doamna Karr.

– Cred că e un om care urăște, spuse doamna Karr cu fermitate.

Da, îl credea pe Wolf capabil de o asemenea răzbunare cumplită, obscenă. I se citea în ochi.

Mary simți că i se face rău și clătină din cap.

– Nu, spuse ea. Nu. Wolf a rămas cu un gust amar din cauza felului în care a fost tratat, dar nu urăște. Și niciodată nu ar răni o femeie.

Dacă exista un lucru de care era sigură pe lumea asta, acela era. Atingerile lui fuseseră hotărâte, dar niciodată brutale.

Și doamna Karr clătină, la rându-i, din cap.

– Nu-mi spune că nu urăște! I se citește în ochii aceia negri ca iadul de fiecare dată când se uită la oricare dintre noi. Șeriful a aflat că a fost în Vietnam, în nu știu ce grup special de criminali. Numai Dumnezeu știe ce este în mintea lui! Poate n-a violat-o pe Cathy Teele, dar asta ar fi șansa perfectă pentru el să se răzbune, iar vina să cadă asupra celui care chiar *a violat-o*!

– Dacă Wolf ar vrea să se răzbune, n-ar trebui să se ascundă, răspunse Mary cu dispreț. Nu știți nimic

despre omul acesta, nu-i aşa? Locuieşte aici de ani de zile, şi nimeni nu-l *cunoaşte*.

– Şi presupun că dumneata îl cunoşti? întrebă doamna Karr înroşindu-se la faţă. Poate vorbim despre altfel de cunoaştere. Poate că zvonul acela despre dumneata şi Joe Mackenzie era pe jumătate adevărat. De fapt, umbli cu *Wolf* Mackenzie, nu-i aşa?

Dispreţul din vocea femeii o înfurie pe Mary.

– Da! aproape că strigă ea. Dar nu cât de mult mi-aş dori, se văzu obligată să admită cu sinceritate.

Un cor de exclamaţii o făcu să se întoarcă, şi se trezi în faţa mai multor localnici care se opriseră să asculte. Acum chiar o făcuse lată. Wolf îi ceruse ca ea să păstreze distanţa, iar ea nu făcuse altceva decât să strige în gura mare că umbla cu el. Însă nu-i era deloc ruşine. Se simţea mândră. Cu Wolf Mackenzie se simţea femeie, nu o profesoară demodată, o fată bătrână care, culmea culmilor, avea şi o pisică. Nu se simţea ştearsă când era cu Wolf, se simţea caldă, dorită. Dacă avea vreun regret, acela era că Joe nu ajunsese acasă cu un sfert de oră mai târziu în ziua precedentă, sau măcar cu cinci minute, fiindcă, mai mult ca orice, voia să fie femeia lui Wolf din toate punctele de vedere, să se zbată sub trupul lui puternic, să-i accepte pasiunea şi să i-o ofere pe a ei. Dacă era ostracizată din acest motiv, fiindcă îl iubea, se putea considera pierdută pentru societate.

– Cred că va trebui să organizăm o altă întâlnire a consiliului şcolii, spuse cu răceală doamna Karr.

– Când o veţi face, nu uitaţi că am un contract cu termeni foarte clari, ripostă Mary şi făcu stânga-mprejur.

Nu terminase de făcut cumpărăturile, dar era prea supărată ca să continue. Când puse produsele pe tejghea, casiera o privi de parcă avea de gând să refuze să o servească, dar se răzgândi când văzu privirea aspră a lui Mary.

Ajunse în goană acasă, mulţumită de faptul că vremea părea să fie de acord cu ea – asta dacă norii cenuşii care

se formau pe cer însemnau ceva. După ce aşeză la locul lor cumpărăturile, se uită la motan, care se comportase ciudat în ultima vreme. Îi trecu prin minte un gând cumplit: oare îl otrăvise careva? Însă Woodrow stătea tolănit pe covor, aşa că elimină, uşurată, varianta asta.

„Când se termină totul..."

Propoziţia îi răsuna în amintire, chinuind-o şi stârnindu-i o durere profundă. Îi era atât de dor de el, încât se simţea incompletă. Îl iubea şi, deşi înţelegea de ce considera Wolf că era mai bine ca ea să stea departe de el, nu era de acord. După ce se întâmplase în dimineaţa aceea cu Dottie Lancaster şi cu Cicely Karr, despărţirea nu mai avea nici un rost. Ar fi putut foarte bine să iasă în stradă şi să strige că era femeia lui Wolf Mackenzie.

Era dispusă să-i ofere orice ar fi vrut de la ea. Mătuşa Ardith o învăţase că intimitatea avea loc doar în cadrul unei căsătorii, asta în cazul în care o femeie simţea, din cine ştie ce motiv, că *nu putea* trăi fără un bărbat, deşi mătuşa Ardith spusese foarte clar că nu-şi putea închipui ce motiv ar fi fost acela. Deşi Mary acceptase că, în mod evident, oamenii treceau la fapte şi în afara căsătoriei, nu fusese niciodată tentată să facă asta până nu îl întâlnise pe Wolf. Chiar dacă o voia doar pentru o perioadă scurtă de timp, pentru ea era mai bine decât nimic. Chiar şi o singură zi cu el ar fi fost o amintire strălucitoare şi luminoasă pe care s-o preţuiască în anii lungi şi groaznici fără el, o bucăţică de căldură care să îi ofere consolare. Visul ei era să-şi petreacă viaţa cu el, dar nu-şi permitea să spere asta. El era prea amar, prea călit de viaţă. Era greu de crezut că ar putea lăsa o femeie albă să se apropie atât de mult de el. Poate avea să-i ofere trupul lui, chiar şi afecţiune, dar nu avea să-i pună pe tavă inima sau să-şi ia vreun angajament.

Fiindcă îl iubea, ştia că nu avea să-i ceară mai mult. Nu voia să existe între ei furie sau vină. Voia să-l facă pe Wolf fericit cât de mult timp putea, în orice mod posibil.

Îi ceruse să-şi ţină părul desfăcut, iar pletele mătăsoase îi înconjurau umerii. Când se privise în oglindă în dimineaţa aceea, fusese surprinsă de felul în care pieptănătura aceea relaxată îi îmblânzea faţa. Ochii îi străluceau, fiindcă îşi lăsase părul desprins pentru el. Arăta feminină, exact cum o făcea şi el să se simtă.

Nu mai avea sens să-i lase pe cei din jur să creadă că era neutră, nu acum, după certurile în care fusese implicată. Când avea să-i spună ce se întâmplase, el avea să înţeleagă că nu avea nici un rost să stea despărţiţi. Se simţea chiar uşurată, fiindcă în adâncul sufletului nu fusese de acord cu hotărârea lui.

Începuse să se schimbe într-o rochie de casă fără nici o formă, când se privi în oglindă şi se opri. Retrăi clipa din ziua în care îl întâlnise pe Wolf prima dată, când o văzuse în blugii vechi ai lui Joe, iar ochii i se măriseră imediat. Când îi aruncase o privire atât de fierbinte, atât de plină de virilitate, încât, chiar şi acum, simţea că o lua tremuratul. Voia ca el s-o privească din nou aşa, dar era puţin probabil ca situaţia să se repete dacă se îmbrăca în continuare într-un *sac*!

Îi displăcură pe dată toate hainele ei. Dintr-odată, nici una dintre hainele ei nu i se mai părea potrivită. Rochiile ei erau, fără excepţie, modeste şi groase, dar şi prea largi şicenuşii. Silueta ei zveltă ar fi fost mai bine evidenţiată în ţesături delicate din bumbac, în culori deschise, vesele sau chiar în blugi strâmţi. Se întoarse şi-şi privi fundul în oglindă. Era micuţ şi bombat. Nu vedea vreun motiv pentru care să-i fie ruşine cu el. În comparaţie cu altele, era un fund foarte drăguţ.

Vorbind singură, se îmbrăcă la loc în rochia cea „bună" şi-şi luă poşeta. Ruth nu era prea bine aprovizionat cu haine noi, însă găsea, cu siguranţă, nişte blugi şi nişte tricouri vesele, dar şi fuste şi bluze drăguţe care, în primul rând, să-i vină bine.

Şi nu voia să mai vadă vreodată vreun pantof „comod".

Norii cenuşii se ţinură de promisiune, şi, în timp ce ea conducea spre oraş, începu să plouă. Era o ploaie măruntă, din cele pe care fermierii şi agricultorii din toată lumea le aşteptau cu nerăbdare, nu o ploaie torenţială care se ducea repede, în loc să umezească bine pământul. Mătuşa Ardith n-ar fi ieşit din casă în timp ce ploua, dar Mary nu se gândi la asta. Se opri mai întâi la singurul magazin din Ruth care vindea doar haine de femei, deşi, din raţiuni legate de necesitate, hainele nu veneau de la casele de modă din Paris. Cumpără trei perechi de blugi mărimea 32, două pulovere usoare din bumbac şi o cămaşă albastră din batist, care o făcu să se simtă ca o pionieră. O fustă modernă din denim şi un pulover roşu aprins o încântară atât de tare, încât făcu o piruetă, ca un copil. Alese şi o fustă maro, care-i venea atât de bine, încât nu putea renunţa la ea, în pofida culorii, şi îi asortă o bluză roz. În final alese fură o fustă din bumbac de culoare lila şi un tricou asortat, cu guler de dantelă. Din acelaşi impuls de încântare şi din spirit de frondă, alese o pereche de sandale albe, elegante, şi una pantofi sport. Când vânzătoarea îi spuse cât avea de plată, Mary nici măcar nu clipi. Aşteptase de prea mult timp momentul acela.

Încă nu terminase. Îşi încuie pachetele în maşină şi se grăbi, prin ploaie, către magazinul Hearst, de unde toată lumea cumpăra cizme. Fiindcă Mary intenţiona să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului pe muntele lui Wolf, se gândi că avea nevoie de o pereche.

Domnul Hearst fu aproape nepoliticos cu ea, însă Mary îl privi fix şi se gândi, pentru puţin timp, să-l ameninţe din nou cu degetul. Renunţă totuşi la idee, fiindcă degetul îşi pierdea din puteri dacă era folosit prea des, şi era posibil să mai aibă nevoie de el pe viitor. Aşa că îl ignoră şi probă cizme, până când găsi în sfârşit o pereche care îi venea bine.

De-abia aştepta să ajungă acasă şi să se îmbrace în blugi şi în cămaşa de batist. Putea chiar să poarte

cizmele prin casă, ca să se mai lase. Woodrow nu avea de ce să se supere. Se gândi din nou la privirea lui Wolf şi începu să tremure.

Maşina era parcată putin mai sus, la o stradă distanţă, şi începuse să plouă destul de tare. Mary se certă în gând că nu mersese cu maşina de la magazinul de haine până la Hearst. În Ruth nu existau trotuare, iar pe asfalt se formaseră deja bălţi mari. În fine, avea în picioare pantofii ei cei comozi, trebuia să-i pună la încercare!

Ţinând deasupra capului cutia cu cizmele, încercând să se ferească măcar parţial de ploaie, ieşi de sub marginea acoperişului şi se udă imediat până la glezne atunci când călcă într-o băltoaca. Încă mai bombănea în sinea ei când trecu pe lângă aleea dintre magazinul general şi clădirea următoare, unde fusese o frizerie, dar care acum era goală.

Nu auzi nimic şi nu văzu nici o mişcare. Nici un semnal de alarmă. O mână mare, udă de la ploaie, îi acoperi gura şi un braţ îi înconjură trupul, ţinându-i mâinile jos, în timp ce atacatorul o târa spre alee, îndepărtându-se de stradă. Mary se luptă instinctiv, răsucindu-se şi lovind în timp ce ţipa înfundat sub palma bărbatului. Mâna lui îi strângea atât de tare faţa, încât degetele i se înfigeau în obraji.

Buruienile mari şi umede de pe alee o zgâriau pe picioare, iar ploaia nemiloasă îi săgeta ochii. Îngrozită, lovi şi mai tare. Nu se putea întâmpla aşa ceva! Nu putea s-o răpească ziua în amiaza mare! Ba putea. Aşa procedase şi cu Cathy Teele.

Îşi eliberă un braţ şi îl întinse în spate, încercând să-l zgârie pe faţă. Degetele ei disperate găsiră doar o cârpă de lână, udă. El înjură cu vocea joasă şi răguşită şi o lovi într-o parte a capului cu pumnul.

Simţurile i se estompară în timp ce durerea îi sfărâma capul, iar lupta ei deveni inutilă. Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa când ajunseră la capătul aleii, iar el o trase în spatele clădirii părăsite.

Îi simțea în ureche respirația rapidă și aspră, iar bărbatul o împinse pe burtă în pietriș și noroi. Reuși să-și elibereze din nou brațul și întinse mâna ca să-și amortizeze căderea. Pietrișul îi zgârie palma, dar mai că nici nu simți. Mâna lui încă îi acoperea gura, sufocând-o. Îi îngropă fața în țărână și o ținu la pământ, lăsându-se cu toată greutatea pe spatele ei.

Cu mâna cealaltă îi apucă fusta și o ridică. Îl zgârie cu sălbăticie, încercând să îi dea mâna la o parte ca să poată tipa, iar el o lovi din nou. Era îngrozită și îl zgâria în continuare. Înjurând, îi despărți cu forța picioarele și se împinse în ea. Îl simțea împingându-se tot mai mult, prin haine, și simți că se sufocă. „Dumnezeule, nu!"

Auzi cum îi sfâșia hainele, iar repulsia covârșitoare îi dădu putere. Îi mușcă de mână cu sălbăticie și încercă să-l zgârie pe față.

Urechile îi țiuiau, dar auzi un strigăt. Bărbatul de deasupra ei se încordă, apoi își așeză mâna lângă capul ei și se propti în ea ca să se ridice. Cu vederea încețoșată de ploaie și de noroi, văzu doar o mânecă albastră și o mână palidă, cu pistrui, înainte ca el să dispară. De deasupra și din spatele ei se auzi un zgomot asurzitor și se întrebă dacă avea să fie lovită de fulger. Nu, fulgerul s-ar fi produs înaintea tunetului.

Pe caldarâm se auzeau pași. Trecură pe lângă ea în fugă. Mary rămase nemișcată, cu trupul amorțit și cu ochii închiși.

Auzi înjurături rostite cu o voce joasă, iar pașii se întoarseră.

– Mary, spuse o voce poruncitoare. Ești bine?

Reuși să deschidă ochii și îl privi pe Clay Armstrong. Era ud până la piele, iar în ochii lui albaștri se citea mânia, dar o ajută cu blândețe să se întoarcă pe spate și o ridică în brațe.

– Ești bine? întrebă el din nou pe un ton mai dur.

Ploaia îi biciuia chipul.

– Da, reuşi ea să răspundă şi-şi aşeză capul pe umărul lui.

– O să-l prind, promise Clay. Îţi jur, o să-l prind pe nenorocit.

În oraş nu exista medic, dar Bessie Pylant era infirmieră calificată, iar Clay o duse pe Mary acasă la Bessie. Aceasta îl contactă pe medicul particular pentru care lucra ea şi îl convinse să vină din oraşul vecin. Între timp, îi curăţă cu grijă rănile lui Mary, îi puse gheaţă pe vânătăi şi îi făcu un ceai fierbinte, mult prea dulce.

Clay dispăruse. Dintr-odată, casa lui Bessie se umplu de femei. Sharon Wycliffe o asigură pe Mary că ea şi Dottie puteau să se ocupe de orele de luni dacă Mary nu se simţea în stare să vină la şcoală. Francie Beecham povesti despre vremurile în care era ea profesoară, cu un scop evident, iar celelalte femei îi ţinură isonul. Mary rămase nemişcată, strângând la piept pătura pe care Bessie o înfăşurase în jurul ei, atât de tare, încât degetele i se albiseră. Ştia că femeile încercau să o distragă şi le era recunoscătoare. Îşi impuse să se concentreze asupra discuţiilor lor frivole. Veni chiar şi Cicely Karr şi o mângâie pe mână, chiar dacă se certaseră în urmă cu numai câteva ore.

Apoi apăru medicul, iar Bessie o duse pe Mary într-un dormitor, ca să o consulte. Mary răspunse la întrebări cu voce joasă şi scânci atunci când el o palpă pe cap, acolo unde bărbatul o lovise cu pumnul. Îi verifică pupilele şi tensiunea şi îi dădu un sedativ uşor.

– O să fie bine, spuse el în final, bătând-o pe genunchi. Nu ai comoţie, durerea de cap ar trebui să treacă în curând. Un somn bun o să te ajute mai mult decât orice medicament.

– Vă mulţumesc mult că aţi venit până aici, spuse Mary politicoasă.

O cuprinsese disperarea. Toţi se purtaseră minunat, dar simţea că mai avea puţin şi răbufnea. Se simţea

murdară şi expusă. Avea nevoie de intimitate şi de un duş şi, mai ales, avea nevoie de Wolf.

Ieşi din dormitor şi văzu că ajutorul de şerif se întorsese. Veni imediat la ea şi o luă de mână.

– Cum te simţi?

– Sunt bine.

Credea că avea să se apuce de urat dacă o mai întrebau asta încă o dată.

– Am nevoie de o declaraţie, dacă te simţi în stare.

– Da, e în regulă.

Sedativul îşi făcea efectul. Simţea că se detaşa de tot, în timp ce medicamentul îi amorţea emoţiile. Îl lăsă pe Clay să o aşeze pe un scaun şi se înfăşură din nou cu pătura. Îi era frig.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, o linişti Clay. L-am ridicat. E reţinut.

Afirmaţia îi stârni interesul şi îl privi întrebătoare.

– E reţinut? Ştiţi cine e?

– L-am văzut, spuse Clay cu răceală.

– Dar purta o mască de schi, replică Mary amintindu-şi că atinsese materialul cu degetele.

– Da, dar la spate părul îi ieşea de sub mască.

Mary îl privi uluită, iar amorţeala se transformă în groază. Avea părul suficient de lung încât să iasă de sub mască? Clay n-avea cum să creadă... N-avea cum! I se făcu rău.

– Wolf? şopti ea.

– Nu-ţi face griji. Ţi-am spus că e reţinut.

Îşi strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi lăsară urme.

– Atunci dă-i drumul.

Clay o privi uimit, apoi furios.

– Să-i dau drumul! La naiba, Mary, nu înţelegi că el te-a atacat?

– Nu, n-a fost el, răspunse ea clătinând încet din cap, cu faţa palidă.

– L-am văzut, spuse Clay rar şi răspicat. Era înalt şi avea părul negru şi lung. La naiba, cine altcineva ar fi putut fi?

– Nu ştiu, dar nu era Wolf.

Celelalte femei tăceau şi le ascultau nemişcate discuţia. Cicely Karr interveni:

– Am încercat să te avertizăm, Mary.

– Atunci nu m-aţi avertizat despre cine trebuia! I-am văzut mâinile, spuse Mary cu ochii arzând, privind în jur şi apoi din nou către Clay. Era un bărbat alb. Avea pistrui pe mâini. *Nu era Wolf Mackenzie!*

Clay se încruntă.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură. A pus mâna pe pământ chiar în faţa ochilor mei. Scoate-l pe Wolf din închisoare chiar acum, spuse ea apucându-l de mânecă. Acum, mă auzi?! Şi ar fi bine să nu fi dat nimeni în el!

Clay se ridică, îndreptându-se spre telefon şi Mary le privi din nou pe femeile din încăpere. Erau palide şi îngrijorate. Mary îşi închipuia de ce. Atât timp cât îl bănuiau pe Wolf, teama şi mânia lor aveau o tinta sigură. Acum trebuiau să caute în rândul lor, la unul dintre ei. Mulţi bărbaţi din zonă aveau pistrui pe mâini, dar Wolf nu. Avea mâinile lungi şi bronzate, bătătorite de anii de muncă şi de călărit. Le simţise pe pielea ei. Voia să strige că Wolf n-avea nici un motiv s-o atace, fiindcă o putea avea oricând ar fi vrut, dar n-o făcu. Amorţeala reveni. Nu voia decât să-l aştepte pe Wolf, dacă avea să vină.

Peste o oră, el intră în casa lui Bessie de parcă ar fi fost la el acasă, fără să bată la uşă. Se auziră exclamaţii când apăru în prag, acoperind aproape tot spaţiul uşii cu spatele său lat. Nici măcar nu se uită la celelalte persoane din cameră. Ochii lui erau fixaţi asupra lui Mary, care stătea ghemuită în pătură, cu chipul lipsit de viaţă.

Cizmele lui bocăniră pe podea, în timp ce se apropia de Mary. Ochii lui negri o cercetară din cap până-n pi-

cioare. Apoi îi atinse bărbia, întorcându-i capul în lumină, ca să îi vadă zgârietura de pe obraz şi vânătăile lăsate de degetele dure pe carnea ei moale. Îi ridică mâinile şi îi examină palmele jupuite. Chipul lui părea de piatră.

Mary voia să plângă, dar reuşi să schiţeze un zâmbet fugar.

– Te-ai tuns, spuse ea încet şi-şi încrucişă degetele ca să nu le treacă prin şuviţele groase, mătăsoase, care îi încadrau perfect capul.

– La prima oră, murmură el. Eşti bine?

– Da. N-a... n-a reuşit să... ştii tu.

– Ştiu, spuse el ridicându-se. Mă întorc mai târziu. O să pun mâna pe el. Îţi promit că o să pun mâna pe el.

– De asta se va ocupa poliţia, spuse Clay cu asprime.

– Poliţia nu se descurcă prea bine, răspunse Wolf cu ochii de gheaţă.

Ieşi fără să scoată o vorbă, şi pe Mary o trecură din nou fiorii. Cât fusese el acolo, viaţa începuse să pulseze în trupul ei amorţit, dar acum dispăruse. Spusese că avea să se întoarcă, dar se gândi că ea trebuia să se ducă acasă. Toţi erau amabili, prea amabili. Mai avea puţin şi se apuca de urlat. Nu mai rezista.

capitolul 7

Deşi fusese şocat de aspectul schimbat al lui Wolf, Clay îl urmă aproape imediat. Aşa cum bănuise, Wolf opri maşina în faţa aleii unde fusese atacată Mary. Când Clay parcă şi el şi intră pe alee, Wolf se lăsase deja în genunchi, examinând terenul plin de noroi. Nici măcar nu ridică privirea atunci când se apropie Clay. În schimb, examină în continuare, cu atenţie, fiecare buruiană şi fiecare fărâmă de pietriş, fiecare urmă şi fiecare neregularitate a terenului.

– Când te-ai tuns? întrebă Clay.

– De dimineaţă. La frizeria din Harpston.

– De ce?

– Fiindcă aşa mi-a cerut Mary, spuse Wolf simplu şi începu să se uite din nou la pământ.

Parcurse încet aleea şi se duse în spatele clădirilor, oprindu-se în locul unde atacatorul o trântise pe Mary la pământ. Apoi merse mai departe, urmând exact paşii atacatorului. La următoarea alee scoase un mârâit satisfăcut şi îngenunche lângă o amprentă aproape ştearsă.

Clay trecuse el însuşi pe acolo, la fel cum făcuseră şi multe alte persoane.

– Amprenta ar putea aparţine oricui, îi spuse el lui Wolf.

– Nu. E făcută de un pantof cu talpa moale, nu de o cizmă. Merge cu picioarele uşor spre interior. Presupun că are în jur de optzeci de kilograme. Nu prea e în formă. Era deja obosit când a ajuns aici.

Clay se simţi stingher. Unii oameni ar fi crezut că aceste abilităţi de urmărire făceau parte din moştenirea indiană a lui Wolf, dar nu era aşa. Existau experţi foarte buni în viaţa în sălbăticie, care puteau urmări traseul

parcurs de un om într-o pădure de parcă ar fi avut vopsea pe tălpile cizmelor, dar detaliile pe care le depistase Wolf ar fi fost observate doar de o persoană pregătită să-i vâneze pe alţii. Nu se îndoia de ceea ce-i spusese Wolf, fiindcă văzuse şi alţi oameni, dar nu mulţi, care puteau trage asemenea concluzii.

– Ai fost în Vietnam.

Ştia deja asta, dar, dintr-odată, i se părea că totul căpăta mai mult sens.

Wolf încă examina urma de pantof.

– Da. Tu?

– 21 Infanterie. În ce trupă erai?

Wolf ridică privirea şi schiţă un zâmbet slab.

– În LRRP.

Stinghereala lui Clay se transformă în tremur. Era vorba despre patrula de recunoaştere la mare distanţă. Spre deosebire de recruţii obişnuiţi, membrii acestei patrule petreceau săptămâni întregi în junglă şi pe dealuri, vânând şi fiind vânaţi. Supravieţuiau doar prin inteligenţă şi prin capacitatea de a lupta sau de a se ascunde în umbre, în funcţie de situaţie. Clay îi văzuse ieşind din tufişuri, slabi şi murdari, mirosind ca animalele sălbatice, ceea ce şi erau, de fapt, cu moartea în ochi şi cu nervii la pământ, atât de ostili, încât era periculos să-i atingi pe neaşteptate sau să-i surprinzi pe la spate. Uneori, astfel de persoane nu puteau suporta atingerea unei alte fiinţe umane înainte să-şi revină psihic.

Oamenii inteligenţi păşeau în vârful picioarelor în preajma unui membru al LRRP care tocmai se întorsese de pe teren.

Clay putea doar să ghicească forţa mâniei reci şi mortale pe care o citea în ochii lui Wolf, însă o înţelegea. Wolf zâmbi din nou şi, cu cel mai calm ton posibil, unul aproape blând, spuse:

– A făcut o greşeală.

– Ce greşeală?

– A rănit-o pe femeia *mea*.

– Nu e treaba ta să-l vânezi. E treaba poliţiei.

– Atunci poliţia ar face bine să-mi calce pe urme, spuse Wolf şi plecă.

Clay îl privi îndelung, fără să fie surprins de faptul că o considera pe Mary femeia lui. Îl străbătu din nou un fior. Locuitorii din Ruth făcuseră o greşeală atunci când îl judecaseră pe acest om, dar violatorul făcuse o greşeală şi mai mare, una care putea să se dovedească fatală.

Mary ignoră cu stoicism toate protestele şi rugăminţile atunci când îşi anunţă dorinţa de a merge acasă. Toţi aveau intenţii bune, şi le aprecia preocuparea, dar nu mai putea rămâne. Nu era rănită, iar medicul spusese că durerea de cap avea să dispară în câteva ore. Pur şi simplu trebuia să se ducă acasă.

Aşadar, conduse singură, pe ploaie şi pe ceaţă, cu mişcări automate. Mai apoi, nu-şi mai amintea nimic de pe drum. Atunci când intră în casa veche şi dărăpănată, se simţi uşurată, însă senzaţia o sperie, aşa că o ignoră. Nu-şi putea permite să se relaxeze, nu acum. Poate mai târziu. Acum trebuia să se concentreze foarte bine.

Woodrow i se încolăci de câteva ori în jurul gleznei, mieunând tânguitor. Mary îl hrăni, deşi era deja gras ca o minge, apoi se simţi epuizată de acest mic efort. Se aşeză la masă şi-şi puse mâinile în poală, după care rămase nemişcată.

Aşa o găsi Wolf peste o jumătate de oră, când lumina cenuşie a zilei începea să se risipească.

– De ce nu m-ai aşteptat? întrebă el din prag, cu un ton jos şi blând.

– Trebuia să vin acasă, explică Mary.

– Te-aş fi adus eu.

– Ştiu.

Se aşeză la masă lângă ea şi îi luă mâinile reci, împreunate, în ale lui. Mary îl privi fix, şi el simţi un junghi în inimă de parcă primise un pumn între coaste.

Ar fi dat orice ca să nu fi văzut vreodată privirea aceea în ochii ei.

Fusese întotdeauna încăpățânată, avusese întotdeauna spirit de frondă. Era slăbuță și delicată, dar, din punctul ei de vedere, invincibilă. Fiindcă simpla noțiune de înfrângere îi era străină, trecuse cu dexteritate prin viață, reușind să aranjeze lucrurile după bunul ei plac și luând drept firesc faptul că vânzătorii se cutremurau când îi amenința cu degetul. Atitudinea aceea îl enervase câteodată, dar, de cele mai multe ori, îl subjugase. Pisicuța se credea tigroaică și, fiindcă se comporta ca o tigroaică, ceilalti se dădeau la o parte.

– Știi ce m-a speriat cel mai rău? întrebă ea după o tăcere îndelungată.

– Ce?

– Voiam ca prima dată să fie cu tine, și el avea de gând să...

Mary se opri brusc, incapabilă să termine propoziția.

– Dar n-a făcut-o.

– Nu. Mi-a ridicat fusta și se apasa pe mine și îmi sfâșia hainele, când Clay... Cred că Clay a strigat. Cred că a și tras un foc. Țin minte că am auzit sunet puternic și am crezut ca e un tunet.

Tonul ei plat îl contrarie, și își dădu seama că încă era în stare de șoc.

– N-am să-l mai las să se apropie de tine. Ai cuvântul meu.

Mary încuviință din cap, apoi închise ochii.

– O să faci un duș, spuse Wolf și o ridică. Un duș lung, cald, și în timpul ăsta eu o să-ți pregătesc ceva de mâncare. De ce ai poftă?

Încercă să se gândească la ceva, dar îi repugna chiar și ideea de mâncare.

– Numai ceai.

Urcă la etaj cu ea. Mergea drept, dar tot părea fragilă, ca și cum abia reușea să se stăpânească. El voia

ca ea să plângă, să urle, să facă orice ar fi ajutat-o să scape de tensiune.

– Mă duc să-mi iau cămaşa de noapte. Nu te deranjează dacă-mi iau cămaşa de noapte, nu?

Îl privea îngrijorată, ca şi cum se temea că îi dădea prea multe bătăi de cap.

– Nu.

Voia s-o atingă, să-i înconjoare talia cu braţul, dar lăsă mâna jos înainte să ajungă la ea. Poate nu voia să fie atinsă. Îl cuprinse o senzaţie de greaţă când îşi dădu seama că acum se putea simţi dezgustată de atingerea lui sau a oricărui alt bărbat.

Mary îşi luă cămaşa de noapte şi stătu docilă în baia de modă veche în timp ce Wolf potrivea apa.

– Sunt la parter, spuse el îndreptându-se de spate şi dându-se înapoi. Lasă uşa descuiată.

– De ce? întrebă ea cu o privire solemnă în ochii mari.

– În caz că leşini sau că ai nevoie de mine.

– N-o să leşin.

Zâmbi puţin. Nu, domnişoara Mary Elizabeth Potter n-avea să leşine, nu îşi permitea să fie atât de slabă. Poate că nu era atât de fermă şi dreaptă din cauza tensiunii, ci din cauza unei coloane vertebrale de fier.

Ştia că nu avea s-o poată face să mănânce prea mult, asta dacă mânca totuşi ceva, dar încălzi oricum o conservă de supă. Termină fix la timp. Supa tocmai fiersese şi ceaiul era gata când Mary intră în bucătărie.

Nu se gândise să-şi ia pe ea un halat. Purta doar cămaşa de noapte din bumbac alb, simplu, cu broderie. Wolf începu să transpire fiindcă, oricât de decentă ar fi fost cămaşa de noapte, tot îi zărea sfârcurile prin ţesătură. Înjură în gând în timp ce Mary se aşeza la masă ca un copil ascultător. Nu era momentul pentru pofte carnale, însă faptul că şi-o tot spunea în gând nu-l ajuta. O voia, cu orice preţ.

Mary mâncă supa mecanic, fără să protesteze, apoi bău ceaiul şi îi mulţumi că se ocupase de tot. Wolf strânse masa şi spala cele câteva vase. Când se întoarse, Mary era tot la masă, cu mâinile în poală, şi privea în gol. Wolf îngheţa pentru o clipă şi mormăi un blestem. Nu mai putea să îndure. O ridică repede de pe scaun şi se aşeză el, apoi o puse la el pe genunchi.

Mary rămase ţeapănă o clipă, după care se sprijini de pieptul lui şi se relaxă, suspinând uşor.

– Mi-a fost atât de teama, şopti ea.

– Ştiu, iubito.

– Cum poţi să ştii? Eşti bărbat, replică ea, pe un ton puţin agresiv.

– Da, dar am fost la puşcărie, ţi-aduci aminte?

Se întrebă dacă Mary înţelegea la ce se referă, apoi o văzu încruntându-se.

– Oh! exclamă ea, înfuriindu-se. Dacă ţi-a făcut cineva rău...

– Stai, stai! Nu, n-am fost atacat. Ştiu să mă bat, şi toată lumea era conştientă de asta, adăugă el, fără să-i spună cum îşi construise o asemenea reputaţie. Dar li s-a întâmplat altor prizonieri şi ştiam că mi se putea întâmpla şi mie, aşa că eram în permanenţă în alertă.

Nu dormise nici o clipă profund şi avea mereu în mână un cuţit făcut dintr-o lingură ascuţită; în plus, ţinuse ascunse în celulă tot felul de arme. Pe multe dintre ele le văzuseră şi paznicii, dar nu-şi dăduseră seama ce erau. Ar fi fost nevoie de un alt soldat LRRP care să observe lucrurile pe care le făcuse şi armele pe care le avea. Da, stătuse în alertă.

– Mă bucur, spuse ea, apoi îşi rezemă brusc capul de gâtul lui şi începu să plângă.

Wolf o ţinu strâns, trecându-şi degetele prin părul ei ca s-o lipească de el. Corpul ei moale, subţire era zguduit de suspine, iar ea îi înconjură gâtul cu braţele. Nu mai adăugă nici unul dintre ei nimic, dar nici nu aveau nevoie de cuvinte.

O ţinu în braţe până ce, într-un final, ea începu să fornăie şi spuse uşor confuză:

– Trebuie să-mi suflu nasul.

Wolf se întinse până la suportul de şerveţele şi-i oferi un şerveţel. Mary îşi suflă nasul ca o adevărată doamnă, apoi rămase nemişcată, încercând să găsească o soluţie pentru a accepta ceea ce i se întâmplase. Ştia că ar fi putut să fie mult mai rău, dar şi-aşa era destul de rău. Îi veni în minte un singur gând: nu voia să rămână singură în noaptea aceea. Nu fusese în stare să le îndure pe femeile acelea care mişunau în jurul ei, dar avea să-i fie mult mai bine dacă rămânea Wolf cu ea.

– Rămâi cu mine în seara asta? întrebă ea ridicând privirea.

Fiecare muşchi din corpul lui uriaş se încordă, dar nu avea cum s-o refuze.

– Ştii că da. O să dorm pe...

– Nu. Vreau să spun... dacă ai putea să dormi cu mine în noaptea asta şi să mă ţii în braţe, ca să nu fiu singură, numai în noaptea asta, cred că mâine aş fi în regulă.

Spera ca lucrurile să se rezolve atât de uşor, dar se îndoia. Amintirile aveau să rămână acolo, aveau să apară din colţurile întunecate ale minţii şi aveau să o înspăimânte când se aştepta mai puţin. Nu avea să uite niciodată complet, şi tocmai de asta Wolf voia să-l prindă pe atacatorul ei şi să-i rupă gâtul. La propriu.

– O să-l sun pe Joe, să-i spun unde sunt, zise Wolf şi o ridică de pe genunchi.

Era încă devreme, dar ochii i se închideau, aşa că, după ce îl sună pe Joe, Wolf se hotărî că nu avea sens să mai amâne. Ea trebuia să doarmă.

Stinse lumina şi o înconjură cu braţul în timp ce urcau împreună scările înguste. Trupul ei era cald şi mlădios sub bumbacul subţire, iar atingerea ei îi făcu inima să bată mai repede. Îşi încleştă fălcile, iar sângele începu să-i clocotească în tot corpul, dar mai ales în vintre. Îl aştepta o noapte chinuitoare, şi ştia asta.

Dormitorul ei era atât de demodat, încât părea din secolul trecut, dar nu se aşteptase la altceva. Mirosul delicat, de liliac, pe care îl asocia cu Mary era şi mai puternic aici. Durerea din vintre i se intensifică.

– Sper că patul e destul de mare pentru tine, spuse ea îngrijorată, privind patul dublu.

– E bun.

Nu era destul de mare, dar era bun. Trebuia să petreacă noaptea cu ea în braţe. Ea avea să se lipească de trupul lui, şi el avea să înnebunească. Dintr-odată se întrebă dacă era în stare să facă asta, dacă putea să rămână cu ea toată noaptea şi să n-o posede. Indiferent ce-i spunea raţiunea, corpul lui ştia exact ce dorea. Se întărise deja atât de mult, încât abia se abţinea să nu geamă.

– Pe ce parte vrei să dormi?

Ce conta? Chinul era chin, indiferent pe ce parte dormea.

– Pe stânga.

Mary încuviinţă din cap şi desfăcu patul. Wolf vru să se uite în altă parte în timp ce ea se urca în pat, dar ochii nu-l ascultară. Îi văzu curba feselor atunci când, pentru o clipă, cămaşa de noapte i se mulă pe corp. Îi văzu picioarele albe şi subţiri şi şi le închipui imediat înconjurându-i talia. Văzu conturul sânilor ei frumoşi, cu sfârcurile rozalii, şi-şi aduse aminte de cum îi apucase sânii cu mâinile şi sfârcurile cu gura, de mirosul şi de gustul ei.

Se aplecă brusc şi trase cearşaful peste ea.

– Trebuie să fac un duş.

Văzu sclipirea scurtă de teamă din ochii ei, dar Mary o învinse şi spuse:

– Prosoapele sunt în dulapul de lângă uşa de la baie.

În timp ce se dezbrăca în baie, începu să înjure de mama focului în sinea lui. Un duş rece nu avea să-l ajute. Făcuse multe în ultima vreme, iar efectul era de foarte scurtă durată. Avea nevoie de Mary goală, sub el,

primindu-l în ea. Cu siguranţă era atât de strâmtă, încât el nu avea să reziste nici un minut...

La naiba. Nu putea s-o lase singură. Nu în noaptea asta. Oricât de greu ar fi fost.

Apa caldă îi lovea ritmic trupul pătruns de durere. Nu putea să se bage în pat lângă ea în halul ăsta. Ultimul lucru de care avea nevoie Mary era să-l simtă pe el excitat toată noaptea. Avea nevoie de consolare, nu de sex. În plus, nici măcar nu era sigur cât putea să se stăpânească. Nu mai fusese de prea mult timp cu o femeie, şi pe *ea* o voia de prea multă vreme.

Nu putea să o lase, dar nici nu putea să se aşeze lângă ea în starea în care era acum. Ştia ce trebuia să facă, aşa că îşi coborî mâna săpunită. Măcar aşa avea să se poată controla puţin, fiindcă ar fi preferat să-şi taie singur gâtul decât să mai vadă teama şi vulnerabilitatea aceea în ochii lui Mary.

Stătea nemişcată când i se alătură şi nu se mişcă atunci când el stinse lumina. Se întoarse pe o parte abia când greutatea lui înclină salteaua. Şi Wolf se aşeză pe o parte şi îi înconjură talia cu braţul, ca s-o ajute să se cuibărească la pieptul lui. Mary oftă şi simţi cum tensiunea îi dispărea încet din corp şi se relaxa, lipită de el.

– E bine, şopti ea.

– Nu ţi-e teamă?

– De tine? Nu. De tine niciodată, adăugă ea cu tandreţe. Dimineaţă o să fie totul bine, ai să vezi, spuse ea întinzând mâna în spate şi cuprinzându-i bărbia cu palma. Acum sunt prea obosită ca să mă gândesc la asta. Poţi să mă ţii în braţe toată noaptea?

– Dacă asta vrei.

– Te rog.

Îi dădu uşor părul într-o parte şi o sărută pe ceafă, bucurându-se de fiorul delicat care îi străbătu corpul.

– Este plăcerea mea, spuse el blând. Noapte bună, scumpo.

*

Furtuna o trezi. Soarele era aproape să răsară, dar încă era destul de întuneric, iar norii negri accentuau lipsa de lumină. Furtuna era crâncenă şi-i amintea de vijeliile crunte din sud. Fulgerele brăzdau cerul întunecat, iar tunetele transmiteau vibraţii în aer. Numără alene secundele dintre fulgere şi tunet ca să vadă cât de departe era furtuna: vreo zece kilometri. Dar ploua, iar picăturile se auzeau pe acoperişul vechi, de tablă. Era minunat.

Se simţi foarte vie, dar şi extrem de liniştită, ca şi cum aştepta ceva. Ziua de ieri era, prin definiţie, în trecut. Nu putea să-i mai facă rău. Ziua de azi era prezentul, iar prezentul însemna Wolf.

Nu era în pat, dar ştia că fusese acolo toată noaptea. Îl simţise chiar şi în somn, îi simţise braţele puternice îmbrăţişând-o. Fusese atât de bine să doarmă cu el, încât nici nu putea descrie în cuvinte, de parcă era menit să se întâmple. Poate chiar era. Nu putea să nu spere.

Unde era? I se păru că mirosea a cafea şi se dădu jos din pat. Se duse la baie, se pieptănă şi se spălă pe dinţi, apoi se întoarse în dormitor să se îmbrace. În mod ciudat, simţi dintr-odată că sutienul o strângea şi nu-l mai luă. Corpul îi era învăluit de o senzaţie subtilă de nelinişte şi nerăbdarea se intensifică. Şi lenjeria i se părea inutilă. Îşi trase o rochie de casă largă, de bumbac, pe corpul gol şi coborî desculţă.

Nu era în salonaş şi nici în bucătărie, deşi ibricul gol şi ceaşca din chiuvetă explicau mirosul de cafea. Uşa de la bucătărie era deschisă, iar plasa pentru ţânţari nu împiedica deloc intrarea aerului rece şi umed. Mirosul proaspăt al ploii se îmbina cu cel de cafea. Maşina lui încă era parcată lângă terasa din spate.

Dură doar câteva minute să fiarbă apa şi să infuzeze un pliculeţ de ceai. Bău ceaiul la masa din bucătărie, privind ploaia. Era suficient de răcoare cât să i se facă frig, fiindcă purta doar rochia aceea subţire, însă nu-i

era frig, deşi simţea că sfârcurile i se întăriseră. Odinioară, asta ar fi făcut-o să se simtă jenată. Acum se gândea doar la Wolf.

Se afla la jumătatea distanţei dintre masă şi chiuvetă, cu ceaşca goală în mână, când, dintr-odată, îl văzu acolo, de partea cealaltă a uşii de plasă, privind-o. Hainele îi erau lipite de piele, iar de pe faţă îi curgeau stropi de ploaie. Mary îngheţă în clipa când îl văzu.

Arăta sălbatic, primitiv, cu ochii micşoraţi şi strălucitori, cu picioarele depărtate. Vedea fiecare respiraţie care îi umfla pieptul, îi vedea pulsul la baza gâtului. Chiar dacă stătea nemişcat, simţea că tot corpul îi era încordat. În clipa aceea ştiu că avea să o facă a lui şi ştiu şi că fix asta aşteptase.

– O să fiu întotdeauna un metis, spuse el cu voce joasă şi aspră, aproape acoperită de ploaia care huruia. O să fie întotdeauna oameni care o să mă dispreţuiască din cauza asta. Gândeşte-te mult şi bine înainte să accepţi să fii femeia mea, fiindcă nu e cale de întoarcere.

– Nu vreau să mă întorc, spuse ea încet şi clar.

Wolf deschise uşa de plasă şi intră în bucătărie cu mişcări lente şi ferme. Mâna lui Mary tremură atunci când el îi luă ceaşca şi o aşeză pe bufet. Apoi, ea se întoarse spre el.

Wolf îşi aşeză mâinile pe talia ei şi o trase cu blândeţe spre el. Hainele îi erau ude, iar partea din faţă a rochiei ei absorbi imediat umezeala, făcând ţesătura să se lipească de corpul ei. Mary îşi întinse braţele spre umerii lui, înconjurându-i gâtul, şi-şi ridică gura spre a lui. Sărutul lui fu lent şi adânc, iar limbile li se atinseră, şi ea simţi că ia foc. Acum ştia să sărute, şi îi întâmpină limba cu a ei. Bărbatul inspiră adânc şi o strânse şi mai tare. Dintr-odată, sărutul nu mai era lent, ci înfometat şi avid, iar presiunea gurii lui era aproape dureroasă.

Simţi cum îi apuca rochia cu mâna, ca să o ridice. Apoi, palma lui bătătorită îi urcă pe coapsă. Ajunse la şold şi se opri, tremurând de excitare atunci când îşi

dădu seama că era goală pe sub rochie. Mâna lui zăbovi pe fesele goale şi le mângâie. Era o plăcere surprinzătoare, iar ea se mişcă sub degetele lui. Îi deschisese o lume cu totul nouă, lumea plăcerii senzuale, şi împingea în permanenţă limitele.

Nu mai putea să aştepte prea mult, aşa că o ridică în braţe. O privi hotărât.

– De data asta nu mă opresc decât dacă ia foc casa, spuse el încet. Nu-mi pasă dacă sună telefonul, dacă apare cineva în curte sau chiar dacă bate la uşa dormitorului. De data asta, mergem până la capăt.

Mary nu răspunse, dar îi oferi un zâmbet încet, dulce, care îl făcu să ardă de dorinţa de a o poseda chiar acolo. O strânse în braţe în timp ce o urca pe scările înguste, care scârţâiau. O duse în dormitor şi o aşeză cu grijă pe pat.

O privi pentru o clipă, apoi se îndreptă spre fereastră şi o deschise.

– Hai să lăsăm furtuna să intre, spuse el, iar furtuna veni, umplând semiîntunericul din cameră cu zgomote şi vibraţii.

Mary simţi pe pielea fierbinte aerul rece şi proaspăt. Suspină, dar sunetul fu înghiţit de rumoarea tunetului şi a ploii.

Acolo, lângă fereastră, în lumina slabă ce-i evidenţia muşchii puternici, Wolf îşi scoase hainele ude. Mary rămase liniştită pe pat, cu capul întors spre el. Întâi zburâ cămaşa, dezvăluindu-i umerii strălucitori şi grei şi abdomenul frumos lucrat. De când îl atinsese, Mary ştia că sub pielea lui fină se aflau doar muşchi. Se aplecă să-şi scoată cizmele şi şosetele, apoi se îndreptă şi-şi desfăcu iute cureaua. Zgomotul furtunii îi asurzi, iar Mary nu putu decât să-şi închipuie că îl auzea cum îşi desfăcea capsele şi fermoarul de la blugi. Fără ezitare, îşi scoase blugii şi lenjeria şi le puse deoparte.

Era gol. Inima ei pulsă dureros în piept în timp ce îl privea, simţindu-se pentru prima dată foarte mică

şi neajutorată lângă el. Era mare, era puternic şi era, fără îndoială, viril. Nu-şi putea lua privirea de la bărbăţia lui întărită. Avea să-l primească în ea, avea să devină una cu el, şi era puţin înspăimântată.

Când se apropie de ea, Wolf văzu nelinistea din ochii ei.

– Să nu-ţi fie teamă, şopti el, dându-i părul la o parte de pe faţă.

Apoi o ridică puţin şi începu să-i desfacă rochia, cu mâini blânde.

– Ştiu ce-o să se întâmple, murmură ea, lipindu-şi chipul de umărul lui. Cel puţin teoretic. Dar nu înţeleg cum se poate.

– Se poate. O luăm încet şi uşor.

– Bine, şopti Mary, lăsându-l s-o ridice ca să îi poată trage rochia de pe umeri.

Rămase cu sânii goi şi îi simti întărindu-se, umflându-se, cu sfârcurile încordate. El se aplecă să îi sărute ambele sfârcuri, umezindu-le cu limba, iar ea îşi arcui spatele în timp ce o cuprindea caldura. Îi trase repede rochia peste şolduri şi picioare, fiindcă nevoia s-o simtă goală era prea urgentă ca s-o mai poată ignora.

Mary se înfioră, apoi rămase nemişcată. Era pentru prima dată, din copilărie, când o altă persoană o vedea complet goală. Obrajii i se încălziră, şi închise ochii în timp ce o năpădeau senzaţii de jenă şi de expunere dureroasă. Îi atinse sânii, strângându-i uşor, apoi palma lui aspră coborî încet pe abdomen, până când degetele lui atinseră triunghiul mătăsos. Mary scoase un sunet înăbuşit şi deschise ochii. Îl găsi privind-o cu o asemenea căldură, cu o asemenea încrâncenare, încât uită de jenă. Se simţi dintr-odată mândră de faptul că el o voia atât de mult, că trupul ei îl excita. Picioarele i se relaxară, şi un deget pătrunse între pliurile ei moi, atingând cu blândeţe carnea sensibilă. Mary se încordă din nou şi gemu. Nu ştia că exista aşa ceva, dar simţea că o aşteapta

şi mai mult şi nu ştia dacă avea să supravieţuiască. Era o plăcere prea intensă, de nesuportat.

– Îţi place? murmură Wolf.

Mary suspină, iar trupul ei zvelt începu să se zvârcolească încet pe cearşaf, într-un ritm vechi de când lumea. El îi deschise şi mai mult picioarele cu mâna, apoi reveni la explorarea senzuală şi în acelaşi timp se aplecă să-i acopere, însetat, gura cu a lui. Mary simţi că ameţeşte şi îşi înfipse unghiile în umerii lui, se agăţă de el. Nu-i venea să creadă cum o atingea, ce senzaţii încerca, dar nu-i trecu nici o clipă prin minte că ar vrea să se oprească. Simţea că ardea pe dinăuntru, ca într-un acces de febră ce se răspândea şi se intensifica, până când nu mai ştiu că exista pe lume altceva în afara de trupul ei şi al lui. Degetele lui o aduseră în pragul delirului, în timp ce gura lui îi acoperea gemetele.

Mary îşi îndepărtă buzele de ale lui.

– Wolf, te rog, imploră ea, copleşită de dorinţă.

– Încă puţin, iubito. Uită-te la mine. Vreau să-ţi văd chipul când... ah...

Mary scânci. Wolf o atingea şi mai intim – era umedă şi extrem de sensibilă. Ochii lui negri o fixară în timp ce degetul îi aluneca uşor în ea, şi amândoi fură cuprinşi de spasme.

Wolf ştia că nu mai putea aştepta prea mult. Tremura din tot corpul. Mary era fină, umedă, incredibil de strâmtă şi se zvârcolea în aşteptarea extazului. Pielea ei palidă, străvezie îl vrăjea, îl fermeca. Simpla ei atingere îl făcea să înnebunească. Textura trupului ei îl excita mai mult ca orice cunoscuse vreodată. Întreaga ei fiinţă era moale şi mătăsoasă. Avea părul fin, ca de bebeluş, pielea delicată şi satinată. Chiar şi cârlionţii dintre picioarele ei erau moi. O voia mai mult decât îşi dorea următoarea respiraţie.

Se mişcă între picioarele ei, desfăcându-le ca să se poată cuibări. Mary respiră adânc când îl simţi tare

şi fierbinte. Ochii li se întâlniră din nou în timp ce el se aşeză mai bine, apoi începu să pătrundă în ea.

Erau direct în bătaia furtunii. Un fulger brăzdă cerul întunecat şi, aproape simultan, se auzi un tunet care zgudui casa cea veche. Vântul dădu cu brutalitate draperiile la o parte, împrăştiind ploaia pe podeaua din faţa ferestrei deschise şi acoperindu-le trupurile cu picături fine de apă. Mary izbucni în plâns, iar lacrimile se amestecară cu picăturile de apă de pe faţă, în timp ce îi accepta penetrarea lentă.

Wolf se sprijinea în coate, cu chipul foarte aproape de al ei. Îi îndepărtă lacrimile cu buzele, apoi o sărută pe gură şi văzu că avea gust sărat. Corpul ei se lărgea ca să îl primească, presiunea era enormă, iar durerea devenea aproape insuportabilă. Ochii îi fură năpădiţi de alte lacrimi.

O sărută şi mai adânc, în timp ce îşi încordă fesele şi apăsă mai tare. Apoi, bariera corpului ei cedă. Wolf se îngropă în ea cu un geamăt puternic, aproape chinuit, de plăcere.

Era durere, dar era şi mult mai mult. Îi spusese că sexul era fierbinte şi dur şi că probabil nu avea să-i placă. Avea şi nu avea dreptate. *Era* fierbinte şi dur, crud şi primitiv. Era atât de puternic, încât ritmul o ameţea. Însă, în ciuda durerii, nu se simţise niciodată mai vie. Putea percepe tensiunea şi excitarea sălbatică din trupul lui puternic. Îl adăpostea cu picioarele şi cu braţele, simţindu-se plină de el. Îl iubea, iar el avea nevoie de ea. Nu trăise niciodată cu adevărat până în clipa aceea, clipa în care se dăruise bărbatului pe care îl iubea.

Nu mai putea să nege, însă oricum nu conta. Cu siguranţă el ştia deja. Mary nu-şi ascunsese niciodată emoţiile. Mâinile ei se plimbară pe umerii uzi şi vânjoşi şi îi mângâiară părul des.

– Te iubesc, spuse ea, cu vocea acoperită de alt tunet năprasnic.

Dacă răspunse, ea nu-l auzi. Wolf o mângâie din nou şi începu să se mişte. O cuprinse o nouă vâlvătaie, iar disconfortul se risipi. Trupul i se arcui, iar şoldurile i se ridicară încercând să-l primească şi mai mult. Îi spuse din nou că îl iubea. Chipul lui era plin de sudoare, şi încerca să îşi controleze mişcările, dar furtuna era în încăpere, în trupurile lor. Şoldurile ei se unduiau, înnebunindu-l. Se zvârcoliră împreună, în ritmul tunetelor, al patului care se lovea de perete şi al saltelei care nu părea să mai reziste prea mult. Gemete joase şi scâncete; carne umedă şi muşchi înfioraţi; mâini prinzându-se frenetic; mişcări bruşte, rapide şi urgente: le ştiu, le simţi, le auzi pe toate şi se simţi cuprinsă de febră.

– Wolf?

Scâncetul întrebător era firav, frenetic. Unghiile ei se îngropară în muşchii puternici de pe spatele lui.

– Nu te opune, iubito, lasă-te purtată de val.

El gemea, simţea că se apropia de punctul culminant, că nu se mai putea stăpâni. Îşi luă mâna dintre ei şi o apucă de şolduri, ridicând-o, lipindu-se şi mai mult de ea.

Mary simţi că tensiunea şi febra creşteau la niveluri insuportabile, apoi simţurile îi explodară. Urlă, şi tot trupul îi tremura şi se încleşta. Era cea mai dulce nebunie posibilă, o plăcere de nedescris, care continuă până când avu impresia că era aproape să moară. Wolf o ţinu strâns până se linişti, apoi începu să împingă cu putere. Gemetele lui guturale se contopiră cu tunetele, iar trupul începu să i se zguduie atunci când împlinirea îl goli complet.

Apoi tăcură, ca şi cum cuvintele ar fi pângărit atmosfera. Împreunarea lor fusese atât de vehementă şi de necesară, încât nu mai existase nimic altceva. Chiar şi furtuna, aşa violentă cum era, fusese doar un acompaniament. Încet, fără prea mare tragere de inimă, Mary simţi că se întorcea la realitate, dar era fericită

să se afle sub el şi să nu facă altceva decât să-i mângâie părul.

Respiraţia le revenise la normal, iar furtuna începuse să se îndepărteze atunci când Wolf se ridică şi se aşeză lângă ea. O ţinu în braţe un timp, dar, după ce pielea începu să li se răcească, patul umed li se păru inconfortabil. Când pe Mary o apucă tremuratul, Wolf se ridică şi se duse să închidă fereastra. Mary privi cum i se încordau şi i se relaxau muşchii, cu fiecare miscare a trupului gol. Apoi el se întoarse, iar ea fu fascinată instantaneu, iremediabil. Voia să aibă curajul să-i cerceteze tot trupul, în special abdomenul. Voia să-l cunoască, să-l exploreze, ca pe un teritoriu nepătruns.

– Îţi place ce vezi? întrebă Wolf cu voce joasă, amuzat.

Lucrurile merseseră prea departe între ei ca să se simtă jenată. Îl privi şi zâmbi.

– Foarte mult. Mi te-am imaginat odată într-un şort, dar acum e mult mai bine.

Wolf se aplecă şi o ridică din pat ca pe un fulg.

– Ar fi bine să ne îmbrăcăm înainte să răceşti şi înainte să-mi uit bunele intenţii.

– Ce bune intentii?

– Să nu-ţi mai dau drumul decât când vei fi atât de obosită, încât n-o să mai poţi să mergi.

Mary îl privi serioasă.

– A fost minunat. Mulţumesc.

– A fost al naibii minunat şi pentru mine, spuse el cu un zâmbet în colţul gurii şi îi mângâie părul şaten care bătea în argintiu. Vreun moment neplăcut?

Mary înţelese la ce se referea şi-şi sprijini capul pe pieptul lui.

– Nu. Aia a fost cu totul altceva.

Dar ea nu uitase, iar el ştia asta. Încă era vulnerabilă şi tremura pe dinăuntru, deşi ţinea capul sus, cu mândrie. Avea de gând să-l facă să plătească pe cel care-i rănise spiritul neîmblânzit.

Trăise ani de zile la marginea lumii, într-un soi de armistiţiu tacit cu cetăţenii din Ruth, dar situaţia se schimbase. Avea să-l găsească pe nenorocitul care-o atacase pe Mary, şi, dacă localnicilor nu le convenea, era problema lor.

capitolul 8

Mary aruncă hainele ude ale lui Wolf în uscător, apoi pregăti un mic dejun târziu. Nici unul nu vorbi prea mult. Deşi era hotărâtă să depăşească şocul, nu putea uita momentele acelea cumplite, când căzuse, neajutorată, în braţele unui nebun, fiindcă, mai mult ca sigur, asta era. Indiferent ce făcea sau la ce se gândea, un crâmpei de amintire o făcea să retrăiască atacul, doar pentru o clipă, până când reuşea să se stăpânească şi să-şi alunge temerile.

Wolf o privi, ştiind prin ce trecea după felul în care trupul ei mlădios se încorda, apoi se relaxa. Şi el fusese chinuit de amintiri - din Vietnam, din închisoare - şi ştia cum funcţionau şi ce preţ trebuia să plăteşti. Voia s-o ducă din nou în pat, să păstreze umbrele la distanţă, dar, după stângăcia ocazională a mişcărilor ei, îşi dădu seama că avea prea puţină experienţă şi că orice încercare de a o face din nou ar fi însemnat un abuz. Când avea să fie obişnuită cu el... Buzele i se arcuiră într-un zâmbet aproape imperceptibil, gândindu-se la orele de plăcere şi la toate modurile în care avea să facă dragoste cu ea.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească pe bărbatul care o atacase.

Când hainele i se uscară, se îmbrăcă şi o luă pe Mary pe terasa din spate. Ploaia se transformase într-o burniţă uşoară, aşa că se gândi că nu aveau să se ude prea tare.

- Hai cu mine până în şopron, spuse el luând-o de mână.

- De ce?

- Vreau să-ţi arăt ceva.

- Am mai fost în şopron. Nu este nimic interesant acolo.

– Astăzi e. O să-ţi placă.

– Bine

Se grăbira prin burniţă până la şopronul vechi, întunecat şi mirosind a mucegai, care nu avea nimic din căldura şi din mirosurile bogate, de animale, din şopronul lui. Praful îi gâdilă nările.

– E prea întuneric ca să vedem ceva.

– E suficientă lumina. Hai!

Ţinând-o în continuare de mână, Wolf o conduse la o boxă din al cărei perete lipseau câteva bârne, lăsând să pătrundă lumina. După întunericul din şopron, Mary reuşi să vadă destul de bine.

– Ce e?

– Uită-te sub jgheab!

Mary se aplecă şi se uită. Îl recunoscu pe Woodrow ghemuit, într-un cuib făcut din paie prăfuite şi un prosop vechi. Patru fiinte mititele, care semănau cu nişte şobolani, erau ghemuite lângă burta lui.

Mary se ridică brusc.

– Woodrow e tată!

– Nu. Woodrow e mamă.

– Mamă! exclamă Mary privind pisica, iar aceasta o privi la rândul ei, enigmatică, apoi începu să-şi lingă puii. Mi s-a spus că Woodrow e motan.

– Ei bine, nu e motan. Nu te-ai uitat?

Mary îl privi severă.

– Nu obişnuiesc să mă uit la zonele intime ale unui animal.

– Doar la ale mele, nu?

Mary roşi, dar nu putu nega.

– Corect.

Wolf îi înconjură talia cu braţele şi o trase mai aproape, sărutând-o încet, cu căldură. Mary suspină şi se lipi de el, agăţându-i-se de gât. Puterea trupului său uriaş o făcea să se simtă în siguranţă. Când se afla în braţele lui vânjoase, nimic nu-i putea face rău.

– Trebuie să mă duc acasă, murmură el când își despărțiră buzele. Joe face cât poate, dar este nevoie de amândoi ca să terminăm totul.

Mary crezuse că avea să facă bine față acestui moment, dar o cuprinse panica la gândul că avea să rămână singură. Se stăpâni repede și îi dădu drumul.

– Bine.

Vru să-l întrebe dacă aveau să se vadă mai târziu, dar cuvintele rămaseră nerostite. În mod bizar, deși acum relația lor era atât de intimă, se simțea mult mai puțin sigură pe ea decât înainte. Îl lăsase să se apropie atât de mult, îl lăsase să-i cunoască trupul, și asta o făcea să se simtă mai vulnerabilă ca oricând. Acest gen de intimitate o speria într-o oarecare măsură.

– Ia-ți o jachetă, spuse el când ieșiră din șopron.

– Am o jachetă.

– Ia-ți una pe tine acum. Mergi cu mine.

Mary îl privi repede, apoi se uită în altă parte.

– Trebuie să fiu singură un timp, spuse ea încet.

– Nu astăzi. Du-te și ia-ți jacheta!

Mary își luă jacheta și se urcă în mașină, simțindu-se ușurată, de parcă ar fi scăpat de o condamnare la moarte. Poate până seara ajungea să-și poată stăpâni temerile.

Joe ieși din șopron când îi văzu apropiindu-se și veni până la mașină. Când Mary deschise ușa, o ajută să iasă, apoi o strânse în brațe.

– Ești bine? întrebă el aproape furios.

Mary îl îmbrățișă și ea.

– Nu mi-a făcut nimic. Doar m-am speriat.

Peste umărul ei, Joe îl privi pe tatăl său și văzu mânia rece, controlată din ochii aceia negri, care o fixau pe femeia zveltă din brațele fiului său. Cineva îndrăznise să-i facă rău și avea să plătească. Joe simți o furie adâncă, primitivă și înțelese că era doar o fracțiune din ceea ce simțea Wolf. Ochii li se întâlniră, iar Wolf clătină ușor din cap, făcându-i semn lui Joe că nu voia să mai deschidă

subiectul. Mary era acolo ca să se relaxeze, nu ca să retrăiască atacul.

Wolf se apropie şi îi înconjură umerii cu braţul, îndreptând-o spre grajd.

– Crezi că eşti în stare să ne ajuţi pe aici?

Ochii ei se luminară.

– Sigur că da. Întotdeauna am vrut să văd cum funcţionează o fermă.

Wolf făcu paşi mai mici, ca să se potrivească cu ai ei, iar cei trei se îndreptară spre grajd.

– Asta nu e chiar o fermă. Am o cireadă mică, mai mult pentru dresură şi pentru consum.

– Ce fel de dresură?

– Dresăm caii pentru a putea stăpâni o cireadă. Cu asta mă ocup eu. Strunesc şi dresez cai. În principal, cai de viteză, pentru fermieri, dar câteodată mă ocup şi de cai de curse, pursânge sau foarte nărăvaşi.

– Proprietarii de cai pursânge nu au propriii antrenori?

Wolf ridică din umeri.

– Unii cai sunt mai greu de dresat ca alţii. Un cal scump nu valorează nici doi bani dacă nu se poate apropia nimeni de el.

Nu dezvoltă subiectul, dar Mary ştia că la el ajungeau caii pe care nu-i putea struni altcineva.

Grajdul cel lung se afla în partea dreaptă a şopronului. Când intrară, Mary inspiră mirosul bogat, de pământ, cai, piele, bălegar, grâu şi fân. Gâturile lungi, mătăsoase, se întinseră peste uşile boxelor, iar pretutindeni se vedeau nări ridicate, a întrebare. Nu prea stătuse în preajma cailor, dar nu se temea de ei. Merse mai departe, mângâindu-i şi bătându-i uşor pe spate, şoptindu-le.

– Toţi de aici sunt cai de viteză?

– Nu. Cel din boxa următoare e un cal văcar canadian. Ăsta e un gen, nu o rasă. E al unui fermier din comitatul din nord. În ultima boxă e un cal Saddlebred,

de călărie, pentru soţia unui mare fermier din Montana. O sa i-l dea cadou de ziua ei, în iulie. Ceilalţi sunt cai de viteză.

Toţi caii erau tineri şi jucăuşi ca nişte copii. Wolf îi trata ca atare, vorbea cu ei cu voce joasă, blândă, îi mângâia ca pe nişte copilaşi mari. Mary petrecu toată după-amiaza la grajduri, cu Wolf şi cu Joe, îi privi cum făceau curat, cum hrăneau caii, cum îi ţesălau şi cum le verificau potcoavele. Burniţa se opri pe la sfârşitul după-amiezii, iar Wolf lucră cu câţiva cai de viteză tineri în ţarcul din spatele grajdului, obişnuindu-i cu atenţie şi cu blândeţe cu zăbala şi cu şaua. Nu îi grăbi şi nu-şi pierdu răbdarea fiindcă un mânz nărăvaş se îndepărta de el de fiecare dată când încerca să-l înşeueze. Îl liniştea înainte să încerce din nou. Înainte de sfârşitul după-amiezii, mânzul se plimba prin ţarc ca şi cum ar fi purtat şa de ani de zile.

Mary era vrăjită, parţial de vocea lui joasă, catifelată, parţial de felul în care mâinile lui puternice se plimbau pe trupul animalelor tinere, dresându-le, dar totodată liniştindu-le. Făcuse asta şi cu ea, mâinile lui se plimbaseră pe trupul ei şi o excitaseră. Se înfioră în timp ce amintirile o năpădeau, iar sânii i se întăriră.

– N-am mai văzut pe nimeni ca el, îi spuse Joe în şoaptă. Şi eu sunt bun, dar nici pe departe ca el. N-am văzut cal pe care să nu-l strunească. Acum câţiva ani ne-au adus un armăsar. Îl ţineau de prăsilă, dar era atât de nărăvaş, încât nu-l putea controla nimeni. Tata l-a pus într-o boxă şi l-a lăsat singur, dar îi ducea din când în când cuburi de zahăr, mere şi morcovi şi stătea acolo până când armăsarul se uita la el. După aceea pleca, iar armăsarul mânca liniştit ce îi lăsase. Armăsarul a început să se uite după el şi să necheze dacă tata nu-i aducea imediat mâncarea. Apoi, tata nu mai pleca după ce-i lăsa mâncarea, aşa că armăsarul, Ringer, trebuia să vină până la uşă în timp ce tata era acolo, dacă voia să mănânce. Primele dăţi a încercat să distrugă boxa, dar

în final a cedat și a mâncat. Apoi, trebuia să mănânce din mâna tatei dacă-si voia răsfățul. Tata l-a trecut complet pe morcovi, ca să fie sigur că nu rămâne fără degete. În sfârșit, Ringer scotea capul din boxă și adulmeca la cămașa tatei ca un copil după bomboane. Tata îl mângâia și îl țesăla, căci lui Ringer îi plăcea să fie periat, și, într-un final, l-a înșeuat și a început să-l călărească. Și eu am lucrat cu el după ce îl strunise tata, așa că presupun că și-a zis într-un final că nu trebuie să fie nărăvaș tot timpul. Aveam o iapă în călduri, și tata l-a sunat pe stăpânul lui Ringer să-l întrebe dacă voia să-l încercăm pe Ringer pe iapa noastră. Tipul a fost de acord. Ringer s-a comportat ca un domn, și toată lumea a fost mulțumită. Stăpânul și-a civilizat calul cel scump, iar noi ne-am ales cu un onorariu frumușel și cu un mânz minunat.

Mary clipi când îl auzi pe Joe rostind expresia „în călduri" și-și drese vocea.

– E un om minunat, aprobă ea și tuși din nou.

Își simțea pielea fierbinte și sensibilă. Nu-și putea lua ochii de la Wolf, care era înalt, suplu, cu umerii lați și cu părul negru ce îi strălucea în lumina palidă a soarelui.

– Când terminăm aici, poate reușim să facem câteva lecții, fiindcă am ratat lecția de vineri, spuse Joe, întrerupându-i gândurile.

Nu-i plăcea să se gândească la motivul pentru care nu făcuseră lecția vineri, la orele îndelungate petrecute în așteptarea unei vești despre Wolf. După-amiaza aceasta fusese o mică oază de liniște, de aparentă normalitate, dar trebuia să treacă multă vreme până când lucrurile aveau să revină la normal în comitat. O fată fusese violată, iar Mary fusese atacată chiar în ziua următoare. Oamenii erau furioși și panicați, își priveau vecinii și se întrebau dacă îi cunoșteau cu adevărat. Dumnezeu să-i aibă în pază pe străinii care treceau prin localitate, cel puțin până când avea să fie prins vinovatul.

Pe pietriș se auzi un zgomot de roți, iar Joe își părăsi postul ca să vadă cine se aventurase pe Muntele

lui Mackenzie. Se întoarse într-o clipă, urmat de Clay Armstrong. Era ca o reeditare a după-amiezii de vineri, iar lui Mary i se strânse inima. Oare Clay avea de gând să-l aresteze pe Wolf?

– Mary, zise Clay atingându-şi borul pălăriei. Ce faci, eşti bine?

– Da, spuse ea hotărâtă.

– M-am gândit că o să te găsesc aici. Te simţi în stare să mai discutăm o dată despre ce s-a întâmplat?

Wolf se apropie şi îşi scoase mănuşile. Ochii lui aruncau flăcări.

– Aţi discutat ieri.

– Uneori oamenii îşi amintesc anumite lucruri după ce a trecut şocul.

Fiindcă avea senzaţia că Wolf era pe cale să-l dea pe Clay afară de pe proprietatea lui, Mary se întoarse şi-l apucă de braţ.

– E în regulă. *Sunt* în regulă.

Minţea, iar el ştia asta, dar îşi ţuguiase buzele aşa cum făcea de fiecare dată când voia să arate că nu ceda. Se simţi puţin amuzat. La urma urmei, pisicuţa lui îşi recăpăta o parte din încredere.

– Ocupă-te de cal, îi spuse lui Joe. Mă duc cu Mary.

– Nu e nevoie, interveni Clay.

– Mie mi se pare că e.

Mary se simţi mică între cei doi barbaţi care o flancau pe drumul spre casă. Se gândi că o astfel de protecţie era exagerată. Schiţă un zâmbet. Clay simţea probabil că trebuia s-o protejeze de Wolf şi de un alt atac, iar Wolf era hotărât s-o apere. Punct. Se întrebă ce ar fi crezut Clay dacă ar fi ştiut că ea nu voia să fie aparată de Wolf. Mătuşa Ardith ar fi spus că Wolf profitase de ea, iar Mary spera cu ardoare s-o facă din nou. Curând.

Wolf îi observa privirea şi se crispa, simţindu-i interesul şi căldura. La naiba, nu ştia cum avea să reacţioneze, nu ştia că situaţia putea deveni jenantă? Simţea deja tensiunea în abdomen. Nu, nu ştia. Deşi făcuseră dragoste

în dimineaţa aceea, Mary încă era prea inocentă în legătură cu sexul în general şi în legătură cu efectul pe care îl avea asupra lui în particular, ca să ştie ce putea face cu o simplă privire. Wolf grăbi pasul. Trebuia să se aşeze.

Când intrară în bucătarie, Mary începu să prepare cafeaua de parcă ar fi fost la ea acasă, arătându-i lui Clay că ea şi Wolf erau un cuplu. Oamenii din zonă trebuiau să se obişnuiască de-acum cu ideea.

– S-o luăm de la început, propuse Clay.

Mary se opri puţin, apoi îşi reluă mişcările ferme şi începu să măsoare cafeaua.

– Tocmai îmi cumpărasem nişte cizme noi de la magazinul Hearst şi mă întorceam la maşină... Cizmele mele! Mi-au căzut! Le-ai văzut? Le-a luat cineva?

– Le-am văzut, dar nu ştiu ce s-a întâmplat cu ele. O să întreb.

– Cred că stătea vizavi de magazinul Hearst, fiindcă l-aş fi observat dacă ar fi fost de cealaltă parte a aleii. M-a apucat şi mi-a acoperit gura cu mâna. Îmi ţinea capul pe spate, ca să nu-l pot mişca deloc, şi a început să mă târască pe alee. Mi-am eliberat o mână şi am încercat să-l zgârii pe faţă, dar avea o mască de schi. M-a lovit în cap cu pumnul şi... după aceea nu prea-mi amintesc mare lucru, până când m-a împins la pământ. L-am zgâriat în continuare şi cred că i-am lăsat semne pe mână, fiindcă m-a lovit din nou. Apoi l-am muşcat de mână, dar nu ştiu dacă i-a curs sânge. După aceea a ţipat cineva, şi el s-a ridicat şi a fugit. Când s-a ridicat, a pus mâna pe pământ chiar în faţa mea. Avea o mânecă albastră şi pistrui pe mână. Mulţi pistrui. Apoi... ai apărut tu.

Mary tăcu şi privi pe fereastra bucătăriei, cu spatele către bărbaţii aşezaţi la masă, aşa că nu văzu privirea ucigătoare din ochii lui Wolf sau felul în care i se încleştară pumnii. Clay însă observă şi se îngrijoră.

– Eu am ţipat. Am văzut pachetul pe jos şi m-am dus să văd ce e cu el, apoi am auzit zgomote din spatele clădirii. Când l-am văzut, am strigat, apoi am scos

pistolul şi am tras pe deasupra capului lui, încercând să-l opresc.

Wolf îl privi cu sălbăticie.

– Ar fi trebuit să-l împuşti pe nenorocit. Asta l-ar fi oprit.

Gândindu-se mai bine, şi Clay îşi dori să-l fi împuşcat. Măcar nu şi-ar mai fi stors creierii încercând să-l identifice, iar oamenii din oraş n-ar mai fi fost atât de înfricoşaţi. Femeile umblau cu arme după ele oriunde s-ar fi dus, chiar şi în curte, când întindeau rufele la uscat. Având în vedere starea de spirit a oamenilor, străinii care se opreau în zonă erau expuşi unui mare pericol.

Asta îl deranja, şi o spuse cu voce tare.

– Ar fi fost normal ca măcar cineva să fi observat un om străin. Ruth e un oraş mic, şi oamenii se cunosc între ei. Un străin ar fi fost observat imediat, mai ales unul cu păr lung şi negru.

Wolf zâmbi amar.

– Toată lumea ar fi crezut că eram eu.

La fereastră, Mary se încordă. Încercase să nu asculte, să ignore amintirile pe care i le stârnise povestirea. Nu se întoarse, dar, dintr-odată, toată atenţia i se concentră asupra conversaţiei ce avea loc în spatele ei. Era adevărat ceea ce spusese Wolf. Când văzuse părul negru şi lung al atacatorului, Clay ceruse imediat arestarea lui Wolf.

Dar părul acela negru şi lung, atât de deosebit, nu se potrivea cu mulţimea de pistrui pe care-i văzuse pe mâna bărbatului. Iar pielea lui era foarte palidă. Blonzii aveau pistrui. Părul negru nu se potrivea.

Numai dacă nu era o deghizare. Numai dacă scopul nu fusese învinuirea lui Wolf.

Simţi o înţepătură în coloana vertebrală, amestecată cu frig şi căldură. Cine făcuse asta nu ştia că Wolf se tunsese. Însă alegerea victimei era bizară, nu avea sens. De ce s-o atace? Nimeni nu avea să creadă că Wolf ar fi atacat singura persoană din oraş care era de partea lui,

iar ea îşi etalase fără ocolişuri punctul de vedere. Dacă alegerea ei ca victimă nu fusese aleatorie, *pur şi simplu nu avea sens*. La urma urmei, nu exista nici o legătură între ea şi Cathy Teele, nu aveau nici un punct comun. Putea să fie vorba despre hazard.

Fără să se întoarcă, întrebă:

- Wolf, o cunoşti pe Cathy Teele? Ai vorbit vreodată cu ea?

- O ştiu din vedere. Nu vorbesc cu fetişcanele albe, răspunse el pe un ton ironic. Părinţii lor n-ar fi de acord.

- Ai dreptate în legătură cu asta, spuse Clay obosit. Acum vreo câteva luni, Cathy i-a spus mamei ei că eşti cel mai chipeş bărbat din zonă şi că nu ar deranja-o să iasă cu Joe dacă n-ar fi mai tânăr ca ea. Tot oraşul a aflat despre asta. Doamna Teele era foc şi pară.

Mary se înfioră din nou. Exista, de fapt, o legătură: Wolf. Nu putea să fie o coincidenţă, deşi era ceva în neregulă.

Îşi împreună mâinile şi se întoarse spre ei.

- Şi dacă cineva încearcă să facă astfel încât Wolf să fie învinuit?

Wolf se albi la faţă, dar Clay păru mirat.

- La naiba! murmură el. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

- Părul lung şi negru. E posibil să fi fost o perucă. Bărbatul avea pistrui pe mâini, foarte mulţi, şi pielea palidă.

Wolf se ridică. Deşi Mary ştia că nu avea de ce să se teamă de el, se dădu puţin înapoi când îi văzu privirea. Nu spuse nimic, nu era nevoie. Îl mai văzuse furios, dar acum era altfel. Era mâniat, dar era o mânie îngheţată, şi se stăpânea perfect. Poate chiar asta o alarmase.

Apoi Clay spuse:

- Scuze, dar nu cred că merge. După ce ne-am gândit cu toţii la asta, ne-am dat seama că nu avea sens ca Wolf

să te fi atacat pe tine, dintre toţi locuitorii. Tu l-ai apărat chiar de la început, în timp ce restul...

– Nici măcar nu ar scuipa pe mine, completă Wolf.

Clay nu putu nega.

– Exact.

Cafeaua era gata, şi Mary umplu trei ceşti. O sorbiră în tăcere, gânditori, sucind lucrurile pe o parte şi pe alta, încercând să potrivească elementele. Adevărul era că, oricum o dădeau, ceva părea să nu se lege, decât dacă nu cumva un criminal le alesese pe Mary şi pe Cathy la întâmplare şi folosise o perucă lungă, neagră pentru deghizare, din pură coincidenţă.

Mary respingea cu vehemenţă ideea unei coincidenţe. Asta însemna că cineva încerca să îl implice în mod intenţionat pe Wolf. Dar de ce s-o aleagă pe *ea* ca victimă?

Ca să-l pedepsească pe Wolf rănind persoanele ce îl vorbiseră de bine?

Erau numai presupuneri, şi nu exista nici o dovadă. Wolf locuise acolo de ani de zile fără să se întâmple aşa ceva, chiar dacă prezenţa lui punea sare pe rănile conştiinţei localnicilor. Ei nu-l agreau, iar el nu-i lăsa să uite. Totuşi, coabitaseră cu un soi de armistiţiu tacit.

Deci ce anume declanşase violenţa?

Îşi frecă tâmplele, fiindcă o durere bruscă ameninţa să se transforme într-o adevărată migrenă. O durea foarte rar capul, aşa că presupuse că de vină era situaţia tensionată. Se hotărî să nu cedeze. Nu fusese niciodată o ipohondră şi nu intenţiona să înceapă acum.

Clay oftă şi puse ceaşca goală pe masă.

– Mulţumesc pentru cafea. Mâine termin raportul. Îţi aduc hârtiile la şcoală, ca să le semnezi. Te duci la lucru sau stai acasă?

– La lucru, desigur.

– Desigur, mormăi Wolf şi o privi dojenitor.

Mary ridică bărbia. Nu înţelegea de ce ar fi trebuit să se comporte ca o invalidă.

Clay plecă la scurt timp, iar Joe veni de la grajduri şi li se alătură la pregătirea cinei. Totul părea aşa cum trebuia, toţi trei împreună, lucrând laolaltă cu naturaleţe, ca şi cum ar fi făcut asta de ani de zile. Joe clipi o dată la ea, iar Mary roşi, fiindcă îi era destul de uşor să citească privirea aceea tânără şi, totodată, matură. Trăda cunoaştere, amuzament şi aprobare. Oare presupunea că ea şi Wolf erau intimi doar fiindcă Wolf petrecuse noaptea la ea acasă şi se gândea că o astfel de presupunere ar fi fost corectă sau observa ceva diferit la ea? Oare toţi oamenii din oraş puteau să afle asta cu o simplă privire?

Wolf îi înconjură talia cu braţele. Mary rămăsese nemişcată preţ de câteva clipe, cu tigaia în mână, încruntându-se şi îmbujorându-se totodată. Roşeaţa îl ajută pe Wolf să înţeleagă la ce se gândea ea, iar tensiunea familiară din trup îi făcu degetele să se încordeze până când i se înfipseră în coastele ei. Mary îl privi, cu ochii gri-albaştri măriţi de uimire. Apoi înţelese, iar pleoapele i se lăsară în jos, acoperind pe jumătate dorinţa pe care n-o putea ascunde.

Joe apucă tigaia din degetele ei amorţite.

– Cred că o să mă duc la film, anunţă el.

Mary întoarse capul, smulgându-se din vraja senzuală pe care Wolf o arunca atât de uşor asupra ei.

– Nu! Lecţiile, ai uitat?

– N-are nimic dacă mai pierdem încă o seară.

– Ba are, insistă ea. Trebuie să iei admiterea în serios, chiar dacă domnul senator Allard te va recomanda. Nu-ţi permiţi să faci vreun pas greşit.

Wolf îi dădu drumul.

– Are dreptate, fiule. Nu poţi să-ţi strici media.

El putea să aştepte. Cu greu.

Trecuse de ora nouă când Joe şi Mary închiseră cărţile, şi ea îşi întinse braţele deasupra capului.

– Ai putea să mă duci acasă acum? îl întrebă pe Wolf, aproape căscând.

Fusese o zi plină.

Chipul lui era neclintit.

– De ce nu rămâi aici?

Era mai degrabă o comandă, nu o sugestie.

– Nu pot să fac asta!

– De ce?

– Nu se cuvine.

– Eu am rămas cu tine azi-noapte.

– E altceva.

– De ce?

– Eu eram supărată.

– Patul tău e prea mic. Al meu e mai mare.

– Am plecat, anunţă Joe şi făcu stânga-mprejur.

Mary îl dojeni:

– Trebuia să spui asta de faţă cu el?

– Ştia oricum. Ţii minte că ţi-am spus că nu este cale de-ntors?

– Da, răspunse ea potolindu-se, iar ochii i se luminară. Nu vreau să mă întorc, dar nu pot rămâne aici în noaptea asta. Mâine-dimineaţă trebuie să mă duc la lucru.

– Nimeni n-o să te desconsidere dacă nu te duci.

– *Eu* aş face-o.

Avea din nou privirea aceea, dovada încăpăţânată, hotărâtă a unei voinţe feroce.

Wolf se ridică.

– În regulă. Te duc acasă.

Merse în dormitor şi apăru peste câteva minute cu o trusă mică de bărbierit în mână şi cu un schimb de haine pe umăr. Bătu scurt la uşa lui Joe în timp ce trecea pe lângă ea.

– Mă întorc dimineaţă.

Uşa se deschise. Joe era desculţ şi îşi dăduse jos tricoul, fiindcă se pregătea să facă un duş.

– Bine. O duci tu la şcoală sau o duc eu?

– N-am nevoie să mă ducă nimeni la serviciu, întrerupse Mary.

– E complicat, spuse Wolf întorcându-se spre fiul lui. Mâine-dimineață aduce Baugh doi cai, deci trebuie să fiu aici. O duci tu la școală și eu o iau după-masă.

– Merg cu mașina mea, și nu poți să mă oprești!

– Bine. O să ai doar o escorta, spuse Wolf apropiindu-se de ea și luând-o de braț. Gata?

Înțelese că el era hotărât și că ea nu putea face nimic în legătură cu asta, așa că îl însoți spre mașină. Aerul era din ce în ce mai rece, dar trupul lui uriaș emana căldură, așa că se apropie de el. De îndată ce ajunseră în mașină, Wolf o luă repede în brațe și-și apropie capul de al ei. Mary îi întâmpină atacul cu gura deschisă și-și înfipse degetele în părul lui des. Gustul cald al gurii lui o umplu, iar apăsarea brațelor lui peste corpul ei, a pieptului lui musculos peste sâni o ameți mai mult ca orice sedativ. Dacă ar fi tras-o peste el și ar fi posedat-o chiar acolo, nu ar fi avut nici o obiecție.

Când o îndepărtă de el, tot corpul i se cutremura. Stătu liniștită cât coborâră muntele, gândindu-se la cum făcuseră dragoste în dimineața aceea, dorind să se repete. Un gând îi răsuna în minte: deci asta însemna să fii femeie.

Woodrow o aștepta răbdător pe pragul ușii din spate. Mary îl – o! – hrăni, în timp ce Wolf făcea duș și se bărbierea. Nu avea o barbă mare, dar nu se mai bărbierise de două zile, iar pe Mary o jenase puțin când se sărutaseră. Simți din nou acea așteptare profundă, aproape dureroasă, în timp ce urca scările spre dormitor.

Wolf intră în liniște și o privi o clipă înainte ca ea să-i simtă prezența și să se întoarcă.

– Dușul e al tau.

Era gol și puțin umed, din cauza aburilor din baie. Părul negru îi strălucea în lumină, iar smocurile de păr de pe pieptul lui adăposteau picături lucioase de apă. Era deja excitat. Trupul ei se cutremură și mai tare.

Făcu duș, apoi, pentru prima dată, se dădu cu parfum la punctele de puls. Nu cumpărase parfum în viața

ei, dar, din fericire, una dintre elevele ei din Savannah îi oferise sticluţa aceea de Crăciun. Parfumul era dulceag şi exotic.

Deschise uşa de la baie, apoi tresări şi se dădu înapoi. Wolf o aştepta în prag, privind-o cu ochi îngustaţi şi aprigi. Avusese curajul să nu-şi mai ia cămaşa de noapte şi, sub privirile lui, tremurul lăuntric se intensifică. Wolf îşi aşeză mâinile mari pe sânii ei şi îi ridică uşor ca să-i cuprindă mai bine cu palmele. Sfârcurile i se întăriră chiar înainte să înceapă să le frece cu degetele. Mary rămase nemişcată, respirând repede şi neregulat, cu ochii pe jumătate închişi, încercând să facă faţă plăcerii pe care i-o ofereau mâinile lui.

Ochii lui Wolf erau două cărări negre şi înguste.

– Am vrut să fac asta din ziua în care te-am găsit pe drum, murmură el. Un corp aşa frumos în rochia aia urâtă. Voiam s-o dau jos de pe tine şi să te văd goală.

Căldura din ochii lui, din vocea lui o făcu să tremure şi să se apropie de el. O trase pe holul întunecat, apoi îşi aşeză mâinile pe talia ei şi o ridică. Ea îşi aminti când mai făcuse asta şi gemu chiar înainte ca buzele lui să se închidă peste sfârcul ei. Îl supse atât de puternic, încât spatele i se arcui şi ţipă atunci când picioarele i se desfăcură şi se împletiră în jurul şoldurilor lui. Wolf gemu, incapabil să mai aştepte vreun pic. Trebuia să intre în ea, altfel avea să înnebunească. Îi schimbă poziţia, se aşeză mai bine şi patrunse.

Mary tremură, apoi se linişti pe măsură ce el o penetra. Era şi mai bine ca înainte. Muşchii ei se încordau şi se relaxau uşor pe măsură ce-l primea, transmiţând valuri de plăcere în întregul corp. Se agăţă de el, gâfâind. Dorinţa îi fermecă trupul, încordând câţiva muşchi, relaxându-i pe alţii, astfel încât era şi flexibilă, şi tensionată atunci când se ridica, apoi revenea. Efectul acelei mişcări îi făcu pe amândoi să gâfâie, iar Wolf se mută, ca să se sprijine de perete. Mary se mişcă din nou, apoi din nou. Bărbatul îşi aşeză mâinile pe fesele ei,

ca să preia controlul asupra mişcării, şi începu să o pătrundă. Simţi că ia foc. Emana căldură şi avea senzaţia că pielea îi devenise încordată, fină şi extrem de sensibilă, atât de sensibilă, încât îi putea simţi fiecare deget pe fese, atingerea părului de pe pieptul lui pe sânii ei, mugurii mici ai sfârcurilor lui, peretele musculos al stomacului, părul aspru de pe abdomen. Îl simţea adânc înăuntrul ei.

Mary îşi arcui spatele şi fu cuprinsă de spasme. Wolf se stăpâni, nevrând să se termine aşa repede, şi o ţinu până când se linişti. Apoi o duse în dormitor, ţinând-o încă lipită de el, şi o aşeză pe pat.

Ea înghiţi şi slăbi strânsoarea în care îl prinsese.

– Nu ai...

– Nu încă, şopti el şi începu să o penetreze cu putere.

Ea nu voia să se termine. Îi primi atacul, îl adăposti atunci când un geamăt aspru izbucni din gâtul lui şi când spasmele puternice îl zguduiră, apoi îl cuprinse cu braţele în timp ce el se odihnea pe trupul ei. Nu voia ca el să se retragă, să o lase din nou goală. Parcă nici nu trăise cu adevărat până să-l cunoască. În câteva luni, îi dăduse complet viaţa peste cap şi îi arătase că anii dinainte fuseseră anoşti.

Wolf îşi reveni în fire şi încercă să iasă din ea. Mary îşi strânse picioarele în jurul lui, iar el mârâi.

– Lasă-mă să ies, iubito, sunt prea greu pentru tine.

– Nu-i adevărat, şopti ea, sărutându-i gâtul.

– Cântăresc de două ori mai mult ca tine. Ai măcar patruzeci şi cinci de kilograme?

– Da, spuse ea indignată, fiindcă avea chiar patruzeci şi şapte.

– Nu cu mult mai mult. Eu am nouăzeci de kilograme şi sunt cu treizeci de centimetri mai înalt decât tine. Dacă adorm pe tine, te strivesc.

Părea, într-adevăr, somnoros. Mary îşi plimbă mâna pe trupul lui plin de muşchi.

– Vreau să stăm aşa.

Wolf se lipi uşor de ea.

– Aşa?

– Da, spuse ea în şoaptă.

Wolf se aşeză peste ea, dar îşi lăsă din greutate pe o parte.

– Aşa e bine?

Era minunat. Putea să respire, dar înca îl avea aproape, înăuntru. Wolf adormi repede, la fel de mulţumit ca ea de poziţia respectivă, iar Mary zâmbi în întuneric în timp ce-l ţinea în braţe.

Apoi gândurile negre începură să i se insinueze în minte. Cineva încercase în mod intenţionat să-i însceneze aceste atacuri, să-l trimită înapoi la închisoare. Ideea că Wolf ar putea fi lipsit de libertate era absurdă şi înspăimântătoare, fiindcă îl cunoştea suficient de bine încât să ştie că nu s-ar fi lăsat din nou închis.

Voia să-l ştie în siguranţă, să-l adăpostească în braţele ei, să-l apere de pericole cu trupul ei. Dumnezeule, de la ce pornise totul? Lucrurile erau atât de liniştite! Ce anume declanşase toată zarva?

Apoi ştiu, iar groaza aproape că-i tăie răsuflarea. *Ea* declanşase totul.

În timp ce Wolf şi Joe trăiau exilaţi, pedepsiţi pentru originea lor şi pentru trecutul lui Wolf, totul fusese bine. Apoi venise ea în oraş, o femeie albă, dar în loc să se alăture localnicilor, îi apărase pe bărbaţii Mackenzie. Cu ajutorul ei, Joe obţinuse o onoare de care nu mulţi aveau parte. Şi alţi oameni începuseră să spună că era foarte bine că băiatul mergea la academie. Cathy Teele afirmase că Wolf era cel mai chipeş bărbat din zonă. Graniţele dintre oraş şi familia Mackenzie începuseră să dispară. Cineva ros de ură nu fusese în stare să suporte situaţia.

Şi ea provocase totul. Dacă i se întâmpla ceva lui Wolf, avea să fie vina ei.

capitolul 9

Nu ştia ce să facă. Gândul că ea era cauza tuturor evenimentelor care se întâmplaseră o chinui şi îi alungă somnul. Se agită încontinuu, trezindu-l pe Wolf, iar el îi simţi panica, deşi o atribui cu totul altor cauze. O linişti cu şoapte şi o trase mai mult sub el. Ea îl simţi întărindu-se înăuntrul ei. De data asta făcură dragoste cu blândeţe, iar la final Mary adormi dusă, ca un copilaş, până când el o trezi din nou, în întunericul deplin dinaintea zorilor. Ea i se oferi fără întrebări.

Joe ajunse la casa lui Mary chiar în timp ce ea şi Wolf pregăteau micul dejun şi, fără să spună o vorbă, Wolf sparse mai multe ouă în castronul în care pregătea omleta. Mary îi zâmbi, căci şi ea punea mai multă şuncă în tigaie.

– De unde ştii că-i e foame?

– E treaz, nu-i aşa? Copilul meu bagă în el ca un lup.

Joe intră pe uşa din spate şi se duse la cafea, care era deja făcută.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa. Micul dejun e gata în vreo zece minute.

Joe zâmbi, iar Mary îi surâse şi ea. Wolf o privea concentrat. Părea fragilă în dimineaţa aceea, pielea îi era palidă şi mai străvezie decât de obicei, iar sub ochi i se vedeau umbre vineţii. Zâmbea, dar Wolf se întreba de ce părea atât de delicată. O obosise el prea mult sau o chinuia amintirea atacului? Se gândi că trebuia să fie cea de-a doua variantă, fiindcă ea fusese dornică de fiecare dată când el începuse s-o atingă. Gândul că lui Mary încă îi era teamă îl făcu să-şi dorească şi mai mult să afle cine

o atacase. După ce avea să plece Eli Baugh, Wolf intenţiona să facă cercetări.

Joe o urmă pe Mary pe drumul spre şcoală şi nu plecă imediat, aşa cum se aşteptase ea. Încă era prea devreme ca elevii să înceapă să vină, aşa că intră cu ea în clădirea pustie şi chiar se uită prin săli. Apoi se sprijini de pervaz şi aşteptă.

Mary oftă.

– Sunt în siguranţă aici.

– O să aştept până mai apar câteva persoane.

– Ţi-a cerut Wolf să faci asta?

– Nu. Ştia că nu-i nevoie.

Cum comunicau? Prin telepatie? Fiecare părea să ştie ce gândea celălalt. Era deconcertant. Spera ca măcar gândurile ei să nu le poată citi, fiindcă în ultima vreme avusese unele extrem de erotice.

Ce avea să creadă lumea despre prezenţa lui Joe? Se vedea clar că o păzea. Se întrebă dacă şi asta avea să declanşeze vreun act de violenţă şi îi veni greaţă, fiindcă ştia că era posibil. Instinctul, ascuţit de dorinţa crâncenă de a-i proteja pe amândoi, îi spunea că teoria ei era corectă. Simpla posibilitate ca ei să devină acceptaţi scosese pe cineva din minţi. Atâta ură o făcu să se cutremure.

Sharon şi Dottie pătrunseră în clădire şi se opriră puţin atunci când Joe întoarse capul şi le privi intrând pe uşă.

– Doamnă Wycliffe, doamnă Lancaster, salută el atingându-şi borul pălăriei.

– Joe, murmură Sharon, ce mai faci?

Dottie îl privi scurt, aproape speriată, şi se grăbi spre clară. Joe ridică din umeri.

– Mai învăţ şi eu un pic, spuse el.

– Doar un pic? întrebă Sharon cu o grimasă. Dacă nu te simţi în stare să lucrezi astăzi, adăugă ea către Mary, eu şi Dottie ne putem ocupa de orele tale. Oricum, nici nu-mi închipuiam că o să vii.

– Doar m-am speriat, spuse Mary cu fermitate. Graţie lui Clay, nu s-a întâmplat nimic altceva. Cathy e cea care are nevoie de compasiune, nu eu.

– Tot oraşul stă ca pe ghimpi. Cine are pistrui pe mâini e considerat inamic colectiv.

Mary nu voia sa vorbeasca despre asta. Imaginea mâinii aceleia pistruiate îi facu greaţă, şi înghiţi convulsiv. Joe se încruntă şi făcu un pas în faţă. Mary ridică mâna, dorind să-l împiedice s-o scoată pe Sharon din clasă, dar în clipa aceea intrară câţiva elevi, şi discuţiile lor le distrasera atenţia. Copiii îl salutară pe Joe şi se îngrămădiră în jurul lui. Cu toţii voiau să afle mai multe despre planurile lui pentru academie şi cum devenise interesat de această şansa.

Sharon plecă la orele ei, iar Mary îl privi pe Joe cum discuta cu ceilalţi elevi. Avea doar şaisprezece ani, dar părea mai mare şi decât cei din ultimul an. Joe era tânăr, dar nu mai era copil, şi asta era diferenţa. Observă că din grup făcea parte şi Pam Hearst. Nu spunea aproape nimic, dar nu-şi lua ochii de la Joe. Îl privea cu dor şi cu durere, deşi încerca să ascundă asta. De câteva ori Joe o privi îndelung, iar ea se fâstâci.

Apoi Joe se uită la ceas şi-şi părăsi foştii colegi, spunându-i lui Mary:

– Tata o să vină să te ducă acasă. Să nu pleci singură nicăieri.

Mary dădu să protesteze, apoi se gândi la bărbatul acela care îi ura într-atât încât se comportase într-un asemenea hal. Nu numai ea era în pericol. Îl apucă de braţ.

– Şi tu, şi Wolf să aveţi grijă. Aţi putea fi următoarele ţinte.

Joe se încruntă, ca şi cum nu s-ar fi gândit la asta. Atacatorul era un violator, deci bărbaţii se puteau considera în siguranţă. Nici Mary nu s-ar fi gândit, dacă n-ar fi fost convinsă că totul avea ca scop pedepsirea familiei Mackenzie. Ce pedeapsă mai mare decât să-i omoare?

Poate că la un moment dat nebunul avea să se hotărască să pună mâna pe puşcă şi să facă, după mintea lui, dreptate.

Clay apăru la prânz cu hârtiile pe care trebuia să le citească şi să le semneze. Ştiind că elevii îi priveau cu mare interes, îl conduse până la maşină.

– Sunt îngrijorată, recunoscu ea.

Clay îşi sprijini braţul pe uşa deschisă.

– Ar fi anormal să nu fii.

– Nu pentru mine. Cred că ţintele adevărate sunt Wolf şi Joe.

Clay o privi repede, întrebător.

– De unde ţi-a venit ideea asta?

Încurajată de faptul că el nu exclusese imediat teoria ei, ci o privea îngrijorat, Mary îi spuse cum vedea ea lucrurile.

– Cred că eu şi Cathy am fost alese în mod expres ca ţinte, pentru a-l pedepsi pe Wolf. Nu vezi legătura? Ea a spus că îl considera chipeş şi că i-ar plăcea să iasă cu Joe. Toată lumea ştie că m-am împrietenit cu ei de la început. Aşa am fost alese.

– Şi crezi că va ataca din nou?

– Sunt sigură, dar mi-e teamă că de data asta îl va ataca pe unul dintre ei. Mă îndoiesc că ar avea vreo şansă într-o luptă corp la corp, dar cu un glonţ... Câţi bărbaţi din zonă au o puşcă?

– Câţi n-au, vrei să spui, răspunse Clay gânditor. Dar ce l-a aţâţat pe tipul ăsta?

Mary făcu o pauză, iar chipul i se întristă.

– Eu am fost de vină.

– Poftim?

– Eu am fost de vină. Înainte să vin eu aici, Wolf trăia în afara societăţii. Nimeni n-avea o problemă cu asta. Apoi eu m-am împrietenit cu el şi am început să lucrez cu Joe pentru academie. Mulţi oameni s-au simţit oarecum mândri de asta şi au devenit mai prietenoşi. A fost

o lovitură, iar persoana care face asta pur şi simplu nu suportă situaţia.

– Vorbeşti despre foarte multă ură, ceea ce mi-e greu să îmi imaginez. Oamenii de aici nu se înţeleg cu Wolf, dar simt în mare parte teamă, nu ură. Teamă şi vinovăţie. Oamenii din regiune l-au trimis la închisoare pentru ceva ce n-a făcut, iar prezenta lui le reaminteşte de asta în permanenţă. Nu e o persoană prea iertătoare, nu-i asa?

– Aşa ceva e destul de greu de iertat, replică Mary.

Clay trebui să fie de acord cu asta şi suspină obosit.

– Totuşi, nu am idee cine ar putea să-l urască în aşa hal încât să atace două femei doar fiindcă sunt prietenoase cu el. La naiba, Cathy nici măcar nu era amabilă cu el, a făcut doar o remarcă la întâmplare.

– Deci eşti de acord cu mine? Că totul este din cauza lui Wolf?

– Nu prea-mi place, dar ai dreptate. Nimic altceva nu are sens. În viaţă pot să existe câteva coincidenţe, dar în infracţiuni nici una. Totul are un motiv.

– Deci ce putem face?

– *Noi* n-o să facem nimic, spuse el apăsat. *Eu* o să vorbesc cu şeriful despre asta, dar adevărul e că nu putem aresta pe nimeni fără dovezi şi tot ce avem sunt simplu supoziţii. Nici măcar n-avem un suspect.

Mary îşi încleştă maxilarul.

– Ratezi o şansă fantastică.

– Să ce? întrebă Clay suspicios.

– Să-i întinzi o capcană, desigur.

– Nu-mi place asta. Nu ştiu la ce te gândeşti, dar nu-mi place.

– E cea mai logică opţiune. Nu şi-a atins... scopul cu mine. Poate aş putea...

– Nu. Şi înainte să începi să baţi din picior, gândeşte-te ce ar spune Wolf dacă i-ai zice că vrei să te oferi ca momeală. Poate, doar *poate*, te-ar lăsa să ieşi afară din casa lui pe la Crăciun.

Era adevărat ce spunea Clay, dar Mary vedea o soluție.

– Atunci n-am să-i spun.

– N-are cum să nu afle, numai dacă n-o să funcționeze. Dar, dacă funcționează, eu n-aș vrea să fiu prin preajmă când va afla Wolf. Așa ceva n-are cum să nu se afle.

Mary se gândi la posibilele reacții ale lui Wolf și nu-i plăcu nici una. Pe de altă parte, era îngrozită că i s-ar putea întâmpla lui ceva.

– Îmi asum riscul, spuse ea hotărâtă.

– Nu cu ajutorul meu.

Mary ridică bărbia.

– Atunci am s-o fac fără ajutorul tău.

– Dacă ne pui piedici în anchetă, te arestez cât ai zice pește, o amenință el.

Văzu că nu părea impresionată și înjură în barbă.

– La naiba, o să-i spun lui Wolf, și o să aibă el ac de cojocul tău.

Mary se încruntă și se gândi să-l amenințe cu degetul, în gestul ăla specific profesoarei din ea.

– Ascultă-mă bine, Clay Armstrong! Sunt cea mai bună șansă pe care-o ai de a-l determina pe tipul ăsta să se dea de gol. Nu ai nici un suspect. Ce o să faci, o să aștepți să atace altă femeie, poate chiar să o omoare? Așa vrei să rezolvi situatia?

– Nu, nu așa vreau să rezolv situația! Vreau ca tu și orice altă femeie să fiți în gardă și să nu mergeți singure niciunde. Nu vreau să pun în pericol pe nimeni. Te-ai gândit că uneori capcanele nu merg, că animalul prinde momeala și tot scapă? Chiar vrei să ajungi în pericolul ăsta?

Ideea îi făcu greață, și înghiți în sec, ca să-și controleze amețeala.

– Nu, dar aș face-o oricum, spuse ea neclintită.

– Pentru ultima dată, nu. Înțeleg că vrei să fii de ajutor, dar nu-mi place ideea. Tipul nu e întreg la minte. A pus mâna pe Cathy în propria ei curte, iar pe tine te-a

atacat pe strada principală a orașului. Și-a asumat niște riscuri nebune, și cred că și *el* e nebun.

Cu un suspin, Mary se hotărî că ajutorul de șerif era pur și simplu prea protector ca să poată accepta să folosească o femeie ca momeală. Era complet împotriva caracterului său. Asta nu însemna însă că avea nevoie de acordul lui. Avea nevoie doar de cineva care să stea de pază. Nu se gândise încă la un plan adevărat, dar, în mod evident, și cea mai simplă capcană implica măcar două persoane: momeala și cel care proteja momeala.

Clay intră în mașină și închise ușa, apoi scoase capul pe fereastra deschisă.

– Nu vreau să mai aud așa ceva, o avertiză el.

– N-o să mai auzi, promise ea.

Una era să nu-i mai spună lui, alta era să nu treacă la fapte.

Clay o privi suspicios, dar porni mașina și plecă. Mary se întoarse în clasă, încercând să conceapă un plan solid pentru a-l ademeni pe violator, un plan care să comporte riscuri minime pentru ea.

Wolf sosi la școală cu zece minute înainte de sfârșitul orelor. Se rezemă de zidul de lângă ușa clasei ei și ascultă cum le povestea elevilor în ce fel se combinaseră geografia și istoria, pentru a provoca situatia politică actuală din Orientul Mijlociu. Era sigur că așa ceva nu se găsea în vreun manual, dar lui Mary îi plăcea să îi ajute pe elevi să facă legătura între studiile lor și o situație actuală. Astfel, materia devenea mai interesantă și mai ușor de înțeles. O auzise făcând același lucru și cu Joe, nu că Joe ar fi avut nevoie de încurajări pentru a citi. Elevii răspundeau fără probleme. Într-o clasă așa mică, nu prea se formalizau. Îi spuneau „domnișoară Potter", dar nu erau reținuți când era vorba despre adresat întrebări, dat răspunsuri și chiar lansat provocări.

Apoi Mary se uită la ceas și le dădu drumul, chiar când se deschiseră ușile celorlalte două clase. Wolf se îndreptă de spate și intră în clasă, conștient de faptul

că toţi copiii se opriră brusc din sporovăială atunci când îl văzură. Mary se uită la el şi zâmbi, cu un surâs intim, destinat numai lui, iar faptul că era atât de sinceră în legătură cu ceea ce simţea îi făcu inima lui Wolf să bată mai tare.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr.

– Escorta dumneavoastră personală a sosit, doamnă, spuse el.

Una dintre fete chicoti, iar Wolf întoarse încet capul, privindu-i pe adolescenţii nemişcaţi.

– Fetele pleacă spre casă câte două? Băieţii se asigură că ajung acasă în siguranţă?

Christa Teele, sora mai mică a lui Cathy, murmură că ea şi Pam Hearst mergeau împreună. Celelalte patru fete nu spuseră nimic. Wolf îi privi pe cei şapte băieţi.

– Duceţi-vă cu ele.

Era un ordin pe care băieţii îl ascultară imediat. Copiii ieşiră din clasă, grupându-se automat, astfel încât fiecare fată avea cel puţin un însoţitor.

Mary încuviinţă din cap.

– Excelentă treabă.

– Ai observat că au fost suficient de înţelepte încât să înţeleagă că au nevoie de un însoţitor.

Mary se încruntă, fiindcă i se părea că nu era necesar să subliniez asta.

– Wolf, serios, o să fiu bine pe drumul de aici către casă. Cum mi s-ar putea întâmpla ceva dacă nu mă opresc?

– Şi dacă faci pană? Şi dacă se secţionează din nou vreun furtun?

Nu avea cum să întindă capcana dacă Wolf sau Joe o păzeau în fiecare clipă. După privirea circumspectă pe care i-o aruncă Wolf, era evident şi că n-avea nici o intenţie să se răzgândească. La momentul respectiv nu prea conta, fiindcă deocamdată nu avea un plan. Dar,

când avea să stabilească planul, trebuia să îi vină şi o idee pentru a-şi fenta gardienii.

Wolf îi aşează puloverul pe umeri, îi luă poşeta şi cheile, apoi o conduse pe uşă. Dottie încuia uşa clasei ei şi îşi ridică privirea uluită atunci când Wolf încuie uşa lui Mary, încercă clanţa ca să fie sigur că se încuiase, apoi îi înconjură talia cu braţul. O văzu pe Dottie şi îşi duse degetele la pălărie.

– Doamnă Lancaster.

Dottie întoarse capul şi se prefăcu a avea probleme cu cheia. Se înroşise la faţă. Era prima dată când Wolf Mackenzie vorbea cu ea, iar mâinile îi tremurau atunci când puse cheia în poşetă. O teamă aproape incontrolabilă o făcu să transpire. Nu ştia ce avea să facă.

Wolf o ţinea strâns pe Mary în timp ce o conducea la maşină. Prezenţa lui îi accelera pulsul. Era suficient să o atingă, iar corpul ei începea să se pregătească pentru el. Simţi un fior delicios, care o cuprindea pe dinăuntru în valuri calde.

Bărbatul simţi tensiunea subită a trupului ei zvelt atunci când îi deschise uşa maşinii. Şi ea respira mai repede. O privi, şi tot trupul i se încordă, fiindcă ea îl privea cu ochii calzi, gri-albaştri, plini de dorinţă. Era îmbujorată şi avea buzele uşor întredeschise.

Făcu un pas înapoi.

– Sunt chiar în spatele tău, rosti el răguşit.

Mary conduse spre casă ca prin vis, deşi sângele îi fierbea în vene şi îi răsuna în urechi. Căsuţa cea veche, izolată şi dărăpănată, nu arătase niciodată mai bine. Woodrow stătea tolănit pe trepte, iar Mary trebui să treacă peste ea ca să poată descuia uşa din spate. Wolf ieşise din maşină, şi o urma îndeaproape, aşa cum promisese.

Fără să spună o vorbă, Mary îşi dădu jos puloverul, aşeză poşeta pe un scaun şi urcă pe scări, conştientă de faptul că Wolf o urma cu paşi apăsaţi. Intrară în dormitor.

O dezbrăcă înainte să-şi poată da seama, deşi, chiar dacă i-ar fi dat timp, nu ar fi vrut să protesteze. O întinse pe pat, acoperind-o cu trupul lui puternic, cuibărind-o în braţele lui musculoase. Părul de pe pieptul lui îi făcu sfârcurile să se întărească, şi, gemând de excitare, ea îşi frecă sânii de el ca să accentueze senzaţia. Wolf îi deschise coapsele şi se aşeză între ele. Cu voce joasă şi răguşită, îi şopti la ureche ce avea de gând să-i facă.

Mary se trase puţin în spate, uşor şocată, simţindu-se puţin excitată, dar şi jenată *fiindcă* era excitată. Cum era posibil să se simtă şi scandalizată, şi excitată?

– Wolf Mackenzie! spuse ea, cu ochii şi mai măriţi. Ai spus cuvântul acela!

Chipul lui păru şi blând şi amuzat.

– L-am spus.

Mary înghiţi în sec.

– N-am mai auzit pe nimeni pronunţându-l până acum. Vreau să spun, nu în viaţa reală. În filme, dar, sigur, filmele nu sunt viaţă reală, şi în filme nu înseamnă aproape niciodată ce înseamnă de fapt. Nici nu prea se foloseşte la indicativ.

Se gândi, uluită, ce analiză gramaticală ajunsese să facă.

Wolf zâmbi în timp ce o penetra, cu o sclipire în ochii lui negri.

– Aici, spuse el, e la indicativ.

Îi plăcea la nebunie cum arăta când făcea dragoste cu ea, cu ochii languroşi, cu obrajii îmbujoraţi. Mary respiră adânc şi se mişcă sub el, cuprinzându-l complet şi învăluindu-l cu căldura ei dulce. Îi înconjură gâtul cu braţele.

– Da, aprobă ea. Aici e la indicativ.

Dacă prima lor contopire fusese pătimaşă, de atunci o învăţase cât de dulce putea fi când plăcerea se prelungea, când zăboveau în mângâieri şi săruturi, în timp ce tensiunea se acumula încet, până când devenea atât de fierbinte şi de puternică, încât scăpa de sub

control. Era atât de însetat de ea, încât încerca să amâne punctul culminant cât mai mult, ca să poată rămâne înăuntrul ei şi să-şi potolească setea. Nu era o sete de sex în sine, deşi avea un fond sexual puternic. Nu voia doar să facă dragoste, voia, *avea nevoie* sa faca dragoste cu ea, cu Mary Elizabeth Potter. Trebuia să-i simtă pielea mătăsoasă şi fragilă sub degete, să-i simtă trupul fin înconjurându-l, să-i miroasă feminitatea unică, să creeze legături străvechi cu fiecare mişcare şi acceptare lentă a trupurilor lor. El era un metis. Spiritul lui era puternic şi necomplicat, dar instinctele îi semănau cu ale strămoşilor din ambele rase. Cu alte femei, făcea sex, cu Mary se împreuna.

O înconjură cu braţele şi se întinse pe spate. Mirată, Mary se ridică, aşezându-se exact în poziţia în care voise el să o aducă. Găfâi atunci când îl simţi înăuntrul ei.

– Ce faci?

– Nimic, murmură el, întinzându-şi mâinile ca să îi atingă sânii. Te las pe tine să faci totul.

O privi cum se gândea şi îşi dădu seama exact în ce secundă excitarea şi dorinţa alungară disconfortul provocat de poziţia cu care nu era obişnuită. Mary lăsă din nou pleoapele şi-şi muşcă buza de jos în timp ce se mişca uşor deasupra lui.

– Aşa?

Wolf aproape urlă de plăcere. Mişcarea aceea lentă era o tortură încântătoare, iar Mary prinse rapid ritmul. Wolf se gândise să prelungească actul schimbând poziţii, dar acum îi era teamă că se păcalise singur. Oricât de demodată ar fi fost, era extrem de senzuală. După câteva minute, se rostogoli iar şi o aşeză sub el.

Mary îl cuprinse cu braţele pe după gât.

– Mă simţeam bine.

– Şi eu, spuse el sărutând-o scurt, apoi necăjindu-i buzele cu gura lui. Prea bine.

Mary îi oferi zâmbetul acela secret, feminin, pe care-l folosea numai cu el, iar Wolf simţi că înnebuneşte. Uită

de control, uită de orice în afară de plăcerea care-i aştepta. Apoi, satisfăcuţi şi epuizaţi, adormiră amândoi.

Când auzi o maşină, Wolf sări imediat din pat. Mary se foi somnoroasă.

– Ce e?

– Avem companie.

– Companie? întrebă ea ridicându-se şi dându-şi părul de pe faţă. Cât e ceasul?

– Aproape şase. Cred că am adormit.

– Şase! Lecţiile lui Joe!

Wolf înjură în timp ce se îmbrăca.

– Situaţia asta a luat-o razna. La naiba, de fiecare dată când fac dragoste cu tine, ne întrerupe chiar fiu-meu. A fost destul de rău prima dată, dar se pare că devine un obicei.

Mary îşi luă repede hainele pe ea, vrând să mai atenueze din jena pe care o simţea. Îi era greu să dea ochii cu Joe când era atât de evident că ea şi tatăl lui abia se dăduseră jos din pat. Mătuşa Ardith ar fi dezmoştenit-o fiindcă uitase de moralitate şi de bunele maniere. Apoi îl privi pe Wolf în vreme ce se încălţa şi se simţi de parcă inima era gata să-i sară din piept. Îl iubea, şi nu exista nimic mai moral decât dragostea. Cât despre maniere, ridică din umeri, spunând adio cuviinţei. În viaţă nu poţi avea totul.

Joe îşi aşezase cărţile pe masă şi pregătea cafeaua atunci când ei intrară în bucătărie. Ridică privirea şi se încruntă.

– Ascultă, tată, situaţia asta a cam luat-o razna. Îmi iei din timpul de lecţii.

Doar licărirea din ochii lui albaştri îl ajută pe Wolf să nu se enerveze. După o clipă, îl ciufuli pe fiul său.

– Băiete, ţi-am mai zis o dată, te nimereşti ca musca-n lapte.

Lecţia lui Joe avea să fie şi mai scurtă fiindcă trebuiau să mănânce. Toţi mureau de foame, aşa că făcură

repede niște sendvișuri. Tocmai terminaseră, când sosi altă mașină.

– Dumnezeule, casa asta se umple de oameni, murmură Mary, ridicându-se să deschidă ușa.

Clay intră în încăpere și își scoase pălăria. Făcu o pauză și adulmecă.

– Miroase a cafea proaspăt făcută?

– Da, spuse Wolf întinzându-se după ibric, în timp ce Mary scotea o ceașcă din dulap.

Clay se tolăni într-un scaun și oftă, mai întâi de oboseală, apoi în semn de apreciere, în timp ce inspira aburul aromat al cafelei pe care o turna Wolf.

– Mulțumesc. M-am gândit că o să vă găsesc aici.

– Ceva nou? întrebă Wolf.

– Nimic, doar câteva sesizări. I-ai cam deranjat pe unii.

– Cu ce? interveni Mary.

– M-am uitat și eu în stânga și-n dreapta, spuse Wolf pe un ton nepăsător care nu-i păcăli nici pe Mary, nici pe Clay.

– Las-o moartă! Nu face pe justițiarul. Te avertizez pentru ultima dată.

– Nu cred că am făcut nimic ilegal, doar am aruncat câte-o privire. N-am deranjat nici un polițist, n-am interogat pe nimeni, n-am distrus și n-am ascuns dovezi. N-am făcut altceva decât să mă uit, spuse Wolf cu o sclipire în ochi. Dacă ești deștept, ai să mă folosești. Sunt cel mai bun urmăritor pe care o să-l cunoști vreodată.

– Și, dacă tu ești deștept, o să-ți petreci timpul având grijă de ce-ți aparține, spuse Clay privind-o pe Mary.

Ea își țuguie buzele. La naiba, avea de gând să-i spună lui Wolf!

– Asta și fac.

– Poate nu atât de bine cât crezi. Mary mi-a spus că are de gând să se folosească drept momeală ca să-l dea de gol pe vinovat.

Wolf întoarse capul, își lăsă sprâncenele în jos și o privi cu atâta mânie, încât ea nu mai îndrăzni nici să-și ferească privirea.

– La naiba, spuse el încetișor, mai degrabă hotărât decât surprins.

– Da, ce auzi. Am aflat că tu și Joe o duceți și o aduceți de la școală, dar între timp? Apoi, școala se termină în câteva săptămâni. Ce se va întâmpla atunci?

Mary se îndreptă de spate.

– Nu accept să vorbiți ca și cum aș fi invizibilă. Asta e casa mea, și vă reamintesc tuturor că sunt majoră de multă vreme. Mă duc unde vreau, când vreau.

Să înțeleagă ce-or vrea! Nu locuise degeaba cu mătușa Ardith. Mătușa Ardith ar fi murit, doar din principiu, decât să lase un bărbat să-i spună ce să facă.

Wolf n-o slăbi din priviri.

– O să faci ce ți se spune să faci.

– În locul tău, sugeră Clay, aș duce-o pe munte și aș ține-o acolo. După cum am spus, școala se termină în câteva săptămâni, și cocioaba asta e destul de izolată. Nimeni nu trebuie să știe unde e. O să fie mai în siguranță așa.

Înfuriată, Mary luă ceașca de cafea din fața lui Clay și o vărsă în chiuvetă.

– Nu bei cafeaua *mea*, gură-spartă!

Bărbatul părea uluit.

– Nu încerc decât să te apăr!

– Și eu nu încerc decât să-l apăr pe el! strigă ea.

– Pe cine? interveni Wolf.

– Pe tine!

– Și de ce trebuie să mă aperi pe mine?

– Fiindcă cine face asta încearcă să-ți facă rău! Mai întâi, străduindu-se să-ți însceneze atacurile, apoi atacând oameni care nu te urăsc la fel ca el!

Wolf îngheță. Când Mary își prezentase pentru prima dată teoria în noaptea anterioară, el și Clay n-o crezuseră fiindcă nu prea avea sens să încerce să-i însceneze

cineva lui Wolf atacuri pe care nu le-ar fi comis, cum era cel împotriva lui Mary. Dar, din noua perspectivă a lui Mary, potrivit căreia atacurile erau un fel de pedeapsă morbidă, totul căpăta sens. Violatorii nu erau oameni normali, deci nici logica lor nu era normală.

Mary fusese atacată din cauza lui. Fiindcă fusese atât de atras de ea, încât nu se putuse stăpâni, un nebun o atacase, o înspăimântase şi o umilise, încercase să o violeze. Dorinţele lui atrăseseră atenţia asupra ei.

Privirea lui era rece şi lipsită de orice expresie. Clay ridică din umeri.

– Mă văd nevoit s-o cred, spuse Clay. E singurul lucru care are cât de cât sens. Când s-a împrietenit cu tine şi l-a ajutat pe Joe să intre la academie, oamenii au început să vă privească diferit. Cineva n-a putut suporta asta.

Mary îşi frânse mâinile.

– Din moment ce e vina mea, aş putea măcar să...

– Nu! urlă Wolf, sărind în picioare şi răsturnând scaunul. Du-te sus şi ia-ţi hainele, adăugă, făcând eforturi să coboare tonul. Mergi cu noi.

Joe izbi cu pumnul în masă.

– Era şi cazul!

Se ridică şi începu să strângă masa.

– Fac eu ordine cât împachetezi.

Mary îşi strânse buzele. Nu ştia ce să aleagă dintre libertatea de a-şi pune planul în aplicare, după ce avea să-l conceapă, şi tentaţia de a locui cu Wolf. Nu era bine. Era un exemplu groaznic pentru elevii ei. Oamenii din oraş aveau să fie scandalizaţi. *Avea s-o păzească mai rău ca un vultur!* Pe de altă parte, îl iubea la nebunie, şi nu-i era deloc ruşine de relaţia lor. Jenă, câteodată, fiindcă nu era obişnuită cu astfel de intimităţi şi nu ştia cum să se poarte, dar niciodată ruşine.

Pe de altă parte, dacă se încăpăţâna să rămână aici, Wolf avea să stea cu ea. Ar fi ieşit chiar mai uşor în evidenţă şi ar fi stârnit şi mai mult scandal. Acesta fu motivul care o făcu să se hotărască, fiindcă nu voia

ca Wolf să fie ţinta şi mai multor animozităţi din cauza ei. Poate că acesta ar fi fost un motiv suficient pentru ca violatorul să-l atace direct sau să se întoarcă împotriva lui Joe.

Wolf o cuprinse de umeri şi o împinse uşor.

– Hai, spuse el blând, iar ea îl ascultă.

Când Mary ajunse sus şi nu-i putea auzi, Clay îl privi pe Joe îngrijorat, furios.

– Crede că tu şi Joe sunteţi în pericol, că maniacul ăsta ar putea să înceapă să vă împuşte. Şi aş zice că are dreptate, la naiba.

– Numai să încerce, spuse Wolf impasibil. E mai vulnerabilă pe drumul către şi de la şcoală, şi nu cred că tipul ăsta o să aştepte răbdător. A lovit două zile la rând, dar s-a speriat atunci când aproape l-ai prins. O să-i ia ceva timp să se liniştească, apoi o să atace din nou. Între timp, o să-l caut.

Clay nu voia să întrebe, dar nu se putu abţine.

– Ai găsit ceva astăzi?

– Am eliminat nişte oameni de pe listă.

– Şi pe unii i-ai speriat.

– Ar face bine să se obişnuiască să mă vadă prin preajmă, replică Wolf şi ridică din umeri. Dacă nu le convine, treaba lor.

– Am auzit şi că i-ai pus pe băieţi să le conducă pe fete acasă. Părinţii fetelor s-au simţit uşuraţi şi foarte recunoscători.

– Ar fi trebuit să se ocupe ei de asta.

– E un orăşel liniştit. Nimeni nu-i obişnuit cu astfel de situaţii.

– Asta nu-i o scuză să fii prost.

Şi chiar *fusese* o prostie să nu se gândească la siguranţa fiicelor lor. Dacă el ar fi fost aşa de neglijent în Vietnam, ar fi murit imediat.

– Ascultă-mă totuşi. Sunt de acord cu Mary, tu şi Joe sunteţi ţintele principale. Chiar dacă eşti bun, nimeni nu învinge un glonţ, şi acelaşi lucru e valabil şi pentru

Joe. Nu trebuie să aveți grijă numai de Mary, ci și de voi. Ar fi bine chiar să n-o mai lasi să se ducă deloc la școală și să rămâneți toți trei pe munte până îl prindem pe vinovat.

Wolf îi spuse, din priviri, lui Clay că nu îi stătea în fire să se ascundă de nimeni. Fusese învățat să vâneze. Mai mult de atât, vânătoarea stătea în caracterul lui, în genele transmise de războinicii comanși și scoțieni.

– O să avem grijă de Mary, spuse el, iar Clay știu că nu-l convinsese pe Wolf să stea deoparte.

Joe asculta, rezemat de bufet.

– Oamenii din oraș o să se facă foc și pară dacă află că Mary stă cu noi, interveni el.

– Asta e, spuse Wolf cu voce nepăsătoare.

Îi oferise lui Mary șansa să nu-și asume riscuri, dar ea refuzase. Acum era a lui. Nimic altceva nu conta.

Clay se îndreptă către ușă.

– Dacă mă întreabă cineva, o să spun că am dus-o într-un loc sigur până se termină totul. Presupun că nu e treaba nimănui unde e locul acela, nu-i așa? Deși, desigur, la cum o știm pe Mary, probabil o să le spună tuturor, așa cum a făcut sâmbătă, în magazinul lui Hearst.

Wolf mârâi.

– La naiba! Ce-a făcut? N-am auzit.

– Nici nu mă gândeam că ai fi auzit, după ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea. Se pare că s-a luat la harță cu Dottie Lancaster și cu doamna Karr, și mai mai că nu le-a spus că sunteți împreună, zise Clay zâmbind ușor. Din câte am auzit, le-a cam dat peste bot.

Când Clay plecă, Wolf și Joe se priviră.

– Lucrurile ar putea deveni interesante.

– Așa e, aprobă Joe.

– Fii cu ochii-n patru, băiete. Dacă Mary si Armstrong au dreptate, nenorocitul ăsta ne vrea pe noi. Nu te duce niciunde fără pușcă și stai la pândă.

Joe dădu aprobator din cap. Wolf nu se îngrijora pentru luptele corp la corp, nici chiar dacă atacatorul avea

un cuţit, fiindcă îl învăţase pe Joe să se bată aşa cum învăţase el în armată. Nu karate, kung fu, tae kwon do sau judo, ci un amestec de stiluri, inclusiv lupte de stradă. Scopul unei lupte nu era corectitudinea, ci victoria, sub orice formă, cu orice armă aflată la îndemână. Asta îl ţinuse în viaţă şi îl ajutase să nu iasă foarte şifonat din închisoare. O puşcă însă era cu totul altceva. Trebuiau să fie foarte vigilenţi.

Mary se întoarse şi trânti două valize pe podea.

– Trebuie să-mi iau şi cărţile, anunţă ea. Şi cineva trebuie s-o ia pe Woodrow cu pisoii.

capitolul 10

Mary încercă să-şi spună că nu putea dormi fiindcă era într-un pat străin, fiindcă era prea emoţionată, fiindcă era prea îngrijorată, fiindcă... Rămase fără scuze şi nu se mai putu gândi la altceva. Deşi oboseala pe care o resimţea după o nouă partidă cu Wolf era una plăcută, nu era în stare să adoarmă, şi într-un final îşi dădu seama de ce. Se întoarse în braţele lui şi-l atinse pe obraz. Îi plăcea să-i atingă pielea feţei şi barba abia înmugurită.

– Eşti treaz? şopti ea.

– Nu eram, mormăi el. Acum sunt.

Îşi ceru scuze şi rămase nemişcată. După o clipă, Wolf o atinse şi îi dădu părul la o parte de pe faţă.

– Nu poţi să dormi?

– Nu. Mă simt... ciudat, cred.

– În ce fel?

– Soţia ta... Mama lui Joe. Mă gândeam la ea în patul ăsta.

Wolf o strânse cu mai multă putere.

– Nu a stat niciodată în patul ăsta.

– Ştiu. Dar Joe e în camera cealaltă, şi m-am gândit că aşa era când era el mic, înainte ca ea să moară.

– Nu prea. Nu stăteam prea mult împreună, şi ea a murit când Joe avea doi ani. Când am ieşit din armată.

– Povesteşte-mi, îl rugă ea, tot în şoaptă. Simţea că trebuia să afle mai multe despre bărbatul pe care îl iubea. Cred că erai foarte tânăr.

– Aveam şaptesprezece ani când m-am înrolat. Chiar dacă ştiam că nu prea aveam cum să evit plecarea în Vietnam, era singura mea şansă. Ai mei erau morţi şi bunicul meu, tatăl mamei, nu m-a acceptat niciodată

fiindcă eram pe jumătate alb. Ştiam doar că trebuia să scap din rezervaţie. Era aproape ca în închisoare. *Era* o închisoare, dar de alt gen. Nu era nimic de făcut acolo, nici o speranţă. Am cunoscut-o pe Billie când aveam optsprezece ani. Şi ea era metisă, şi presupun că s-a măritat cu mine fiindcă ştia că nu m-aş fi întors niciodată în rezervaţie. Voia mai mult. Voia lumini strălucitoare si viată de oraş. Probabil credea că un soldat duce o viaţă bună, că atunci când nu e pe front o ţine tot într-o petrecere. Dar nu m-a disprețuit fiindcă eram metis, şi ne-am hotărât să ne căsătorim. Peste o lună eram în Vietnam. Când am avut permisie, am fost în vacantă în Hawaii, şi a rămas însărcinată. Joe s-a născut când aveam nouăsprezece ani, dar mă întorsesem acasă pentru prima dată şi am avut şansa să-l văd născându-se. Dumnezeule, am fost tare emoţionat. A plâns de cum a scos capul. Apoi mi l-au pus în braţe, şi mi-a stat inima în loc. Îl iubeam atât de mult, încât eram gata să mor pentru el. Tăcu o clipă, gânditor, apoi râse încet. Aşa că aveam un copil mic, o soţie care nu credea că făcuse ceea ce trebuia şi un stagiu militar aproape pe sfârşite. Nu aveam perspective de angajare, nu aveam cum să-mi întretin copilul. Aşa că m-am înscris din nou în armată, şi lucrurile începuseră să meargă atât de rău între mine şi Billie, încât m-am oferit voluntar pentru altă misiune. A murit chiar înainte să se termine a treia misiune. Am plecat de acolo şi am mers să am grijă de Joe.

– Şi ce ai făcut?

– Am lucrat pe la ferme. Am făcut rodeo. Altceva nu ştiam să fac. În afară de timpul petrecut în armată, nu ştiu să fi făcut altceva decât să mă ocup de cai. Eram topit după cai când eram mic şi cred că încă sunt. M-am mutat de colo-colo cu Joe până a trebuit să meargă la şcoală, când am ajuns în Ruth. Restul îl ştii.

Rămase liniştită în braţele lui, gândindu-se la viaţa pe care-o avusese. Nu-i fusese uşor, însă viaţa aceea

îl transformase în bărbatul care era, un bărbat puternic, cu o hotărâre de fier. Trecuse prin război, printr-un adevărat iad, şi ieşise mai puternic decât înainte. Gândul că cineva ar putea să vrea să-l rănească o înfurie atât de tare, încât abia se putea stăpâni. Trebuia să găsească o modalitate sa-l protejeze.

O conduse la şcoala a doua zi, şi Mary văzu, din nou, cum toată lumea se holba la el. În ochii copiilor nu observă însă teamă şi ură, ci mai degrabă curiozitate şi chiar admiraţie. După anii de zile în care auziseră povestile părinţilor, Wolf era o figură mitică pentru ei. Taţii lor avuseseră de-a face cu el, băieţii îl văzuseră cum lucra, iar priceperea sa la cai nu făcea altceva decât să alimenteze legendele. Se spunea că vrăjea caii, că şi cei mai sălbatici armăsari răspundeau unui ton special al vocii lui.

Acum umbla după violator. Tot comitatul cunoştea povestea.

Dottie nici măcar nu vorbi cu Mary în ziua aceea. Se îndepărta de fiecare dată când Mary ajungea în preajma ei şi luă prânzul singură. Sharon oftă şi ridică din umeri.

– Nu-i da atenţie. Întotdeauna a avut un dinte împotriva familiei Mackenzie.

Mary ridică la rându-i din umeri. Părea să nu existe nici o modalitate de a discuta cu Dottie.

În după-amiaza aceea, Joe veni în oraş ca s-o însoţească acasă.

În timp ce mergea fiecare spre maşina lui, Mary îi spuse:

– Trebuie să mă opresc la Hearst să cumpăr câte ceva.

– Sunt în spatele tău.

O urmă atunci când intră în magazin, şi toată lumea se întoarse să-i privească. Joe le oferi un zâmbet care ar fi putut veni direct din partea tatălui său, şi câţiva oameni

se uitară repede în altă parte. Oftând, Mary începu să cumpere cele necesare.

Joe se opri atunci când privirea lui o întâlni pe a lui Pam Hearst. Ea stătea neclintită şi se uita la el.

– Putem să vorbim? întrebă ea încet. E... e important. Te rog.

Mary continuase să meargă. Joe îşi schimbă poziţia ca să n-o piardă din ochi şi spuse:

– Da?

Pam trase aer în piept.

– Mă gândeam... poate... vrei să mergi cu mine la bal sâmbătă seara? întrebă ea pe nerăsuflate.

Joe întoarse capul.

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă vrei să mergi cu mine la bal.

Joe îşi dădu pălăria pe spate şi fluieră încet.

– Ştii că o cauţi cu lumânarea, nu-i aşa? E posibil ca tatăl tău să te-nchidă în beci un an de zile.

– Nu avem beci, spuse ea zâmbind şi stârnindu-i imediat hormonii adolescentini. Oricum, nu-mi pasă. N-are, chiar n-are dreptate în legătură cu tine şi cu tatăl tău. Mă simt foarte prost pentru felul în care m-am purtat. Îmi place de tine, Joe, şi vreau să ieşim împreună.

– Mda, făcu Joe cu cinism. Multora a început să le placă de mine când au aflat că am o şansă la academie. Interesant, nu?

Pam se înroşi în obraji.

– Nu de asta te-am invitat să ieşim în oraş!

– Eşti sigură? Se pare că înainte nu eram destul de bun cât să fiu văzut cu tine în public. Nu voiai ca oamenii să spună că Pam Hearst iese cu un indian. E altceva când pot să spună că ieşi cu un candidat la Academia Forţelor Aeriene.

– Nu-i adevărat! strigă Pam cu adevărat furioasă, ridicând vocea.

Mai mulţi oameni priviră în direcţia lor.

– Aşa mi se pare mie.

– Atunci n-ai dreptate! Aşa cum n-are nici tata!

Ca şi cum l-ar fi chemat cineva, domnul Hearst, alertat de vocea lui Pam, se îndreptă către ei.

– Ce se întâmplă aici? Pam, te deranjează indi... băiatul ăsta?

Joe observă cât de repede se schimbase „indian" în „băiat" şi ridică din sprâncene. Pam se îmbujoră şi mai tare şi se întoarse spre tatăl ei.

– Nu, nu mă deranjează! De fapt, da, da, mă deranjează! Mă deranjează fiindcă l-am rugat să iasă cu mine şi m-a refuzat!

Toată lumea din magazin o auzise. Joe oftă. Avea să iasă un mare scandal.

Ralph Hearst se înroşi puternic la faţă şi se opri brusc, ca şi cum s-ar fi lovit de un zid.

– Ce ai zis? îngăimă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Pam nu dădu înapoi, chiar dacă tatăl ei părea peste măsură de şocat.

– Am spus că nu vrea să iasă cu mine! L-am invitat la balul de sâmbătă seara.

Domnul Hearst scotea fum pe nări.

– Tu du-te în casă! Vorbim despre asta mai târziu!

– Nu vreau să vorbim mai târziu, vreau să vorbim acum!

– Am spus să te duci în casă! urlă Hearst, întorcându-şi privirea mânioasă asupra lui Joe. Şi tu stai departe de fiica mea...

– A *stat* departe de mine! strigă Pam. Este invers! Eu nu vreau să stau departe de el! Nu e prima dată când îl rog să ieşim. Şi tu, şi toţi ceilalţi greşiţi tratându-i aşa pe el şi pe tatăl lui. M-am săturat! Domnişoara Potter e singura dintre noi care a avut curaj să-şi susţină convingerile!

– E numai vina ei, fir-ar ea...

– Ajunge, spuse Joe, şi ceva din vocea lui rece, din ochii lui albaştri îl făcură pe Hearst să se oprească.

Joe avea numai şaisprezece ani, dar era înalt şi musculos, iar poziţia lui era atât de fermă, încât bătrânul se opri.

Pam interveni. Era veselă şi binedispusa prin definiţie, dar încăpăţânată, ca tatăl ei.

– Să nu te iei de domnişoara Potter, îl avertiză ea. Este cea mai bună profesoară pe care am avut-o în Ruth, şi, dacă faci ceva să o îndepartezi, îţi jur că mă las de şcoală.

– N-ai să faci aşa ceva!

– Îţi jur că o s-o fac! Te iubesc, tată, dar n-ai dreptate! Toţi am vorbit astăzi la şcoală despre asta, despre cum i-am văzut pe profesori purtându-se cu Joe de-a lungul anilor, despre cât mult greşeau, fiindcă e, în mod evident, cel mai deştept dintre noi! Am vorbit despre cum Wolf Mackenzie s-a asigurat ieri că toate fetele vor ajunge în siguranţă acasă. Nimeni nu s-a mai gândit la asta! Sau nu-ţi pasă?

– Sigur că-i pasă, interveni Mary, care se apropiase de ei fără să fie observată decât de Joe. Wolf, cu experienţa lui militară, a ştiut ce să facă, inventă ea pe moment. De ce nu vă ocupaţi de clienţii dumneavoastră? Lăsaţi-i să se înţeleagă singuri. Ştiţi cum sunt adolescenţii, mai adăugă ea, luându-l de braţ pe domnul Hearst.

Ralph Hearst se trezi din nou la intrarea în magazin, aproape fără să-şi dea seama. Se opri şi o privi pe Mary.

– Nu vreau ca fata mea să iasă cu un metis! spuse el cu înverşunare.

– Va fi mai în siguranţă cu metisul acela decât cu oricine altcineva, răspunse Mary. În primul rând, e puternic ca un munte. Nu bea, nu conduce repede şi n-are nici o intenţie să se încurce cu vreo fată de pe aici. O să plece, şi ştie asta.

– Nu vreau ca fata mea să iasă cu un indian!

– Îmi spuneți că pentru dumneavoastră caracterul nu înseamnă nimic? Că ați prefera ca Pam să iasă cu un alb beat, care ar putea-o ucide într-un accident de mașină, decât cu un indian treaz, care ar proteja-o cu prețul vieții lui?

Hearst păru răvășit și se scărpină în cap, încurcat.

– Nu, la naiba, nu vreau să spun asta, mormăi el.

Mary oftă.

– Mătușa mea Ardith își amintea toate zicalele pe care le auzise vreodată, și una dintre cele pe care le repeta cel mai des era următoarea: „Nu contează înălțimea, ci contează istețimea". Sunteți un om care judecă oamenii după felul în care se comportă, nu-i așa, domnule Hearst? Ați votat în funcție de modul în care s-au comportat candidații în trecut, nu-i așa?

– Bineînțeles, spuse el stingherit.

– Și? întrebă ea.

– Bine, bine! Doar că... unele lucruri sunt greu de uitat, știți? Nu lucruri făcute de Joe, ci... lucruri. Și tatăl lui e...

– La fel de mândru ca dumneavoastră, interveni ea. N-a vrut decât un loc în care să-și crească singur copilul.

Atingea niște coarde atât de sensibile, încât se aștepta să se audă în orice moment viori pe fundal, dar sosise vremea ca oamenii aceștia să înțeleagă niște lucruri despre Wolf. Poate că era mai degrabă controlat decât civilizat, dar se controla foarte bine, și ei nu aveau să cunoască niciodată diferența.

Hotărând că era timpul să-l lase să respire, îi spuse:

– De ce nu vorbiți și cu soția dumneavoastră?

Hearst păru ușurat.

– Voi face asta.

Joe se plimba pe culoar. Pam se întorsese cu spatele și tot aranja sticlele de diluant, chinuindu-se să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mary plăti ce cumpărase, și Joe îi luă plasa. Ieșiră în tăcere.

– Ei? întrebă ea când ajunseră afară.

– Ei ce?

– O duci la bal?

– Aşa se pare. Nu vrea să accepte un refuz. Mai cunosc eu pe cineva.

Mary îl privi cu severitate şi nu răspunse provocării. Apoi, când el îi deschise uşa de la maşină, îi trecu prin minte un gând şi îl privi înspăimântată.

– O, nu, spuse ea încet. Joe, bărbatul acela atacă femei care sunt amabile cu tine şi cu Wolf.

Trupul tânărului se crispă, şi Joe strânse din buze.

– La naiba, înjură el, apoi se gândi o clipă şi clătină din cap. O să-i spun mâine că nu pot să merg.

– Degeaba. Câtă lume a auzit ce-a spus? Mâine o să ştie tot oraşul, indiferent dacă vă duceţi la bal sau nu.

Joe nu răspunse, ci doar îi închise uşa după ce ea se urcă în maşină. Părea mâhnit, prea mâhnit pentru un băiat de vârsta lui.

Joe se simţea mâhnit, într-adevăr, dar în minte începuse să i se înfiripeze o idee. Avea s-o păzească pe Pam şi avea s-o avertizeze, ca să fie cu ochii în patru, dar poate că asta avea să-l atragă pe violator. Avea să folosească planul lui Mary, însă cu o altă momeală: el însuşi. Avea să se asigure că Pam era în siguranţă, însă avea să se expună atunci când era singur. Poate, dacă tipul îşi dădea seama că nu putea ajunge la o femeie neajutorată, avea să se enerveze atât de tare, încât să-şi urmărească una dintre ţintele reale. Joe ştia ce risc îşi asuma, însă, dacă Wolf nu găsea pista pe care o căuta, nu vedea altă opţiune.

Mary se uită după Wolf când ajunseră acasă, dar nu îl găsi. Se schimbă în blugi şi ieşi în curte. Îl găsi pe Joe în şopron, ţesălând un cal.

– Wolf e pe aici?

Joe clătină din cap şi ţesălă în continuare coama strălucitoare a calului.

– Nici calul lui nu e. Poate se uită pe la garduri.

Sau urmărea o anumită pistă, dar nu-i spuse asta lui Mary.

Mary îl rugă să-i arate cum se ţesălau caii şi îi luă locul până când începu s-o doară mâna. Calul necheză atunci când se opri, aşa că reluă ţesălatul.

– E mai greu decât pare, se plânse ea.

Joe îi zâmbi din spatele altui cal.

– O să faci mușchi. Dar e gata, aşa că nu-l mai răsfăţa. Ar sta aici toată ziua dacă-l ţesală cineva.

Mary se opri şi se dădu înapoi.

– Păi de ce n-ai zis aşa?

Joe duse calul în boxa lui, şi Mary se întoarse acasă. Aproape ajunsese pe terasă când auzi zgomotul ritmic al copitelor unui cal şi îl văzu pe Wolf. Îşi ţinu respiraţia. Chiar dacă nu ştia prea multe despre cai, era conştientă că prea puţini oameni arătau ca el atunci când călareau un cal. Nu se clătina şi nu se zguduia. Stătea atât de relaxat în şa şi se mişca atât de la unison cu animalul, încât părea de piatră. Comanşii fuseseră cei mai buni călăreţi din lume, poate chiar mai buni ca berberii sau beduinii, iar Wolf învăţase multe de la tribul mamei lui. Picioarele lui puternice reuşeau să controleze armăsarul pe care îl călărea, deci putea slăbi hăţurile, şi gura sensibilă a calului rămânea astfel neafectată.

Lăsă calul să meargă la trap şi se apropie de ea.

– S-a întâmplat ceva astăzi?

Se hotărî să nu-i spună despre Pam Hearst. Era problema lui Joe dacă voia să se afle. Ştia că el avea să-i spună lui Wolf, dar când avea să vrea el.

– Nu. Nu am văzut nici o persoană suspectă şi nu ne-a urmărit nimeni.

Wolf se opri şi se aplecă, sprijinindu-şi bratul pe mânerul şeii. Ochii lui negri zăboviră asupra siluetei ei zvelte.

– Ştii să călăreşti?

– Nu. N-am călărit niciodată.

– Ei bine, o să remediem situaţia asta, spuse el scoţându-şi piciorul din scara şeii şi întinzându-i mâna. Pune piciorul stâng pe scară şi ridică-te, te ajut eu.

Voia. Încercă. Dar calul era prea înalt, şi nu reuşea să ajungă cu piciorul la scară. Se uita la armăsar îngrijorată, iar Wolf râse şi se dădu mai în spate.

– Stai aşa, te ridic eu.

Se aplecă din şa şi o prinse de sub braţe. Mary tresări şi îi prinse braţele atunci când simţi că picioarele îi părăseau pământul. Apoi Wolf se îndreptă şi o aşeză bine în şa, în faţa lui. Mary se prinse de mâner atunci când el ridică hăţurile, iar calul începu să se deplaseze.

– E cam sus, spuse ea, zguduindu-se aşa tare, încât îi clănţăneau dinţii.

Wolf râse şi o înconjură cu braţul stâng, trăgând-o mai aproape.

– Relaxează-te şi mergi în ritmul calului. Simte cum mă mişc eu şi mişcă-te cu mine.

Îl ascultă, şi simţi ritmul imediat ce se relaxă. Trupul părea să i se cufunde mai adânc în şa, iar trunchiul ei se mişca împreună cu al lui Wolf. Nu mai simţi că se zguduia. Din păcate, ajunseseră deja la şopron, aşa că prima plimbare se încheie. Wolf o dădu jos şi coborî şi el.

– Mi-a plăcut, îl anunţă ea.

– Ţi-a plăcut? Mă bucur. Mâine începem lecţii de călărie.

Joe se auzi dintr-o boxă mai îndepărtată.

– Am început s-o învăţ să ţesale astăzi.

– O să te simţi bine pe lângă cai, atât de bine de parcă te-ai fi aflat în preajma lor toată viaţa, spuse Wolf şi se aplecă să o sărute.

Mary se ridică pe vârfuri şi-şi depărtă uşor buzele. Dură ceva până să se despartă, iar respiraţia lui se acceleră. Pleoapele îi coborâră şi privirea se îngustă. La naiba, îl făcea să reacţioneze ca un adolescent când se afla în preajma ei.

Când Mary dispăru în casă, Joe ieşi din boxă şi îşi privi tatăl.

– Ai găsit ceva astăzi?

Wolf începu să dea jos şaua de pe armăsar.

– Nu. M-am uitat bine pe la toate fermele, dar nu se potriveşte nici o amprentă. Trebuie să fie cineva din oraş.

Joe se încruntă.

– Are sens. Ambele atacuri au avut loc în oraş, dar nu pot să-mi imaginez despre cine e vorba. Presupun că n-am mai observat niciodată dacă cineva are pistrui pe mâini.

– Nu mă uit după pistrui, ci după urma aceea. Ştiu cum merge, puţin spre interior şi lăsându-şi greutatea pe exteriorul piciorului.

– Şi dacă-l găseşti? Crezi că şeriful o să-l aresteze numai fiindcă are pistrui pe mâini şi merge într-un anumit fel?

Wolf zâmbi, o mişcare a buzelor total lipsită de voioşie. Privirea lui era rece.

– Când o să-l găsesc, spuse el încet, dacă e deştept, o să mărturisească. O să-i dau legii o şansă, dar sub nici o formă nu va scăpa nepedepsit. Va fi mult mai în siguranţă la închisoare decât pe străzi, şi o să mă asigur că ştie asta.

Peste o oră, terminară şi cu caii. Joe rămase să se uite la harnaşament, şi Wolf se duse singur spre casă. Mary era absorbită de gătit şi fredona un cântec în timp ce amesteca în cratiţa mare cu mâncare de vită, aşa că nu-l auzi intrând pe uşa din spate. El se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr.

Se sperie de moarte. Ţipă şi sări într-o parte, lipindu-se de perete. Ţinea spumiera în mână ca pe un cuţit şi se albi la faţă când îl privi. El avea o expresie împietrită. Se uitară în tăcere unul la altul, şi timpul păru să stea în loc. Apoi ea dădu drumul spumierei, care căzu cu un bufnet.

– O, Doamne, îmi pare rău, zise ea cu voce pierită şi îşi acoperi chipul cu palmele.

Wolf o trase spre el, îi mângâie părul şi o strânse la piept.

– Ai crezut că e el din nou, nu?

Ea se agăţă de el, încercând să-şi alunge groaza. Apăruse de nicăieri, surprinzând-o şi destrămând controlul pe care reuşise să-l aibă asupra propriilor amintiri şi emoţii. Când mâna lui Wolf îi atinsese umărul, crezuse, pentru o clipă scurtă, înspăimântătoare, că se întâmpla din nou. I se făcuse frig. Voia să se cufunde în căldura lui, să lase realitatea atingerii lui să îndepărteze amintirea hidoasă a unei alte atingeri.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă, şopti el. Aici eşti în siguranţă.

Dar ştia că amintirea era încă acolo, că orice atingere venită pe la spate însemna un coşmar. Trebuia să alunge cumva teama aceea, s-o elibereze.

Mary îşi reveni şi se îndepărtă de el, iar el o lăsă, fiindcă ştia că era important pentru ea. Păru aproape normală în timpul cinei şi al lecţiei cu Joe. Singurul semn alarmant era expresia de hăituire care apărea din când în când în ochii ei, ca şi cum n-ar fi reuşit să îndepărteze pe deplin amintirea aceea.

Atunci când se duseră în pat, iar mâinile lui îi cuprinseră trupul mătăsos, i se dărui cu la fel de multă ardoare ca întotdeauna. Când era cu Wolf, nu se putea gândi la nimic altceva, nu existau amintiri latente sau urme de groază. Corpul şi mintea îi erau ocupate de el, în întregime. Apoi, se ghemui la pieptul lui şi dormi dusă, până în zori, când el o trezi şi o trase din nou sub el.

Mary era perfect conştientă de precaritatea relaţiei ei cu Wolf şi a prezenţei ei în casa lui. Deseori, el îi spunea explicit cât de mult o dorea, însă era vorba despre pofta carnală, nu despre dragoste. Nu rostea o vorbă despre iubire, nici măcar în timp ce făceau dragoste, atunci

când ea nu putea să nu-i spună iar şi iar cât de mult îl iubea. Probabil că atunci când avea să-i treacă pofta trupească, avea s-o izgonească din viaţa lui, iar ea încerca să se pregătească pentru acea posibilitate, în timp ce absorbea la maximum plăcerea pe care i-o oferea situaţia prezentă.

Ştia că venise să locuiască acolo pentru a fi mai în siguranţă si că situatia era doar temporară. De asemenea, ştia că era scandalos, pentru un orăşel, ca una dintre profesoare să umble cu oaia neagră a comunităţii. Localnicii exact aşa ar fi văzut lucrurile dacă ar fi ştiut adevărul. Ştia ce risc îşi asuma cu privire la cariera ei, dar decise că zilele şi nopţile petrecute cu Wolf meritau efortul. Dacă-şi pierdea locul de muncă, mai existau şi altele, dar ştia că nu aveau să mai existe alte iubiri. Avea douăzeci şi nouă de ani şi nu fusese niciodată interesată sau atrasă de alt bărbat. Unii oameni iubeau o singură dată în viaţă, şi se părea că ea făcea parte din acea categorie.

Îşi permitea să-şi facă griji pentru viitor doar pe drumul către şi de la şcoală, când era singură în maşină. Când era cu Wolf, nu voia să piardă nici o clipă cufundată în regrete. Când era cu el, era complet vie, pe deplin femeie.

Era îngrijorată şi pentru Wolf, şi pentru Joe. Ştia că Wolf îl vâna pe omul care o atacase şi îi era groază să nu fie rănit. Nici măcar nu voia să se gândească la faptul că ar putea fi ucis. Şi Joe avea un plan. Ştia asta. Semăna prea mult cu Wolf ca să nu recunoască semnele. Era preocupat şi mult prea serios, ca şi cum ar fi trebuit să aleagă între două opţiuni la fel de neplăcute. Dar nu reuşise să-l facă să i se confeseze, şi lucrul acesta o speria, fiindcă Joe vorbise sincer cu ea încă de la început.

Joe se afla într-o situaţie dificilă. Îi spusese lui Pam să fie mai precaută decât de obicei şi încerca să se asigure că niciodată nu se ducea singură acasă, dar exista

întotdeauna posibilitatea ca ea să fie neglijentă. Începu se să se afişeze singur, aparent distras, dar nu se întâmplase nimic. Oraşul era liniştit, chiar dacă îngrijorarea domnea pretutindeni. Era obligat să fie la fel de precaut ca Wolf, însă, cu atât de puţine indicii, nu puteau decât să fie pe fază şi să aştepte ca bărbatul acela să facă o greşeală.

Când Joe îi spuse tatălui său că se ducea la petrecere cu Pam, Wolf îl privi cu agerime.

– Ştii ce faci?

– Sper că da.

– Ai grijă.

Sfatul sec îl făcu pe Joe să schiţeze un surâs. Ştia că era posibil să facă o mare greşeală mergând la petrecerea aceea, că lucrurile puteau să degenereze, însă îi spusese lui Pam că avea s-o însoţească şi nu putea da înapoi. Trebuia să fie mai mult decât atent, dar, la naiba, voia s-o ţină în braţe în timp ce alunecau încet pe podeaua de rumeguş. Chiar dacă ştia că avea să plece şi că relaţia lor nu putea să dureze mult, era foarte atras de ea. Îi venea greu să explice şi ştia că avea să se termine curând, dar asta simţea *acum*, aşa că acum trebuia să acţioneze.

Şi Pam părea îngrijorată atunci când o luă de acasă. Încercă să-şi mascheze îngrijorarea vorbind prea repede şi cu prea mare însufleţire, dar el îi puse un deget pe buze.

– Ştiu, şopti el. Şi eu sunt îngrijorat.

Pam îşi întoarse capul, eliberându-şi gura.

– Nu sunt îngrijorată. O să fie bine, ai să vezi. Ţi-am zis că am vorbit toţi despre asta.

– Atunci de ce eşti aşa agitată?

Fata privi în altă parte şi tuşi încet.

– Adevărul e că *e* prima dată când ies cu tine. Pur şi simplu, mă simt, nu ştiu, agitată, speriată şi emoţionată în acelaşi timp.

Joe se gândi la asta câteva minute, timp în care în maşină domni tăcerea. Apoi spuse:

– Presupun că înţeleg de ce eşti agitată şi emoţionată, dar speriată?

Fu rândul lui Pam să tacă, şi se îmbujoră puţin atunci când spuse într-un final:

– Fiindcă nu eşti la fel ca noi.

Joe zâmbi amar.

– Mda, ştiu. Sunt un metis.

– Nu e vorba despre asta, i-o tăie ea. Într-un fel, eşti *mai mare* ca noi. Ştiu că avem aceeaşi vârstă, dar eşti foarte matur. Noi suntem oameni obişnuiţi. O să rămânem aici şi o să fim fermieri, la fel ca ai noştri. O să ne căsătorim cu oameni la fel ca noi şi o să rămânem în oraş sau o să ne mutăm într-un alt oraş tot ca ăsta, o să avem copii şi o să fim fericiţi. Tu nu eşti aşa. Tu te duci la academie şi n-o să te mai întorci, cel puţin nu definitiv. Poate vii în vizită, dar atât.

Îl surprinse faptul că Pam conştientiza atât de bine situaţia. Se simţea matur pe dinăuntru, întotdeauna se simţise aşa, mai ales în comparaţie cu ceilalţi tineri de vârsta lui. Ştia că nu avea să se întoarcă aici ca să fie fermier. Locul lui era pe cer, manevrând un avion de luptă, marcându-şi locul în univers cu dâre de fum.

Tăcură tot restul drumului. Când Joe parcă maşina lângă celelalte, se îmbărbătă pentru orice putea să se întâmple.

Era pregătit aproape pentru orice, dar nu şi pentru ce se întâmplă de fapt. Când el şi Pam intrară în clădirea veche şi dărăpănată folosită pentru petreceri, pentru o clipă totul păru să încremenească şi se aşternu o linişte bizară. Apoi, peste o secundă, zgomotul reveni, şi cei prezenţi îşi reluară conversaţiile. Pam îi strânse mâna.

Peste câteva minute, formaţia se puse pe cântat, iar cuplurile se îndreptară spre scândurile pline de rumeguş care formau ringul. Pam îl conduse în mijlocul ringului şi îi zâmbi.

Joe îi zâmbi şi el, recunoscându-i şi admirându-i pe ascuns curajul. Apoi o lua în braţe, şi se lăsară purtaţi de ritmul lent al melodiei.

Nu vorbiră. După atât timp în care nu îşi dorise decât s-o atingă, era fericit s-o ţină pur şi simplu în braţe şi să danseze cu ea. Îi simţea parfumul, părul mătăsos, sânii înmuguriţi, mişcarea picioarelor ei lipite de ale lui. Aşa cum facuseră tinerii încă din cele mai vechi timpuri, alunecară împreună în propria lor lume, departe de realitate.

Joe reveni cu picioarele pe pământ atunci când îi trecu pe la urechi un bombănit furios. Cineva îl făcu „indian împuţit", iar băiatul se încordă automat în timp ce se uita în jur.

- Te rog, spuse Pam şi îl luă din nou la dans.

Când melodia se încheie, un băiat se ridică în picioare pe scaun şi strigă:

- Hei, Joe! Pam! Suntem aici!

Priviră în direcţia strigătului, iar Joe nu se putu abtine să nu zâmbească. Toţi elevii din cele trei clase ale lui Mary erau aşezaţi la masă, iar două scaune goale îi aşteptau pe el şi pe Pam. Toţi îi strigau şi le făceau cu mâna.

Tinerii salvară seara. Îi învăluiră pe el şi pe Pam în râsete şi dans. Joe dansă cu fiecare fată din grup. Băieţii vorbeau despre cai, vite, agricultură şi rodeo şi se asigurau că nici una dintre fete nu stătea prea mult jos. Tinerii discutară şi cu alte persoane prezente la petrecere, şi, în curând, toată lumea ştia că metisul se ducea la Academia Forţelor Aeriene. Fermierii sunt în general muncitori, conservatori şi foarte patrioţi, aşa că, în scurt timp, oricine avea de spus cuvinte grele la adresa metisului era pus la locul lui.

Joe şi Pam plecară înainte ca petrecerea să se termine, fiindcă nu voia ca ea să ajungă acasă prea târziu. În timp ce se îndreptau spre maşină, el clătină din cap.

- N-aş fi crezut, spuse el încet. Ştiai că vor fi toţi aici?

Pam negă.

– Dar știau că te-am invitat. Presupun că tot orașul știa că te-am invitat. Te-ai distrat, nu-i așa?

– M-am distrat, recunoscu el. Dar lucrurile ar fi putut să meargă prost. Știi asta, nu-i așa? Dacă n-ar fi fost băieții...

– Și fetele! îl întrerupse ea.

– Și ele. Dacă n-ar fi fost ei, m-ar fi dat afară.

– Nu te-a dat nimeni afară, iar data viitoare va fi și mai bine.

– O să existe o dată viitoare?

Pam păru dintr-odată nesigură pe ea.

– Poti... poți să vii la petreceri în continuare, chiar dacă nu vrei să mergi cu mine.

Joe râse și deschise ușa mașinii. Se întoarse și o susținu de talie, apoi o ridică pe scaun.

– Îmi place să fiu cu tine.

Pe la jumătatea drumului spre Ruth, Pam își așeză mâna pe brațul lui.

– Joe?

– Da?

– Vrei să... mmm... știi vreun loc în care am putea opri? bâigui ea.

Știa că ar fi trebuit să reziste tentației, dar nu putea. O luă pe următorul drum lăturalnic pe care-l întâlni, apoi părăsi drumul și străbătu o pajiște aproape doi kilometri, după care parcă sub un pâlc de copaci.

Noaptea blândă de mai îi învălui cu totul. Lumina lunii nu pătrundea printre coroanele copacilor, iar mașina de culoare închisă era ca o peșteră caldă, sigură. Se apropie de silueta vagă, nedeslușită a lui Pam.

Ea era moale si caldă, trupul i se mlădia sub mâinile lui, iar buzele ei se lipeau de ale lui. Făptura ei tânără și zveltă îl aducea la un pas de explozie. Fără să-și dea prea bine seama ce făcea, Joe se mișcă și se răsuci până ajunseră pe banchetă, cu Pam pe jumătate sub el. În curând îi dezgoli sânii și o auzi respirând întretăiat atunci când

îi luă un sfârc în gură. Unghiile ei i se înfipseră în umeri şi şoldurile i se arcuiră.

Situaţia scăpa repede de sub control. Hainele se desfăcură şi dispărură. Pielea atingea piele.

Blugii lui Pam nu-i mai încurcau. Dar, când mâna lui alunecă sub lenjeria ei, fata şopti:

– N-am mai făcut asta până acum. O să doară?

Joe gemu, dar se forţă să rămână calm. Cu ultima fărâmă de voinţă pe care o avea, se opri. Trupul lui se încordă de durere, şi cu greu reuşi să se stăpânească. După o clipă îndelungată se îndreptă şi o ridică pe Pam în poală.

– Joe?

Îşi sprijini fruntea de a ei.

– Nu putem face asta, murmură el cu părere de rău.

– Dar de ce?

Pam se lipi de el, cu trupul dezgolit, plin de o nevoie pe care n-o înţelegea.

– *Fiindcă* pentru tine ar fi prima dată.

– Dar te doresc!

– Şi eu te doresc, spuse el zâmbind uşor. Presupun că se vede. Dar prima dată, iubito, ar trebui să fie cu cineva pe care-l iubeşti. Şi pe mine nu mă iubeşti.

– Aş putea, şopti ea. Oh, Joe, chiar aş putea.

Era atât de chinuit, încât abia se putea stăpâni îndeajuns cât să vorbească, dar reuşi:

– Sper că nu. Eu plec. Mă aşteaptă o şansă la care n-aş renunţa nici mort.

– Şi nici o fată n-o să te facă să te răzgândeşti?

Joe ştia adevărul şi ştia că lui Pam n-avea să-i placă să-l audă, însă trebuia să fie sincer cu ea.

– Nici o fată *n-ar putea* să mă facă să mă răzgândesc. Vreau atât de mult să merg la academie, încât nimic nu m-ar putea ţine aici.

Pam îi luă mâinile şi le aşeză cu sfială pe sânii ei.

– Şi totuşi, am putea să facem asta. N-ar şti nimeni.

– Tu ai şti. Şi, când te vei îndrăgosti, îţi va părea rău că prima dată n-ai făcut-o cu persoana respectivă. Dumnezeule, Pam, nu face să-mi fie şi mai greu! Trage-mi o palmă ca să mă trezesc.

Felul în care sânii ei fermi îi umpleau palmele îl făcea să se întrebe dacă nu cumva era nebun fiindcă rata această şansă.

Pam se aplecă în faţă şi-şi sprijini capul pe umărul lui. Joe simţi cum i se zguduia trupul în timp ce plângea şi o înconjură cu braţele.

– Întotdeauna ai însemnat mult pentru mine, îngăimă ea. Chiar trebuie să fii aşa scrupulos?

– Vrei să-ţi asumi riscul de-a rămâne gravidă la şaisprezece ani?

Lacrimile i se opriră când îi auzi replica. Se ridică.

– A. Credeam că... nu ţin toţi băieţii aşa ceva în portofel?

– Presupun că nu. Şi n-ar conta nici dacă aş avea. Nu vreau să mă implic în felul ăsta nici cu tine, nici cu nimeni altcineva, fiindcă, orice-ar fi, merg la academie. În plus, eşti prea mică.

Pam nu se putu abţine să nu chicotească.

– Suntem de aceeaşi vârstă.

– Atunci *suntem* prea mici.

– Nu, tu nu eşti mic, spuse ea devenind serioasă şi apucându-i chipul în palme. Nu eşti mic deloc, şi presupun că de asta te-ai şi oprit. Orice alt băiat pe care-l cunosc şi-ar fi dat blugii jos în doi timpi şi trei mişcări. Dar hai să facem un pact, bine?

– Ce fel de pact?

– O să rămânem prieteni, nu-i aşa?

– Ştii că da.

– Atunci o să ieşim împreună şi o să ţinem totul în frâu. Nu trebuie să mai ajungem în situaţia asta, fiindcă doare prea mult când te opreşti. Te duci în Colorado aşa cum ai plănuit, şi eu o să văd ce-o fi. Poate mă mărit. Dar, dacă nu mă mărit şi te întorci aici într-o vară

şi o să fim *amândoi* suficient de mari, atunci o să vrei să fii primul?

– Asta n-o să mă facă să rămân în Ruth, spuse el repede.

– Nici nu vreau. Dar facem pactul?

Joe ştia că era posibil ca timpul să îi schimbe hotărârea şi ca Pam să se mărite până atunci. Dacă nu, atunci... poate.

– Dacă şi atunci vei vrea, bine, facem pactul.

Îşi strânseră mâinile, în semn de aprobare. Apoi ea îl sărută şi începu să se îmbrace.

Mary îl aştepta când ajunse acasă şi îl privi nerăbdătoare. Se ridică şi-şi strânse mai bine halatul.

– Eşti bine? întrebă ea. S-a întâmplat ceva?

– Sunt bine. Totul a fost în regulă.

Apoi Joe observă că privirea nerăbdătoare ascundea, de fapt, teamă. Mary îl atinse pe braţ.

– N-ai văzut pe nimeni..., spuse ea, apoi se opri şi începu din nou. Nu a tras nimeni vreun foc, n-a încercat nimeni să dea cu maşina peste tine?

– Nu, n-a fost nici o problemă.

Se priviră pentru o clipă, apoi Joe înţelese că lui Mary îi era teamă de acelaşi lucru care-i trecuse şi lui prin cap. Mai mult, Mary ştia că el se hotărâse să-şi încerce norocul, doar-doar avea să-l ademenească pe violator.

Îşi drese vocea.

– Tata doarme?

– Nu, spuse Wolf încet, din prag, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi. Voiam să fiu sigur că eşti bine, adăugă el, privindu-l atent. Te-ai dus direct în gura lupului.

– Şi am ieşit teafăr şi nevătămat. Chiar m-am distrat. Era toată clasa acolo.

Mary zâmbi, alungându-şi din minte gândurile rele. Acum înţelegea ce se întâmplase. Ştiind că situaţia ar fi putut să devină gravă dacă Joe s-ar fi dus la petrecere de capul lui, copiii se hotărâseră să-l integreze

în grupul lor şi să comunice tuturor celor prezenţi că ei îl acceptau.

Wolf întinse mâna, iar Mary se apropie de el. Acum putea să doarmă. Aceşti doi bărbaţi pe care îi iubea erau în siguranţă pentru încă o noapte.

capitolul 11

Şcoala se terminase. Mary era tare mândră de elevii ei. Cei din ultimul an absolviseră toţi şi, de asemenea, promovaseră toţi elevii din anii mai mici. Toţi intenţionau să termine liceul şi câţiva voiau să meargă la facultate. Orice profesoară ar fi fost mândră de asemenea rezultate.

Joe nu renunţase la studii. Mary decisese că avea nevoie de meditaţii mult mai avansate la matematică decât cele pe care era ea calificată să i le dea şi începuse să caute o profesoară competentă. Găsise una într-un oraş aflat la mai bine de o sută de kilometri distanţă şi, de trei ori pe săptămână, Joe se ducea în oraşul respectiv pentru o meditaţie de două ore. Nu renunţase însă nici la lecţiile de seara cu Mary.

Zilele treceau pentru Mary într-o fericire supremă. Foarte rar pleca de pe munte, foarte rar vedea pe altcineva în afară de Wolf şi de Joe. Se simţea în siguranţă chiar dacă erau amândoi plecaţi. Abia trecuseră două săptămâni de la atac, dar se simţea ca şi cum totul se întâmplase în urmă cu multă vreme. Oricând o ameninţa vreun crâmpei de amintire, se certa singură fiindcă se lăsa afectată. Nu i se întâmplase nimic, doar se speriase. Dacă cineva avea nevoie de grijă şi de atenţie, persoana aceea era Cathy Teele. Aşa că Mary îşi alungă amintirile şi se concentră asupra prezentului. În mod inevitabil, prezentul însemna Wolf.

El îi domina viaţa, ziua şi noaptea. Începuse să o înveţe să călărească şi să-l ajute cu caii, iar ea bănuia că folosea cu ea aceeaşi metodă pe care o folosea cu mânjii şi iepşoarele care-i erau aduse la dresură. Era ferm şi poruncitor, dar foarte clar atunci când formula instrucţiuni şi spunea ce voia de la ea, dar şi de la cai.

Când era ascultat, îi răsplătea cu aprobare şi cu afecţiune. De fapt, bombănea Mary, era mai blând cu caii decât cu ea! Când nu-l ascultau *caii*, era peste măsură de răbdător. Când *ea* nu făcea ceva exact aşa cum îi spusese, îi atrăgea imediat atenţia.

Dar era întotdeauna afectuos. De fapt, se hotărî Mary, „înfocat" era o descriere mai potrivită. Făcea dragoste cu ea în fiecare noapte, uneori de două ori. Făcea dragoste cu ea în boxa cea goală, acolo unde fuseseră întrerupţi de Joe. Făcea dragoste cu ea la duş. Ştia că nu era nici pe departe o femeie voluptuoasă, dar el părea vrăjit de trupul ei. Când stăteau în pat noaptea, el aprindea veioza şi se sprijinea pe coate, privind-o, în timp ce o mângâia de la umeri până la genunchi, fascinat de diferenţele dintre pielea ei palidă şi delicată şi mâna lui bronzată, puternică, bătătorită de muncă.

În general, verile în Wyoming erau răcoroase şi uscate, cel puţin în comparaţie cu Savannah, dar vacanţa de vară abia începuse atunci când un val de căldură urcă temperaturile peste treizeci de grade, uneori chiar până la patruzeci de grade după-amiaza. Pentru prima dată în viaţă, Mary îşi dori să poarte pantaloni scurţi, însă mătuşa Ardith nu-i permisese niciodată să-şi cumpere aşa ceva. Constată totuşi că fustele simple, din bumbac, erau mai răcoroase decât blugii cei noi de care era atât de mândră, fiindcă o lăsau să simtă orice adiere. Mătuşa Ardith tot n-ar fi fost de acord cu felul în care era îmbrăcată, fiindcă Mary refuza să poarte jupon sau dresuri. Mătuşa Ardith purtase aşa ceva în fiecare zi din viaţa ei şi considera că orice femeie care îndrăznea să iasă fără jupon era o nerușinată fără pereche.

Într-o dimineaţă, după ce Joe plecase la meditaţii, Mary se îndrepta spre şopron şi se gândea la halul de nerușinare în care ajunsese. La urma urmei, nu o deranja deloc. Situaţia actuală avea avantajele ei.

Auzi nişte cai nechezând şi dând din copite în ţarcul mic din spatele şopronului, deşi, de obicei, Wolf îl folosea pentru dresură pe cel mare, de lângă grajduri.

Zgomotul îi dădu de înțeles că avea să-l găsească acolo, și asta era tot ce voia să știe.

Când trecu de șopron, se opri contrariată. Armăsarul cel mare al lui Wolf monta iapa pe care o folosise ea atunci când el o învățase să călărească. Picioarele din față ale iepei erau priponite, iar copitele din spate aveau potcoave speciale. Armăsarul necheza și mârâia, iar iapa urlă atunci când el o pătrunse. Wolf se apropie de capul ei ca să o liniștească, și iapa se calmă.

– Gata, scumpo, o îmbărbătă el. Te descurci cu uriașul ăsta, nu-i așa?

Loviturile armăsarului zguduiră iapa, dar rămase liniștită, și totul se termină în câteva minute. Armăsarul necheză și se îndepărtă, cu capul în jos, sforăind și suflând greu.

Wolf îi vorbea în continuare iepei cu voce joasă, liniștitoare, în timp ce se apleca să o dezlege. Când începu să-i dea jos potcoavele, Mary se apropie.

– Ai... ai *legat-o*! spuse ea acuzatoare.

Wolf râse în timp ce termina de dat jos potcoavele. Mary Elizabeth Potter îl privea neclintită, cu spatele drept și cu bărbia ridicată.

– N-am legat-o, spuse el amuzat. Am priponit-o.

– Ca să nu poată să scape de el!

– Nu voia să scape de el.

– De unde știi asta?

– Fiindcă, dacă n-ar fi fost pregătită să fie montată, l-ar fi lovit, explică el în timp ce ducea iapa înapoi în șopron.

Mary îl urmă, încă indignată.

– Mare lucru ar fi făcut dacă l-ar fi lovit. I-ai pus potcoavele alea ca să nu-l rănească!

– Nu voiam să-mi strice armăsarul. Pe de altă parte, dacă s-ar fi opus, aș fi luat-o de acolo. Dacă iapa se opune înseamnă că nu am calculat bine timpul sau că e vreo problemă cu ea. Dar s-a descurcat foarte bine, nu-i așa, fetițo? încheie el, mângâind iapa pe grumaz.

Mary se agită încolo şi încoace în timp ce el spăla iapa. Încă nu-i plăcea ideea ca iapa să nu poată să se îndepărteze de armăsar, chiar dacă iapa aceea stătea liniştită, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat nimic în urmă cu doar câteva minute. Situaţia o deranja la un nivel emoţional profund, care nu ţinea de logică, şi se simţi nelalocul ei.

Wolf conduse iapa la boxa ei, o hrăni şi-i dădu apă proaspătă. Apoi se duse să se spele pe mâini şi pe braţe. Când ridică privirea, Mary era tot acolo şi se uita la el îngrijorată, aproape înspăimântată. Wolf se îndreptă de spate.

– Ce s-a întâmplat?

Disperată, ea încercă să-şi izgonească neliniştea, dar nu reuşi. I se citea pe faţă şi în voce.

– Părea... părea...

Vocea i se stinse, dar, dintr-odată, el înţelese.

Se apropie încet de ea, dar nu fu surprins când o văzu că ea se dă înapoi.

– Caii nu-s oameni, spuse el cu blândeţe. Sunt mari, nechează şi urlă. Ştiu că pare dur, dar aşa se împerechează caii. Ar fi şi mai dur dacă ar fi lăsaţi să alerge liberi, fiindcă s-ar lovi şi s-ar muşca.

Mary privi spre iapă.

– Ştiu. Doar că...

Se opri, fiindcă nu putea spune cu exactitate ce anume o deranja.

Wolf se apropie de ea şi îşi aşeză uşor mâinile pe talia ei, ca să nu se îngrijoreze şi să nu creadă că nu putea scăpa din strânsoare.

– Duritatea asta ţi-a adus aminte de atac? termină el propoziţia în locul ei.

Mary îl privi repede, tulburată, apoi se uită imediat în altă parte.

– Ştiu că amintirea e încă acolo, iubito.

Wolf îşi strânse încet mâinile, apropiind-o şi mai mult de el. După o clipă, ea începu să se relaxeze, şi capul

ei mătăsos se sprijini de pieptul lui. Doar atunci o înconjură cu braţele, fiindcă nu voia să se simtă prizonieră.

– Vreau să te sărut, şopti el.

Ea îşi săltă capul şi îi zâmbi.

– De-asta am venit, să te ademenesc să mă săruţi. Nu mai am pic de ruşine. Mătuşa Ardith m-ar fi renegat.

– Se pare că mătuşa asta era o paco...

– Era minunată, spuse Mary cu fermitate. Doar că era de modă veche şi avea noţiuni stricte cu privire la ce se cuvenea şi ce nu. De exemplu, doar o nerușinată ar fi purtat fustă fără un jupon cuviincios pe dedesubt, explică ea ridicându-şi puţin fusta ca să-i arate.

– Atunci felicitări nerușinatelor, spuse el înclinându-şi capul şi sărutând-o.

Simţi cum fiorul acela cald, familiar, începea să-i cuprindă trupul. Se controlă de îndată, fiindcă în momentul acela controlul era esenţial. Trebuia să-i arate ceva lui Mary şi nu putea face asta dacă libidoul îi îndepărta simţul raţiunii. Trebuia să-i gonească din minte teama aceea covârşitoare.

Îşi înălţă capul şi o ţinu puţin în braţe înainte să-i dea drumul. Apoi îi prinse mâinile, iar expresia de pe chipul lui o făcu să nu mai zâmbească.

– Vrei să încercăm ceva care ar putea alunga teama? spuse el încet.

Mary îl privi îngrijorată.

– Ce anume?

– Am putea retrăi părţi ale atacului.

Mary îl privi fix. Era curioasă, dar şi îngrijorată. Pe de o parte, nu voia să facă nimic ce i-ar fi adus aminte de ziua aceea, dar, pe de altă parte, nu-i plăcea să-i fie teamă.

– Ce părţi?

– Aş putea să te urmăresc.

– Nu m-a urmărit. M-a înşfăcat pe la spate.

– Aşa o să fac şi eu, când o să te prind.

Mary se gândi.

– N-o să meargă. O să ştiu că eşti tu.

– Putem încerca.

Mary îl privi îndelung, apoi se crispă când îi trecu un gând prin minte.

– M-a trântit la pământ, cu fața în jos, șopti ea. S-a urcat pe mine și se freca de mine.

Wolf se încordase.

– Vrei să fac și asta?

Ea se cutremură.

– Să vreau? Nu. Dar cred că o să trebuiască s-o faci. Nu vreau să-mi mai fie teamă. Fă dragoste cu mine așa... te rog.

– Și dacă te sperii de-a binelea?

– Nu... nu te opri, adăugă ea înghițind în sec.

Wolf o privi lung, cântărindu-i hotărârea, apoi zâmbi cu colțul gurii.

– Bine. Fugi.

Mary stătu pe loc și îl privi nesigură.

– Ce?

– Fugi. Nu pot să te urmăresc dacă nu fugi.

Se simti jenată să fugă prin curte ca un copil.

– Așa, pur și simplu?

– Da, pur si simplu. Gândește-te așa: când o să te prind, o să-ți dau jos hainele și o să fac dragoste cu tine, deci ce mai aștepți?

Wolf își scoase pălăria și o atârnă de un stâlp. Mary se dădu un pas înapoi, după care, călcându-și pe inimă, se răsuci și începu să alerge. Auzi zgomotul cizmelor lui care o urmăreau și râse de veselie. Știa că n-avea nici o șansă să ajungă la casă. Picioarele lui erau mult mai lungi ca ale ei. Se bază însă pe propria-i agilitate și se ascunse pe după mașina lui, apoi în spatele unui copac.

– O să te prind, strigă el, chiar în spatele ei, iar mâna lui îi atinse ușor umărul, înainte ca ea să o zbughească din nou.

Se refugie din nou în spatele mașinii, în timp ce Wolf o păndea de pe partea opusă. Se ațâțau reciproc, dar nici unul nu era într-o poziție avantajoasă. Gâfâind de emoție și de triumf, Mary îl necăji:

– Nu mă prinzi, nu mă prinzi.

Wolf o privi, şi gura i se strâmbă într-un zâmbet încet, ca de pe altă lume. Ea aproape că strălucea de fericire, chipul îi era încadrat de părul şaten si mătăsos, iar el o voia dureros de mult. Voia s-o ia în braţe şi să facă dragoste cu ea şi înjură în gând fiindcă nu putea face asta, nu chiar atunci. Mai întâi trebuia să termine ceea ce începuse şi, deşi se declarase curajoasă, spera că avea să îndure.

Se priveau de ceva timp şi, dintr-odată, ei i se păru că Wolf arăta foarte sălbatic. Era excitat. Cunoştea privirea de pe chipul lui la fel cum şi-o cunoştea pe a ei, şi simţi că i se taie răsuflarea. Nu se juca, lua totul foarte în serios. Pentru prima dată, o cuprinse teama.

Încercă să se relaxeze, fiindcă ştia că Wolf nu i-ar fi făcut niciodată rău. Doar că... la naiba, ceva *chiar* îi amintea de atac, oricât încerca să alunge gândul. Îi dispăru cheful de joacă şi o cuprinse o panică inexplicabilă.

– Wolf? Hai să ne oprim acum.

Wolf începu să respire greu, iar ochii i se înceţoşară.

– Nu, răspunse el pe un ton răguşit. O să te prind.

Mary fugi în neştire, renunţând la siguranţa dubioasă a maşinii. Paşii lui în urma ei răsunau ca tunetele, estompând orice alt sunet, chiar şi respiraţia ei întretăiată. De parcă era din nou pe aleea aceea, deşi o parte din ea îi tot repeta că în spatele ei era Wolf şi că ea voia ca el să facă asta. Nu reuşise să fugă de atacator, însă fusese în spatele ei, îi auzise respiraţia aşa cum acum o auzea pe a lui Wolf. Urlă puternic, îngrozită, chiar înainte ca Wolf să o prindă şi să o trântească la pământ, acoperind-o cu trupul lui.

Se sprijini în coate ca să n-o strivească şi o necăji:

– Ha, te-am prins.

Se chinui să spună cuvintele cu blândeţe, dar era un supliciu pentru el să vadă cât de greu îi era. Simţea groaza care o cuprinsese, şi începu să-i vorbească blând, să-i amintească de plăcerile fierbinţi, senzuale pe care

le împărtășiseră. Ochii îi ardeau în lacrimi când auzi sunetele pe care le scotea, de animal hăituit și îngrozit. Dumnezeule, nu știa dacă era în stare să meargă mai departe. Dorința îi dispăruse la primul ei țipăt.

La început, ea se zbătu cu sălbăticie, lovi și izbi, încercă să-și elibereze mâinile, dar el i le ținea strâns. Înnebunise de frică, într-atât încât, deși nu era nici pe departe la fel de puternică precum el, ar fi putut să ajungă să-l lovească, dacă Wolf n-ar fi fost pregătit. Nu putea face altceva decât s-o stăpânească și să încerce să străpungă norul negru de teamă care o învăluia.

– Liniștește-te, iubito, liniștește-te. Știi că nu-ți voi face rău și nu-i voi permite nimănui să te rănească. Știi cine sunt.

Îi repetă iar și iar aceleași lucruri, până când oboseala o doborî și eforturile ei deveniră zadarnice și din ce în ce mai slabe. Abia atunci începu să îl asculte. Abia atunci cuvintele lui liniștitoare reușiră să-i alunge teama. Dintr-odată, Mary se prăbuși la pământ, își îngropă chipul în iarba fierbinte și dulce și începu să plângă.

Wolf rămase deasupra ei, ținând-o protector în brațe și liniștind-o. O mângâie și o sărută pe păr, pe umeri, pe ceafa delicată, până ce, într-un final, Mary rămase nemișcată pe iarbă, fără lacrimi, dar și fără energie. Mângâierile fără sfârșit îl afectau si pe el, acum că ea era mai calmă. Simți cum îi revenea dorința care nu îl părăsise niciodată de când o întâlnise.

O sărută din nou pe gât.

– Îți mai e frică? murmură el.

Pleoapele vinețiii, umflate rămaseră închise.

– Nu, șopti ea. Îmi pare rău pentru asta. Te iubesc.

– Știu, draga mea. Nu uita asta.

Apoi se ridică în genunchi și îi săltă fusta.

Mary deschise repede ochii când îl simți dându-i jos chiloții și strigă ascuțit:

– Wolf! Nu!

El îndepărtă rapid obstacolul, iar Mary începu să tremure. Era aproape la fel ca atunci, pe alee. Era pe burtă,

la pământ, cu un bărbat deasupra ei, şi nu putea să îndure. Încercă să se târască în faţă, dar el o ţinu de talie cu un braţ în timp ce, cu mâna cealaltă, îşi descheia blugii. Îi depărtă şi mai mult coapsele şi se lipi de ea, apoi se lăsă din nou deasupra ei.

– Îţi aduce aminte de ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa? întrebă el încet, blând. Eşti pe burtă, la pământ, eu sunt în spatele tău. Dar ştii că n-o să-ţi fac rău, că n-ai de ce să-ţi fie teamă, nu-i aşa?

– Nu-mi pasă. Nu-mi place asta! Lasă-mă să mă ridic, dă-mi drumul!

– Ştiu, scumpo. Gata, linişteşte-te. Gândeşte-te de câte ori am făcut dragoste şi cât de mult ţi-a plăcut. Ai încredere în mine.

Mirosul pământului fierbinte îi umplea nările.

– Nu vreau să faci dragoste cu mine acum, reuşi ea să îngaime. Nu aşa.

– Atunci n-o să fac. Nu-ţi fie frică, iubito. N-o să merg mai departe dacă tu nu vrei. Relaxează-te şi hai să ne bucurăm unul de celălalt. Nu vreau să-ţi fie teamă când o să te iau pe la spate. Trebuie să recunosc, funduleţul tău e apetisant. Îmi place să-l privesc şi să-l ating şi mă înnebuneşte atunci când te ghemuieşti în braţele mele, în pat. Presupun ca ai observat, nu-i aşa?

Ameţită, Mary încercă să-şi vină în fire. Nu-i făcuse rău niciodată, şi acum, că norul de teamă se împrăştia, ştia că nu avea să facă asta. Acesta era Wolf, bărbatul pe care-l iubea, nu atacatorul ei. Era în braţele lui puternice, era în siguranţă.

Se relaxă, iar muşchii obosiţi cedară. Da, Wolf era, cu siguranţă, excitat. Îl simţea cuibărit între picioarele ei desfăcute, dar se ţinea de cuvânt şi nu încerca să intre.

Wolf o mângâie şi o sărută pe gât.

– Eşti bine acum?

Mary suspină, abia respirând.

– Da, şopti ea.

Wolf se ridică din nou în genunchi şi se lăsă pe spate. Înainte să-şi dea seama ce avea de gând să facă, mâinile

lui de fier o ridicară și o traseră pe spate, astfel încât ea era așezată peste coapsele lui, dar cu spatele la el. Erau lipiți unul de altul, dar tot nu o penetră.

Simți primele semne de excitare. Erotismul era accentuat de faptul că se aflau sub cerul liber, pe iarbă, în bătaia soarelui strălucitor. Dacă trecea cineva pe drum, avea să-i prindă. Ideea subită a pericolului o excita și mai mult. De fapt, din față erau acoperiți, fiindcă fusta ei se așternea pe coapsele lui.

Apoi, protecția fustei dispăru, fiindcă el o ridică și i-o dadu într-o parte. O ținu lipită de el cu ajutorul mâinii de pe abdomen, iar cealaltă mână alunecă între picioarele ei. Atingerea intimă îi aduse pe buze un mic geamăt.

– Îți place? îi murmură el la ureche, ronțăindu-i ușor lobul.

Mary răspunse ceva incoerent. Degetele lui aspre îi atingeau zonele cele mai sensibile, oferindu-i o asemenea plăcere, încât abia mai putea să vorbească. Știa exact cum s-o atingă, cum s-o pregătească și s-o ducă spre extaz. Fără să-și dea seama, se arcui spre spate, lipindu-se și mai tare de el, și aproape urlă.

– Wolf, te rog!

Gemu și el, printre dinții încleștați.

– O să-ți ofer plăcere oricum vrei, iubito. Doar spune-mi cum.

Înăuntrul ei clocotea un șuvoi de senzații, și abia putea să mai vorbească.

– Te vreau.

– Acum?

– Da.

– Așa?

Ea se mișcă, și de data asta trebui să-și stăpânească un strigăt.

– Da!

Wolf o împinse ușor în față până când o așeză din nou pe burtă și o acoperi cu trupul lui. Pătrunse încet și blând, și Mary se simți cuprinsă de febră. Îi primi cu nerăbdare atacul, cu trupul în flăcări, cu toate

gândurile alungate de acea nevoie copleşitoare. Nu era un coşmar, era o altă parte a desfătărilor senzuale pe care i le dezvăluise. Se lipi şi mai tare de el şi simţi că nu mai rezista. Apoi explodă şi se zvârcoli în braţele lui. Wolf îşi încleştă mâinile pe şoldurile ei şi împinse repede, cu putere, până îşi atinse propria eliberare.

Apoi rămaseră întinşi pe iarbă multă vreme, pe jumătate adormiţi, prea obosiţi ca să se mişte. Doar când simţi că picioarele îi ardeau din cauza soarelui, Mary reuşi să-şi tragă fusta în jos. Wolf murmură un protest şi-şi strecură mâna pe coapsa ei.

Mary deschise ochii. Cerul era albastru, senin, fără nori, iar parfumul dulceag al ierbii proaspete îi umplea plămânii şi i se răspândea în tot corpul. Pământul de sub ea era fierbinte, bărbatul pe care-l iubea aţipise lângă ea şi fiecare centimetru al trupului ei îşi amintea senzaţiile pe care le încercase în timp ce făcuseră dragoste. Amintirea aceea, atât de proaspătă şi de puternică, îi făcu trupul să freamăte din nou de dorinţă, şi, dintr-odată, îşi dădu seama că planul lui funcţionase. Recrease scenariul care o îngrozise într-atât, însă se plasase el în locul atacatorului. În loc de teamă, durere şi umilinţă, îi oferise dorinţă şi, în final, un extaz atât de puternic, încât o făcuse să-şi uite toate temerile. Înlocuise o amintire îngrozitoare cu una minunată.

Acum mâna lui se odihnea pe abdomenul ei, şi simpla intimitate a atingerii lui o ului. Poate că îi purta copilul. Era conştientă de consecinţele probabile ale sexului fără protecţie, dar asta voia, iar el nu adusese vorba despre contracepţie. Chiar dacă relaţia lor nu avea să dureze, voia copilul lui, un copil care să aibă puterea şi focul lui. Nimic n-ar fi făcut-o mai fericită decât să aibă un Wolf în miniatură.

Mary începu să se foiască, şi mâna lui îi apăsă mai puternic abdomenul.

– Soarele e prea puternic, murmură ea. O să mă ard.

Wolf mârâi, dar își încheie blugii și se ridică. Apoi îi luă chiloții, îi băgă în buzunar și se sări în picioare, ridicând-o totodată și pe ea în brațe.

– Pot să merg, îl informă ea, deși îi înconjură gâtul cu brațele.

– Știu, spuse el rânjind. Dar e mai romantic să te duc în casă în brațe, ca să facem dragoste.

– Dar tocmai am făcut dragoste.

Ochii lui negri ardeau.

– Și?

Wolf tocmai se pregătea să intre în magazinul de furaje, când simți o furnicătură în ceafă, ca un vânt rece. Nu se opri, fiindcă asta ar fi alarmat pe oricine îl privea, însă, folosindu-și vederea periferică, se uită împrejur. Simțul pericolului era din ce în ce mai pregnant. Cineva îl urmărea. Avea un al șaselea simț, bine dezvoltat în urma pregătirii solide și a anilor de exerciții și accentuat de misticismul puternic al originilor sale. Nu era numai urmărit. Putea simți ura cu care era privit. Intră în magazin și se dădu repede într-o parte, lipindu-se de zid, în timp ce privea pe ușă. Discuțiile din magazin se opriră ca și cum cuvintele s-ar fi izbit de un zid de piatră, dar ignoră tăcerea grea. Corpul îi fu cuprins de adrenalină. Nu observă că mâna înmănușată îi alunecă automat spre piept, spre cuțitul pe care îl purtase cu șaisprezece ani în urmă, în țărișoara aceea încețoșată, dureros de minunată, care mustea de sânge și de moarte. Își dădu seama că era stăpânit de vechile obiceiuri doar atunci când mâna lui nu întâlni altceva decât cămașa.

Înțelese că bărbatul pe care îl vâna era undeva acolo, afară, privindu-l cu ură. Îl cuprinse furia. Nu avea nevoie de cuțit. Fără să scoată o vorbă, își scoase pălăria și cizmele, pălăria fiindcă îi înălța silueta, cizmele fiindcă erau prea zgomotoase. Alergă ușor în șosete pe lângă bărbații uluiți și tăcuți care-și făceau de lucru prin magazin. Unul singur avu curajul să întrebe, șovăind:

– Ce se întâmplă?

Wolf nu se opri să răspundă, ci se furişă pe uşa din spate a magazinului. Mişcările lui erau tăcute, atente, avea mare grijă să se ascundă pe cât posibil în timp ce trecea de la o clădire la alta, stabilindu-şi traseul astfel încât să-l surprindă pe violator pe la spate, în locul în care estimase că se afla. Îi era greu să-i prevadă exact poziţia, dar Wolf alesese automat cele mai bune locuri în care să se ascundă. Dacă avea să caute suficient, avea să găsească o altă urmă, tipul avea să devină neglijent, iar el avea să-l prindă într-un final.

Se furişă prin spatele farmaciei, simţind cum îl ardeau scândurile încălzite de soare. Era mai precaut ca înainte, nu voia ca lemnul să i se frece de cămaşă. Pe jos era pietriş, aşa că păşea cu mare grijă, ca să nu se dea de gol.

Auzi zgomotul greu, răsunător făcut de o persoană care alerga, cuprinsă de panică. Wolf fugi în faţa clădirii şi îngenunche rapid pentru a examina o urmă vagă în ţărână, o urmă parţială, însă care îl făcu să tresară. Era aceeaşi urmă, acelaşi pantof, acelaşi pas îndreptat spre interior. Alergă mai iute ca vântul, fără să-i mai pese de zgomot, privind în stânga şi-n dreapta.

Nimeni. Nimic. Strada era pustie. Se opri să asculte. Auzi păsări, auzi adierea vântului printre copaci, zgomotul îndepărtat al unui motor care urca panta uşoară din partea de nord a oraşului. Nimic altceva. Nici o respiraţie întretăiată, nici un zgomot care să trădeze faptul că cineva alerga.

Wolf înjură în gând. Tipul era mai rău ca un amator, era stângaci şi făcea greşeli stupide. Culmea, nici măcar nu era în formă. Dacă ar fi fost undeva prin apropiere, Wolf ar fi fost în stare să-i audă gâfâitul. La naiba, cumva prada îi scăpase printre degete.

Wolf privi casele liniştite adăpostite la umbra copacilor. În Ruth zonele rezidenţiale nu erau delimitate de cele comerciale, fiindcă oraşul era prea mic. Aşadar, casele şi cele câteva magazine erau amestecate fără nici o noimă. Bărbatul ar fi putut intra în oricare dintre case.

Altfel nu se explica felul în care dispăruse atât de brusc. Acest lucru întărea convingerea lui Wolf că violatorul locuia în Ruth. La urma urmei, ambele atacuri avuseseră loc chiar în oraş.

Se gândi cei care locuiau în casele de pe strada aceea şi încercă să îşi dea seama ce persoană corespundea descrierii lui Mary: un bărbat cu mulţi pistrui. Nu-i veni nimeni în minte. Dar cineva corespundea. La naiba, îşi jură Wolf, cineva trebuia să corespundă.

Elimina încet oameni de pe lista pe care o făcuse în minte. În final, avea să rămână unul singur.

Într-una dintre case, o perdea se mişcă foarte încet. Bărbatul îşi ascultă propria respiraţie întretăiată, în timp ce îşi umplea cu aer plămânii obosiţi. Prin spaţiul pe care-l lăsase liber, îl vedea pe indian în mijlocul străzii, holbându-se mai întâi la o casă, apoi la alta. Ochii negri, însetaţi de sânge, poposiră asupra ferestrei la care se afla bărbatul, şi el se dădu, automat, mai în spate.

Propria teamă îi făcea greaţă şi îl înfuria. Nu voia să-i fie teamă de indian, dar îi era.

– Indian nenorocit, împuţit!

Şopti cuvintele, apoi şi le repetă în minte. Îi plăcea să facă asta, să spună mai întâi lucrurile cu voce tare, apoi să şi le repete în gând, ca să le înţeleagă şi să le savureze pe deplin.

Indianul era un criminal. Lumea spunea că ştia mai multe moduri de a ucide decât şi-ar fi putut închipui un om normal. Îi credea, fiindcă ştia foarte bine cum puteau ucide indienii.

Ar fi vrut să-l ucidă pe indian *şi* pe băiatul acela al lui cu ochi ciudaţi, palizi, care îl citea ca pe o carte deschisă. Dar îi era teamă, fiindcă nu ştia să ucidă şi ştia că ar ajunge să fie ucis chiar el. Îi era prea teamă să se apropie de indian suficient de mult cât să încerce.

Se gândise la asta, dar nu reuşise să-şi facă un plan. Ar fi vrut să-l împuşte pe indian, fiindcă pentru asta

nu ar fi trebuit să se apropie, dar nu avea pistol şi nu voia să atragă atenţia asupra lui cumpărând unul.

Dar era încântat de ce făcuse ca să se răzbune pe indian. Încerca o satisfacţie sălbatică atunci când se gândea că îl pedepsea pe indian făcându-le rău proastelor care îi ţineau partea. De ce nu vedeau că era un nenorocit, un criminal? Proasta de Cathy spusese că indianul arăta bine! Zisese chiar că ar fi ieşit cu băiatul, şi ştia că asta însemna că l-ar fi lăsat s-o atingă şi s-o sărute. Era dispusă să-i lase pe împuţiţii de Mackenzie s-o sărute, dar se luptase, urlase şi se zvârcolise atunci când *el* o atinsese.

Nu avea sens, dar nu-i păsa. Voise s-o pedepsească pe ea şi să-l pedepsească pe indian pentru... pentru că era acolo, pentru c-o lăsase pe proasta de Cathy să-l privească şi să creadă că arăta bine.

Şi profesoara. O ura aproape la fel de mult ca pe cei doi Mackenzie, poate chiar mai mult. O mironosiţă! Îi făcea pe oameni să creadă că era ceva de capul băiatului, încerca să-i convingă să fie prietenoşi cu nenorociţii ăia de metişi. Ţinea predici la magazin!

Voise să o scuipe în faţă. Voise să o rănească. Fusese atât de emoţionat, încât aproape-i sărise inima din piept când o târâse pe alee şi o simţise zbătându-se sub el. Dacă n-ar fi apărut idiotul de poliţist, i-ar fi făcut ce îi făcuse şi lui Cathy, şi ştia că i-ar fi plăcut chiar mai mult. Voia s-o lovească cu pumnii în timp ce se ocupa de ea. Asta ar fi învăţat-o minte. Nu s-ar mai fi amestecat cu corciturile.

Încă voia să se ocupe de ea, să o înveţe minte, dar şcoala se terminase şi auzise că ajutorul de şerif o mutase într-un loc sigur. Nimeni nu ştia unde se afla. Nu voia să aştepte până reîncepea din nou şcoala, dar se gândea că poate avea să fie nevoit să facă asta.

Şi proasta de Pam Hearst. Şi ea avea nevoie de o lecţie. Auzise că se dusese cu indianul la o petrecere. Ştia ce însemna asta. O pipăise, şi ea probabil îl lăsase s-o sărute şi poate chiar să facă mai mult, fiindcă toată lumea ştia cum erau indienii. Din punctul lui de vedere, Pam

era o târfă. Merita şi ea o lecţie, asemenea lui Cathy, o lecţie ca aceea care-o aştepta pe profesoară.

Se uită din nou pe geam. Indianul dispăruse. Se simţi imediat în siguranţă şi începu să-şi pună la punct planul.

Când Wolf intră din nou în magazinul de furaje, dădu peste acelaşi grup de bărbaţi.

– Nu prea ne place să urmăreşti lumea ca şi cum am fi criminali, interveni unul.

Wolf mârâi şi se aşeză ca să se încalţe. Nu-i păsa dacă le plăcea sau nu.

– Ai auzit ce-am spus?

– Am auzit, zise el ridicând privirea.

– Şi?

– Şi nimic.

– Asculta, la naiba!

– Ascult.

Bărbaţii deveniră nervoşi sub privirea îngheţată a ochilor lui negri.

– Femeile sunt agitate din cauza ta, spuse altul.

– Ar trebui să fie agitate. Poate aşa au mai mare grijă să nu fie violate.

– A fost vreun nenorocit de străin, care nu era decât în trecere! Mai mult ca sigur, şeriful nu va afla niciodată cine-a fost de vină.

– E un nenorocit, într-adevăr, dar e tot aici. Tocmai i-am găsit urma.

Bărbaţii tăcură şi se priviră. Stu Kilgore, paznicul cirezii lui Eli Baugh, îşi drese vocea.

– Şi ar trebui să credem că eşti în stare să-ţi dai seama că aparţine aceluiaşi bărbat?

– Sunt în stare să-mi dau seama, replică Wolf şi-i aruncă un zâmbet ce aducea mai mult a rânjet. Statul american s-a asigurat că sunt pregătit cum nu se poate mai bine. E acelaşi bărbat. Locuieşte aici. S-a strecurat într-una dintre case.

– Asta e greu de crezut. Toţi locuim aici de când ne ştim. Singura persoană străină din zonă e profesoara. De ce ar începe cineva, din senin, să atace femei?

– Cineva a făcut-o. Numai asta mă interesează. Să-l prind.

Îi lăsă pe bărbaţi şuşotind în timp ce îşi încărca marfa.

Pam se plictisea. De când cu cele două atacuri, nici măcar nu mai ieşise singură din casă. La început, fusese destul de speriată, dar zilele trecuseră fără nici un alt incident şi şocul se estompase. Femeile începeau să se aventureze din nou pe străzi, chiar şi singure.

Se ducea la altă petrecere cu Joe şi voia o rochie nouă. Ştia că el avea să plece, ştia că nu putea să-l oprească, dar încă îi făcea inima să bată cu putere. Nu voia să-şi permită să-l iubească, chiar dacă ştia că altui băiat avea să-i fie tare greu să-l înlocuiască pe Joe. Greu, dar nu imposibil. Nu avea de gând să se călugărească după plecarea lui. Avea să-şi continue viaţa, însă, pe moment, încă era *acolo, aşa că* se bucura de fiecare clipă petrecută cu el.

Chiar voia o rochie nouă, dar îi promisese lui Joe că nu avea să meargă niciunde singură şi nu voia să-şi încalce promisiunea. Mama ei era plecată la cumpărături cu o vecină, dar, când avea să se întoarcă, avea să o roage să meargă cu ea să-şi ia o rochie. Nu în Ruth, desigur. Voia să se ducă într-un oraş adevărat, cu magazine adevărate.

În cele din urmă, luă o carte şi ieşi pe terasa din spate, la umbră. Erau vecini de ambele părţi, şi se simţea în siguranţă. Citi o vreme, apoi i se făcu somn şi se întinse pe balansoar, ridicându-şi picioarele pe spătar. Aţipi imediat.

Balansoarul se opri brusc la un moment dat, ceea ce o făcu să se trezească instantaneu. Deschise ochii şi privi cu stupoare o mască de schi, prin care se uitau la ea cu ură doi ochi întunecaţi. Abia apucă să ţipe, că atacatorul se năpusti asupra ei.

Lovi cu pumnul, dar Pam își dădu capul pe spate, iar pumnul i se opri în umăr. Țipă din nou și încercă să-l lovească, iar balansoarul instabil îi răsturnă pe terasă. Lovi din nou cu piciorul, nimerind în stomac, iar el mârâi, părând din cale-afară de surprins.

Reuși să se îndepărteze de el, dar nu se putea opri din țipat. Era mai îngrozită ca oricând, dar, în mod bizar, se simțea și detașată, de parcă privea scena de la distanță. Podeaua de lemn a terasei îi zgâria mâinile și brațele, dar continua să se dea în spate. Dintr-odată, el țâșni spre ea, iar fata îl lovi din nou, însă el o prinse de gleznă. Ea nu se opri. Lovea în continuare cu ambele picioare, încercând să-l nimerească în cap sau între picioare, și urla.

Din vecini se auzi un strigăt. Bărbatul își înălță capul și-i dădu drumul la gleznă. Sângele se prelingea pe masca de schi multicoloră. Reușise să-l lovească în gură. Îi aruncă printre dinți, cu vocea îngroșată de ură, „curva împuțită a indianului", apoi sări de pe terasă și o luă la fugă.

Pam se întinse pe terasă, plângând cu durere, fără lacrimi. Cineva din vecini strigă din nou, și, cumva, fata reuși să-și adune puterile și să țipe „Ajutor!", înainte ca groaza s-o facă să se ghemuiască și să se văicărească asemenea unui copil.

capitolul 12

Wolf nu fu surprins când văzu maşina lui Clay apropiindu-se de casă. De când găsise urma în oraş, avea un sentiment ciudat. Chipul obosit al lui Clay spunea totul.

Mary văzu cine era musafirul şi luă automat încă o ceaşcă de cafea. Clay voia cafea întotdeauna. Îşi scoase pălăria şi se aşeză, oftând prelung.

– Cine-a fost de data asta? întrebă Wolf, cu vocea atât de răguşită, încât părea un mormăit.

– Pam Hearst.

Joe sări ca ars şi se albi la faţă.

– S-a luptat cu el. Nu e rănită, doar speriată. A atacat-o pe terasa din spate a propriei case. Doamna Winston a auzit-o ţipând, şi tipul a fugit. Pam spune că l-a lovit în gură. A văzut sânge pe masca de schi pe care o purta.

– Locuieşte în oraş, spuse Wolf. Am găsit o altă urmă, dar e greu să te descurci în oraş, fiindcă oamenii se învârt de colo-colo şi distrug puţinele urme pe care ne putem baza. Cred că s-a furişat într-o casă de pe Bay Road, dar poate nu locuieşte acolo.

– Bay Road, zise Clay şi se încruntă, gândindu-se cine locuia acolo.

Majoritatea oamenilor din oraş locuiau pe strada aceea, în grupul acela de case. Mai era un grup de case pe Broad Street, unde locuia familia Hearst.

– Poate îl prindem de data asta, adăugă el. Orice bărbat cu buza umflată va trebui să aibă un alibi beton.

– Dacă n-a făcut altceva decât să-i spargă buza, nu o să-ţi dai seama. Umflătura va fi foarte mică. Ar fi trebuit să-l rănească rău ca să se vadă mai mult de o zi.

Wolf știa asta pentru că avusese buza spartă în repetate rânduri, dar și spărsese destule. Buzele se vindecau repede. Dacă Pam i-ar fi spart și câțiva dinți, lucrurile ar fi stat altfel.

– E sânge pe terasă?

– Nu.

– Atunci nu l-a rănit cu adevărat.

Ar fi fost sânge peste tot dacă i-ar fi spart dinții.

Clay își trecu mâna prin păr.

– Nu vreau să mă gândesc ce zarvă se va isca, dar o să discut cu șeriful să percheziționeze una câte una toate casele de pe Bay Road. La naiba, nu-mi trece prin cap cine ar putea fi.

Joe ieși brusc din cameră, iar Wolf îl urmări cu privirea. Știa că Joe voia s-o vadă pe Pam, dar mai știa și că nu avea s-o facă. Unele obstacole fuseseră doborâte, dar majoritatea rămâseseră neclintite.

Clay îl urmări pe Joe cu privirea, apoi oftă din nou.

– Nenorocitul a făcut-o pe Pam „curva împuțită a indianului". Aveai dreptate, spuse el uitându-se la Mary, care nu scosese o vorbă.

Ea nu răspunse, fiindcă știuse întotdeauna că avusese dreptate. I se făcu greață când auzi cum fusese jignită Pam, fiindcă asta dezvăluia ura nețărmurită a atacatorului.

– Presupun că au fost distruse toate urmele de la Pam de acasă, spuse Wolf.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Mi-e teamă că da.

Lui Clay îi părea rău, dar practic toată lumea din oraș se perindase pe la familia Hearst înainte să ajungă el, se fâțâise pe terasa din spate și, astfel, urmele fuseseră distruse.

Wolf mormăi ceva despre idioții care se băgau unde nu le fierbea oala.

– Crezi că șeriful o să fie de acord cu percheziția fiecărei case?

– Depinde. Ştii că unii o să protesteze, indiferent de motiv. O vor lua personal. E an electoral, mai spuse el, iar Wolf şi Mary înţeleseră.

Mary ascultă discuţia, dar nu participă la ea. Acum fusese atacată Pam. Cine urma? Bărbatul avea suficient curaj încât să-i atace direct pe Wolf sau pe Joe? Asta o îngrozea cu adevărat, fiindcă nu ştia dacă putea să îndure. Îi iubea din tot sufletul. I-ar fi apărat cu propria viaţă.

Exact asta trebuia să facă.

I se făcea rău şi doar când se gândea că bărbatul acela avea s-o pipăie din nou, dar în acea clipă ştiu că avea să-i ofere şansa. Avea să-l ademenească ea cumva. Nu avea să-şi mai permită luxul să se ascundă pe Muntele lui Mackenzie.

Avea să înceapă să se ducă singură în oraş. Singura problemă era să scape de Wolf. Ştia că el nu ar fi fost niciodată de acord, dacă ar fi aflat ce avea ea de gând să facă. Mai mult, ar fi fost în stare s-o împiedice să plece, indiferent că-i strica masina sau că o încuia în dormitor. Nu trebuia să-l subestimeze.

De când venise să locuiască sus pe munte, împreună cu el, luase şi dusese singur caii. Nu-i lăsase pe proprietari să vină la fermă, unde ar fi putut s-o vadă. Locul în care se afla ea era un secret pe care-l ştiau doar Wolf, Joe şi Clay. Dar asta însemna şi că era singură de câteva ori pe săptămână, în timp ce Wolf şi Joe se ocupau de treburi şi duceau caii. Joe mai pleca şi pentru lecţiile de matematică, plus că trebuia să aibă grijă şi de cireada de vite, ca un adevărat fermier. Avea destule posibilităţi să se furişeze, măcar prima dată. Ulterior, avea să-i fie mult mai greu, fiindcă Wolf avea să stea cu ochii în patru.

Se scuză şi se duse să-l caute pe Joe. Băgă capul în dormitorul lui, dar nu era acolo, aşa că ieşi pe terasă. Joe se rezemase de unul dintre stâlpi şi-şi ţinea mâinile atârnate cu degetele mari de buzunare.

– Nu e vina ta.

Băiatul nu se clinti.

– Ştiam că se poate întâmpla asta.

– Nu eşti tu de vină pentru ura nimănui.

– Nu, dar sunt de vină pentru ce s-a întâmplat cu Pam. Stiam că exista riscul ăsta, şi ar fi trebuit să stau departe de ea.

Mary scoase un sunet nepotrivit pentru o doamnă.

– Mi se pare că a fost invers. Pam a ales atunci când a făcut scena aceea în magazinul tatălui ei.

– N-a vrut decât să meargă la o petrecere. Nu a cerut să i se întâmple asta.

– Sigur că nu, dar tot nu e vina ta, aşa cum n-ar fi fost vina ta nici dacă ar fi avut un accident de maşină. Poţi zice că ai fi putut s-o întârzii, astfel încât să fi ajuns cu un minut mai târziu pe portiunea respectivă de drum, sau că ai fi putut s-o grăbeşti, ca să ajungă mai devreme, dar asta e ridicol, şi o ştii prea bine.

Nu-şi putu stăpâni un zâmbet slab când văzu cu câtă ardoare îşi apăra cauza. Locul ei era în Congres. Ar fi trebuit să şfichiuiască din bici şi să-i tragă la răspundere pe senatori şi pe reprezentanţi. Îşi pusese însă în cap să se ocupe de orăşelul Ruth din Wyoming, şi nici unul dintre locuitori nu mai era la fel de la sosirea ei.

– În regulă, mă învinuiesc prea mult, spuse el într-un final. Dar ştiam că nu trebuia să ies cu ea de la început. Nu e corect. Când termin şcoala, o să plec şi n-o să mă mai întorc. Pam ar trebui să iasă cu un băiat care să-i fie alături când are nevoie de el.

– Tot te învinuieşti prea mult. Las-o pe Pam să decidă cu cine vrea să iasă. Vrei să te izolezi de femei pentru totdeauna?

– N-aş merge aşa departe, replică el, iar în clipa aceea Mary fu uimită de cât de mult semăna cu tatăl lui. Dar nu intenţionez să mă implic prea tare.

– Lucrurile nu ies întotdeauna aşa cum vrei. Erai interesat de Pam şi înainte să vin eu.

Asta era adevărat. Joe oftă şi-şi sprijini capul de stâlp.

– N-o iubesc.

– Sigur că nu. Nici nu m-am gândit că ai iubi-o.

– Îmi place de ea. Ţin la ea. Dar nu destul cât să rămân, nu destul cât să renunţ la academie.

Privi noaptea liniştită, seninătatea aproape dureroasă a cerului, stelele strălucitoare şi se gândi la avionul F-15 pe care avea să-l piloteze pe deasupra acestor munţi, cu pământul întunecat dedesubt şi cu bolta sclipitoare deasupra. Nu, nu putea să renunţe la asta.

– I-ai spus şi lui Pam asta?

– Da.

– Atunci a fost hotărârea ei.

Rămaseră tacuţi, privind stelele. Peste câteva minute, Clay plecă, şi nici unuia nu i se păru ciudat că nu-şi luase rămas-bun. Wolf ieşi pe terasă şi o apucă automat de talie pe Mary, trăgând-o mai aproape, în timp ce-şi aşeza o mână pe umărul fiului său.

– Eşti bine?

– Destul de bine, presupun.

Acum înţelegea furia pe care o văzuse în ochii lui Wolf când fusese atacată Mary, furia care încă mocnea, stăpânită, în sufletul tatălui său. Dumnezeu să-l ajute pe bărbatul acela dacă Wolf Mackenzie avea să pună vreodată mâna pe el.

Wolf o strânse şi mai tare pe Mary şi o conduse înăuntru, ştiind că era cel mai bine să-l lase singur pe Joe. Fiul lui era puternic. Avea să se descurce.

A doua zi dimineaţa, Mary le ascultă planurile pentru ziua respectivă. Nu aveau cai de dus sau de adus, dar Joe avea meditaţii la matematică în după-amiaza aceea, şi dimineaţa voiau să vaccineze vitele. Nu avea idee cât timp avea să dureze tratamentul întregii cirezi, dar îşi închipuia că aveau să fie ocupaţi amândoi toată dimineaţa. Trebuia să pregătească nişte cai quarter tineri, să-i înveţe cum să păzească vitele.

Joe se schimbase peste noapte. Deşi subtilă, schimbarea asta o făcu pe Mary să sufere în adâncul fiinţei ei. Pe chipul lui tânăr se citea o amărăciune care o întristă, ca şi cum ultimele urme de adolescenţă dispăruseră

pentru totdeauna. Mereu păruse mai în vârstă decât era, dar acum, în pofida tenului fin și curat, nu mai părea deloc tânăr.

Ea era o femeie adultă, avea aproape treizeci de ani, iar atacul îi lăsase urme pe care nu le putuse îndepărta singură. Cathy și Pam erau niște copile, iar Cathy trebuia să scape de un coșmar cu mult mai rău decât cel prin care trecuseră Mary și Pam. Joe își pierduse tinerețea. Bărbatul ăla trebuia oprit cu orice preț, înainte să mai facă rău și altcuiva.

Când Wolf și Joe ieșiră din casă, Mary îi lăsă să ajungă destul de departe cât să nu-i audă mașina, apoi plecă grăbită. Nu știa ce altceva să facă, decât să se plimbe prin oraș, în speranța că prezența ei avea să provoace alt atac. Și apoi? Nu știa. Trebuia să fie pregătită. Trebuia să aibă pe cineva care să stea de pază, ca bărbatul să poată fi prins. Ar fi trebuit să fie ușor de prins. Fusese foarte neglijent, atacase în miezul zilei, în văzul lumii, luase decizii prostești, dovadă că atacase din impuls, fără vreun plan. Nici măcar nu-și luase cele mai mici precauții ca să nu fie prins. Totul era ciudat. Nu avea sens.

Mâinile îi tremurau în timp ce se îndrepta spre oraș. Știa foarte bine că, de când fusese atacată, nu mai stătuse nici o clipă neprotejată. Se simțea expusa, de parcă ar fi rămas fără haine.

Trebuia să o păzească cineva, cineva în care să aibă încredere. Cine? Sharon? Profesoara cea tânără îi era prietenă, dar Sharon nu era agresivă, și i se părea că avea nevoie de o persoană agresivă. Francie Beecham era prea în vârstă. Cicely Karr, prea prudentă. Îi scoase din ecuație pe bărbați, fiindcă ar fi încercat s-o protejeze și ar fi refuzat s-o ajute. Bărbații erau victimele propriilor hormoni. Machismul omorâse mai mulți oameni decât sindromul premenstrual.

Se gândi la Pam Hearst. Pam trebuia să fie foarte interesată să îl prindă pe atacator și fusese suficient de agresivă încât să-l lovească în gură, să se lupte cu el. Era

tânără, dar era curajoasă. Avusese curaj să-şi înfrunte tatăl şi să iasă cu un metis.

Când intră în magazinul lui Hearst, se aşternu tăcerea. N-o mai văzuse nimeni de când se terminase şcoala. Ignoră liniştea profundă, fiindcă ştia prea bine ce subiect aveau conversaţiile pe care le întrerupsese, şi se apropie de tejgheaua unde stătea domnul Hearst.

– Pam e acasă? întrebă ea încet, dorind ca întrebarea să nu fie auzită de tot magazinul.

Bărbatul parcă îmbătrânise cu zece ani peste noapte, dar pe chipul lui nu se citea duşmănie.

Dădu aprobator din cap. Se gândi că acelaşi lucru i se întâmplase şi domnişoarei Potter. Poate că, dacă avea să stea de vorbă cu Pam, privirea aceea hăituită de pe chipul fetiţei lui avea să dispară. Domnişoara Potter se pricepea la astfel de lucruri. Poate nu fusese întotdeauna de acord cu ea, dar învăţase s-o respecte. Iar Pam o admira enorm.

– V-aş fi recunoscător dacă aţi vorbi cu ea, spuse el.

În ochii ei albaştri se citea o expresie bizară, aproape bătăioasă.

– Aşa voi face, promise ea şi se întoarse să plece.

Aproape că dădu peste Dottie, ceea ce o făcu să tresară. Femeia fusese chiar în spatele ei.

– Bună dimineaţa, spuse Mary pe un ton agreabil.

Mătuşa Ardith o învăţase cât de mult contau bunele maniere.

În mod bizar, şi Dottie părea îmbătrânită. Era trasă la faţă.

– Ce mai faci, Mary?

Mary ezită, dar nu depistă nici o urmă de ostilitate din partea lui Dottie. Oare se schimbase toată lumea? Oare coşmarul îi făcuse să revină la sentimente mai bune faţă de familia Mackenzie?

– Sunt bine. Cum e în vacanţă?

Dottie zâmbi, dar fu o simplă mişcare a muşchilor faciali, nu o reacţie de plăcere.

– A fost o uşurare.

Nu părea deloc uşurată, ci din cale-afară de îngrijorată. Desigur, toată lumea *trebuia* să fie îngrijorată.

– Ce mai face fiul tău?

Mary nu-şi aminti numele băiatului şi se simţi puţin jenată din cauza asta. Nu-i stătea în fire să uite numele.

Spre surprinderea ei, Dottie se albi la faţă. I se albiră până şi buzele.

– De... de ce întrebi? se bâlbâi ea.

– Mi s-a părut supărat ultima dată când l-am văzut, răspunse Mary.

Nu putea să-i spună că întrebase asta doar din politeţe. În sud, lumea întreba întotdeauna de familie.

– A... E... e bine. Nu prea iese din casă. Nu-i place să iasă, spuse Dottie privind în jur. Scuză-mă, zise ea repede şi ieşi din magazin înainte ca Mary să mai poată spune ceva.

Se uită la domnul Hearst şi ridică din umeri. Şi lui i se păruse că Dottie se purtase ciudat.

– Mă duc să vorbesc cu Pam, anunţă ea.

Porni pe jos spre casa familiei Hearst, dar îşi aminti ce se întâmplase ultima dată când mersese la pas prin oraş, aşa că se duse la maşină. Se uită pe podea şi pe bancheta din spate înainte să deschidă uşa. Când porni motorul, o văzu pe Dottie mergând repede, cu capul plecat, ca şi cum ar fi dorit să evite discuţia cu cineva care-i ieşea în cale. Mary îşi dădu seama că nu cumpărase nimic. De ce venise la magazin, dacă nu ca să cumpere ceva? Nu venise doar ca să se uite, fiindcă toată lumea ştia ce produse se găseau în fiecare magazin din oraş. De ce plecase aşa brusc?

Dottie făcuse stânga pe străduţa pe care locuia, şi Mary se întrebă dintr-odată de ce umbla Dottie singură. Fiecare femeie din oraş era avertizată să nu facă asta. Dottie era, în general, suficient de prudentă.

Mary înainta încet cu maşina în susul străzii. Când ajunse la strada pe care o luase Dottie, înclină uşor capul şi o văzu urcând grăbită treptele casei. Ochii îi căzură pe semnul aproape şters: Bay Road.

Bay Road era strada unde Wolf credea că violatorul intrase într-o casă. Era logic să nu fi intrat altundeva decât în propria casă, numai dacă nu era un prieten foarte apropiat, care intra şi ieşea ca un membru al familiei. Era posibil, dar chiar şi un prieten foarte apropiat ar fi strigat înainte să intre în casa altcuiva, iar Wolf l-ar fi auzit.

Dottie se purta ciudat. Reacţionase de parcă o înţepase o viespe atunci când Mary o întrebase de fiul ei... Bobby, aşa îl chema. Mary se bucură că-şi amintise.

Bobby. Bobby nu era „în regulă". Făcea totul pe dos. Nu reuşea să facă nici lucrurile cele mai simple, nu era capabil să planifice ceva.

Mary simţi că începe să transpire şi se văzu nevoită să oprească maşina. Îl întâlnise o singură dată, dar şi-l putea închipui: mare, puţin cam molatic, cu părul nisipiu şi cu tenul alb. Tenul alb, pistruiat.

Era *Bobby*? Singura persoană din oraş care nu era responsabilă pentru propriile acţiuni? Singura persoană pe care n-ar fi bănuit-o nimeni, niciodată?

Doar mama lui.

Trebuia să-i spună lui Wolf.

Alungă gândul de îndată ce-i trecu prin minte. Nu putea să-i spună lui Wolf, nu încă, fiindcă nu voia să pună asemenea povară pe umerii lui. Instinctele i-ar fi dictat să pună mâna pe Bobby. Conştiinţa i-ar fi arătat că Bobby nu era o persoană responsabilă. Mary îl cunoştea suficient de bine încât să ştie că, orice decizie ar fi luat, avea să regrete întotdeauna. Prefera să îşi asume ea responsabilitatea în loc să-l pună pe Wolf într-o asemenea situaţie.

Trebuia să-l sune pe Clay. Era de competenţa lui. El ar fi putut gestiona situaţia mai bine.

Îi luase doar câteva secunde să întoarcă problema pe toate feţele. Încă era acolo, privind spre casa lui Dottie, când Bobby ieşi pe terasă. El îi observă brusc maşina şi o privi fix. Era la mai puţin de şaptezeci şi cinci de metri, prea departe ca ea să-i poată desluşi privirea, dar

nu avea nevoie să fie mai aproape ca să se simtă cuprinsă de groază. Apăsă pe accelerație, iar mașina țâșni în față, răscolind pietrișul, cu cauciucurile scârțâind.

Nu era mult de mers până la casa familiei Hearst. Mary fugi la ușa din față și începu să bată cu pumnul. Simțea că era pe punctul de-a exploda. Clipa aceea scurtă, în care îl privise față în față, era mai mult decât putea suporta. Dumnezeule, trebuia să vorbească urgent cu Clay.

Doamna Hearst întredeschise ușa, apoi o recunoscu pe Mary și o deschise larg.

– Domnișoară Potter! S-a întâmplat ceva?

Mary își dădu seama că arăta ciudat.

– Pot să dau un telefon? E o urgență.

– Sigur că da, spuse ea făcând un pas în spate și lăsând-o pe Mary să intre.

Pam apăru în hol.

– Domnișoară Potter? murmură ea.

Părea tânără și speriată.

– Telefonul e în bucătărie.

Mary o urmă pe doamna Hearst și luă receptorul.

– Ce număr are biroul șerifului?

Pam luă o agendă mică de pe bufet și începu să o răsfoiască. Prea agitată ca să aștepte, Mary sună la Informații.

– Biroul șerifului, vă rog.

– Ce oraș? întrebă vocea anonimă.

Se opri. Nu-și putea aminti sub nici o formă numele orașului.

– Am găsit, spuse Pam.

Mary închise, apoi formă numărul pe care i-l dicta Pam. I se păru că durează o veșnicie să i se facă legătura.

– Biroul șerifului.

– Cu ajutorul de șerif, vă rog. Clay Armstrong.

– O clipă.

Trecu mai mult de o clipă. Pam și mama ei o priveau încordate, neștiind ce se întâmpla, dar alarmate de

agitaţia ei. Amândouă aveau cearcăne. Fusese o noapte grea pentru familia Hearst.

– Biroul şerifului, spuse o altă voce.

– Clay?

– Îl căutaţi pe Armstrong?

– Da. E o urgenţă! insistă ea.

– Păi nu ştiu unde e acum. Puteţi să-mi spuneţi care e problema... Hei, Armstrong! Te caută o doamnă, zice că e urgent! Vine imediat, îi spuse lui Mary.

Peste câteva clipe, se auzi vocea lui Clay.

– Armstrong.

– Sunt Mary. Sunt în oraş.

– Ce naiba cauţi acolo?

Dinţii îi clănţăneau.

– E Bobby. Bobby Lancaster. L-am văzut.

– *Închide telefonul!*

Se auzi un ţipăt, iar ea sări, scăpând din mână receptorul. Se lipi de perete, fiindcă îl văzu pe Bobby acolo, în bucătărie, cu un cuţit mare de măcelărie în mână şi cu chipul schimonosit de ură şi de teamă.

– M-ai spus! ţipă el, ca un copil scos din sărite.

– Am spus... Ce am spus?

– I-ai spus! Te-am auzit!

Doamna Hearst se lipise de bufet, cu mâna la gât. Pam rămăsese neclintită în mijlocul încăperii, palidă, holbându-se la băiatul pe care-l cunoştea de când se ştia. Observă că avea buza de jos puţin umflată.

Bobby se legănă de pe un picior pe altul, de parcă nu ştia ce să facă în continuare. Se înroşise la faţă şi părea gata să plângă.

Mary se chinui să-şi dreagă vocea:

– Aşa e, i-am spus. E pe drum. Ar fi mai bine să fugi.

Poate că nu era cea mai bună sugestie, dar în primul rând voia să-l facă să iasă din casa familiei Hearst înainte să rănească pe cineva. Voia cu disperare ca el să plece de acolo.

– E numai vina ta! ţipă el hăituit, ca şi cum nu ştia ce altceva să facă, decât să dea vina pe cineva. Ai venit aici

şi te-ai apucat să schimbi totul. Mama spune că îi iubeşti pe indienii ăia împuţiţi!

– Te rog să mă scuzi. Prefer persoanele curate.

Bobby clipi, încurcat. Apoi clătină din cap şi repetă:

– E vina ta.

– Clay o să ajungă în câteva minute. Ar fi mai bine să pleci.

Mâna lui se încleştă pe cuţit, apoi dintr-odată o apucă de braţ. Era mare şi molatic, dar mai rapid decât lăsa impresia. Mary ţipă în clipa când el îi răsuci braţul la spate, aproape dislocându-i umărul.

– O să fii ostatica mea, ca la televizor, spuse el şi o împinse afară pe uşa din spate.

Doamna Hearst rămăsese nemişcată, năucită din cauza şocului. Pam sări la telefon, auzi zumzetul care semnala întreruperea conexiunii şi apăsă butonul ca să aibă din nou ton. Apoi formă numărul familiei Mackenzie. Telefonul sună şi sună, iar ea se puse pe înjurat, folosind cuvinte pe care mama ei habar n-avea că le cunoştea. Se tot apleca într-o parte, încercând să vadă unde o ducea Bobby pe Mary.

Era gata să închidă, când cineva ridică receptorul, şi se auzi o voce puternică, furioasă:

– Mary?

Fu atât de uimită, încât aproape scăpă telefonul din mână.

– Nu, se bâlbâi ea. Sunt Pam. A luat-o pe Mary. Bobby Lancaster. Tocmai a luat-o din casă...

– Vin imediat.

Pam se cutremură auzind tonul morbid al vocii lui Wolf Mackenzie.

Mary se împiedică de o piatră mare ascunsă de iarba înaltă şi se înecă atunci când durerea intensă, subită, îi umplu stomacul de greaţă.

– Ridică-te! strigă Bobby, repezindu-se la ea.

– Mi-am sucit glezna!

Minţea, dar poate reuşea să-l încetinească.

O târâse după el pe pajiştea din spatele casei familiei Hearst, printr-un pâlc des de copaci, peste un pârâu, iar acum urcau o colină. La început i se păruse mică, dar acum înţelese că era mai mare decât se aşteptase. Era o zonă întinsă, deschisă, o alegere deloc inspirată din partea lui Bobby, dar el nu se pricepea să facă planuri. Asta îi încurcase pe toţi de la început, asta nu păruse *în regulă*. Acţiunile lui nu fuseseră deloc logice. Bobby reacţiona, nu planifica.

Nu ştia cum se proceda în cazul unei glezne sucite, aşa că nu se îngrijoră, doar o împinse mai departe, cu aceeaşi viteză. Mary se împiedică din nou, dar reuşi cumva să-şi recapete echilibrul. Nu putea să îndure să cadă din nou pe burtă şi să-l simtă din nou deasupra ei.

– De ce a trebuit să mă spui? urlă el.

– I-ai făcut rău lui Cathy.

– Merita!

– De ce? De ce merita?

– Îi plăcea de el. De indian!

Mary gâfâia. Conform estimărilor ei, merseseră aproape doi kilometri. Nu era mult, dar panta ascendentă îşi spunea cuvântul. N-o ajuta nici faptul că avea braţul sucit la spate. Cât timp trecuse? Cât mai dura până să ajungă Clay? Trecuseră cel puţin douăzeci de minute.

Wolf coborî de pe munte în timp record. Ochii îi scăpărau atunci când sări din maşină, înainte ca aceasta să se oprească de tot. Şi el, şi Joe aveau puşti, dar puşca lui Wolf era o Remington foarte bună, cu lunetă. Niciodată nu avusese şansa să încerce să o folosească de la o distanţă de un kilometru, dar nu ratase nici o ţintă de la o depărtare mai mică.

Oamenii începuseră să se îngrămădească în spatele casei. Wolf şi Joe îşi făcură drum prin mulţime.

– Staţi locului, până nu mai distrugeţi şi alte urme! urlă Wolf, şi toţi se opriră imediat.

Pam se apropie de ei, cu chipul în lacrimi.

– A dus-o în pădure. Acolo, arătă ea.

O sirenă anunţă sosirea lui Clay, dar Wolf nu-l aştepta. Urmele de pe pajişte erau extrem de clare pentru el, şi porni în goană, urmat de Joe.

Dottie Lancaster era îngrozită şi aproape isterică. Bobby era fiul ei şi îl iubea cu disperare, indiferent ce făcuse. Se simţise mizerabil când îşi dăduse seama că el le atacase pe Cathy Teele şi pe Mary. Era sfâşiată. Pe de o parte o chinuia conştiinţa, pe de altă parte o înnebunea conştientizarea faptului că, dacă îl deconspira, avea să-şi piardă copilul. Dar nimic nu se compara cu groaza pe care o simţise atunci când descoperise că fugise de acasă. Auzise zarva pe care el o stârnise şi descoperise că toate coşmarurile ei deveniseră realitate: o răpise pe Mary şi avea un cuţit. Acum bărbaţii Mackenzie îl urmăreau, şi ştia că aveau să-l împuşte.

Îl apucă de braţ pe Clay atunci când acesta se apropie de ea.

– Opriţi-i, suspină ea. Nu-i lăsaţi să-mi omoare băiatul.

Clay abia de se uită la ea. O dădu la o parte şi fugi după ei. Disperată, Dottie o porni pe urma lor.

Şi alţi câţiva bărbaţi îşi luaseră puştile şi li se alăturaseră. Le păruse întotdeauna rău de Bobby Lancaster, dar le rănise pe femeile din viaţa lor, şi nu avea nici o scuză.

Wolf începu să se liniştească şi-şi alungă panica. Simţurile i se ascuţiră, aşa cum se întâmpla întotdeauna când ieşea la vânătoare. Auzea fiecare sunet mult mai clar, recunoştea orice zgomot imediat. Vedea fiecare fir de iarbă, fiecare crenguţă ruptă, fiecare piatră răsturnată. Mirosea orice parfum lăsat de natură şi nu-i scăpa izul amar, vag, stătut al fricii. Trupul lui era ca o maşină care se deplasa încet şi silenţios.

Citea toate semnele. Aici se împiedicase Mary, şi brusc el se crispă. Cu siguranţă era îngrozită. Dacă-i făcuse rău... Era atât de firavă, nu se putea pune cu un bărbat. Nenorocitul avea un cuţit. Wolf se gândi că o lamă i-ar fi putut atinge pielea delicată, străvezie, şi îl cuprinse furia.

Trebuia s-o alunge, fiindcă nu-şi putea permite să facă greşeli din cauza furiei.

Se îndepărtă de pâlcul de copaci şi dintr-o dată îi văzu, sus pe colină. Bobby o târa pe Mary după el, dar măcar era vie.

Wolf examină terenul. Nu avea o poziţie bună. Se îndreptă spre est, spre baza colinei.

– Opreşte-te!

Era vocea lui Bobby, care se auzea foarte vag de la depărtarea aceea. Se opriseră, iar Bobby o ţinea pe Mary în faţa lui.

– Opreşte-te, altfel o omor!

Wolf se lăsă încet într-un genunchi şi ridică puşca pe umăr. Privi prin lunetă, nu ca să tragă, ci ca să vadă cum s-o regleze. Luneta îi arătă imediat disperarea de pe chipul lui Bobby şi cuţitul de la gâtul lui Mary.

– Bobbeee! strigă Dottie, care se apropiase de ei.

– Mami?

– Bobby, dă-i drumul!

– Nu pot! M-a spus!

Bărbaţii se strânseseră în cerc. Câţiva măsurară distanţa din ochi şi clătinară din cap. Nu ar fi reuşit să ţintească, nu de la asemenea depărtare. Puteau s-o rănească pe Mary, asta dacă nimereau totuşi în cineva.

Clay se uită la Wolf.

– Poţi să ţinteşti?

Wolf zâmbi, iar Clay simţi că îl cuprinde un nou fior de gheaţă când văzu privirea din ochii lui. Erau reci, nemiloşi.

– Da.

– Nu! scânci Dottie. Bobby! strigă ea. Te rog, coboară!

– Nu pot! Trebuie s-o omor! Îi place de el, de indianul ăsta împuţit! El l-a omorât pe tata!

Dottie suspină şi-şi acoperi gura cu palmele.

– Nu, gemu ea, apoi strigă din nou. Nu! N-a fost el!

În ochii ei se vedea iadul.

– El a fost! Aşa ai spus... un indian...

Bobby se întrerupse și începu s-o târască pe Mary în spate.

– Haide, îl îndemnă Clay încet.

Wolf sprijini țeava puștii de un nod de pe tulpina unui copac tânăr. Era mic, dar suficient de rezistent ca să o susțină. Privi prin lunetă fără să scoată o vorbă.

– Staţi, strigă Dottie disperată.

Wolf o privi.

– Vă rog, şopti ea. Nu-l omorâți. Este tot ce am pe lumea asta.

Ochii lui negri erau inexpresivi.

– O să-ncerc.

Se concentră pe focul pe care avea să-l tragă, izolându-se complet de tot ce-l înconjura. Se afla la vreo trei sute de metri, dar aerul era neclintit. Imaginea din lunetă era mare, clară şi plată, distorsionată. Chipul lui Mary era plat. Părea furioasă și se agăța de bratul care-i înconjura umărul, cel care îi ţinea cuţitul la gât.

Dumnezeule, după ce avea s-o recupereze teafără şi nevătămată, avea să sară la gâtul ei.

Fiindcă ea era atât de mică, avea o ţintă mai mare decât ar fi avut în mod normal. Instinctele i-ar fi spus să țintească la cap, să-l elimine pe Bobby Lancaster, dar promisese. La naiba, avea să fie tare greu. Se mişcau, şi-şi limitase zona în care putea ținti atunci când promisese să nu-l omoare.

Reticulul lunetei se fixă, iar mâinile lui se încleştară. Trase aer în piept, expiră jumătate şi apăsă uşor pe trăgaci. Aproape simultan cu zgomotul puternic ce-i răsună în urechi, văzu o pată roşie pe umărul lui Bobby. Cuțitul căzu din mâna brusc inertă, în timp ce impactul glonțului îl doborî pe băiat la pământ. Mary se clătină şi căzu pe o parte, dar se ridică imediat.

Dottie se prăbuşi în genunchi, plângând, cu chipul în mâini.

Bărbaţii alergară pe deal. Mary coborî în fugă şi se întâlni cu Wolf la jumătatea drumului. Încă avea puşca în mână, dar o strânse în braţe şi o ţinu lipită de el,

cu ochii închiși, în timp ce savura miracolul de a o ști caldă și vie lângă el, cu părul mătăsos pe chipul lui, cu parfumul ei dulce umplându-i plămânii. Nu-i păsa cine-i vedea sau ce credea lumea. Era a lui, și tocmai trecuse prin cea mai grea jumătate de oră din viața lui, știind că ar fi putut s-o piardă în orice clipă.

Acum se terminase totul, și ea plângea.

Bobby o târâse pe deal, iar acum Wolf o târa după el, ca să coboare. Înjura încet, în barbă, ignorându-i protestele întretăiate, până când Mary se împiedică. Apoi o luă pe umăr ca pe un sac și coborî în continuare. Oamenii se uitară uluiți după ei, dar nici unul nu îndrăzni să-l oprească. După ziua aceea, toți îl vedeau altfel pe Wolf Mackenzie.

Wolf nici nu se uită la mașina ei, ci o aruncă într-a lui. Mary își dădu părul la o parte de pe față și se hotărî să nu spună nimic; aveau să se ocupe de mașină mai târziu. Wolf era mânios, cu chipul ca de piatră.

Aproape ajunseseră pe drumul care urca pe munte, când Wolf vorbi într-un sfârșit.

– Ce naiba căutai în oraș?

Tonul lui placid n-o păcăli. Era din cale-afară de furios.

Poate nu fusese suficient de precaută, așa cum ar fi trebuit, dar tot nu-i era teamă de el, de bărbatul pe care-l iubea. Îi respecta temperamentul, dar nu-i era teamă de el. Așa că răspunse, la fel de calmă:

– M-am gândit că, dacă mă vede, va face ceva prostesc și-l îl vom putea identifica.

– L-ai *provocat*. Tu ai acționat mult mai prostesc decât el. Ce-ai făcut, te-ai fâțâit pe stradă până a pus mâna pe tine?

Mary se făcu că nu bagă de seamă insulta.

– N-a fost nevoie de asta. Voiam mai întâi să vorbesc cu Pam. M-am oprit la magazin să-l întreb pe domnul Hearst dacă era acasă și acolo m-am întâlnit cu Dottie. Se purta atât de ciudat și părea atât de îngrijorată, încât mi-a dat de bănuit. Aproape a fugit din magazin. Apoi,

când am văzut-o luând-o pe Bay Road, mi-am adus aminte de Bobby şi de cum arată. A ieşit pe terasă şi s-a uitat la mine, şi am stiut că era el.

– Şi ai vrut să-l prinzi în flagrant? întrebă el sarcastic.

Mary se bosumflă.

– Nu. Nu sunt tâmpită, şi ai face bine să nu mai faci nici o remarcă de-asta inteligentă, Wolf Mackenzie. Am făcut ce credeam că trebuia să fac. Îmi pare rău dacă nu-ţi place, dar asta e. Era destul. Nu puteam să-mi asum riscul să mai fie rănit şi altcineva sau să înceapă să tragă în tine sau în Joe. M-am dus acasă la Pam şi l-am sunat pe Clay. Nu aveam de gând să-l înfrunt pe Bobby, dar lucrurile au ieşit pe dos. M-a urmărit până la Pam şi m-a auzit vorbind la telefon. Atunci m-a luat. Apoi, ştii ce s-a întâmplat.

Vorbea atât de liniştită, încât Wolf trebui să-şi încleştеze mâinile pe volan ca să n-o scuture. Dacă n-ar fi văzut-o plângând în urmă cu câteva minute, probabil şi-ar fi pierdut controlul.

– Ştii ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu m-aş fi întors la şopron să iau ceva şi n-aş fi observat că maşina ta nu era la locul ei? A fost o întâmplare că eram acolo când a sunat Pam ca să-mi spună că te-a răpit Bobby!

– Da, spuse ea răbdătoare. Ştiu ce s-ar fi întâmplat.

– Nu te deranjează că aproape ţi-a tăiat gâtul?

– Dar n-a făcut-o. Ce contează că era aproape? Numai la belciuge şi la grenade ar conta aşa ceva.

Wolf apăsă cu putere frâna, atât de furios, încât abia putea să vadă în faţa ochilor. Opri motorul fără ca măcar să-şi dea seama şi deveni conştient doar când îi cuprinse umerii subţiri. Era atât de tentat s-o ia în braţe, încât tremura, dar ea nu părea să-şi dea seama că ar fi trebuit să-i fie frică. Îi alunecă în braţe scoţând un sunet slab şi se agăţă de el cu o forţă surprinzătoare.

Wolf o strânse la piept şi o simţi tremurând. Acum vedea totul mai clar, şi înţelese că îi *era* teamă, dar nu de el. Fusese la fel de sfidătoare ca de obicei, făcuse

ce considera de cuviinţă, iar acum probabil încerca să pară calmă, ca să nu-l îngrijoreze pe el.

Ca şi cum l-ar fi putut îngrijora ceva mai mult decât să vadă un violator sărit de pe fix ţinând un cuţit la gâtul ei.

Porni maşina în mare grabă. Nu mai era mult până acasă, dar nu ştia dacă avea să reziste până acolo. Trebuia să facă dragoste cu ea, repede, chiar şi în mijlocul drumului. Doar astfel şi-ar putea înăbuşi teama de a o pierde, avea nevoie s-o simtă încă o dată sub el, iar ea să-l primească în trupul ei delicat.

Mary se gândea. Trecuseră patru zile de când Wolf îl împuşcase pe Bobby. Primele două zile şi le umpluse cu declaraţii şi proceduri poliţieneşti, dar şi cu interviuri pentru ziare şi chiar cu o solicitare din partea unui post de televiziune, pe care Wolf o refuzase. Şeriful nu era prost, aşa că îl lăudase pe Wolf ca pe un erou şi îl apreciase pentru cât de bine ţintise. Se aflase despre experienţa militară a lui Wolf şi se scrisese mult despre „veteranul din Vietnam, posesor a numeroase decoraţii" care salvase o profesoară şi prinsese un violator.

Bobby se vindeca într-un spital din Casper. Glonţul îi perforase plămânul drept, dar avea noroc că rămăsese în viaţă. Era îngrozit de tot ce se întâmplase şi cerea continuu să fie lăsat să plece acasă. Dottie îşi dăduse demisia. Trebuia să-şi petreacă tot restul vieţii ştiind că ura ei prinsese rădăcini adânci în mintea fiului ei şi provocase tot coşmarul. Ştia că aveau să-l ia pe Bobby de lângă ea, cel puţin pentru o vreme, şi că nu mai puteau să locuiască în Ruth, nici după ce aveau să-l elibereze. Dar, oriunde l-ar fi trimis pe Bobby, voia să-i fie aproape. După cum îi spusese lui Ruth, el era tot ce avea pe lume.

Totul se terminase, iar Mary ştia că Wolf nu avea să mai fie tratat niciodată ca un paria. Ameninţarea trecuse, iar oamenii erau în siguranţă. Faptul că se aflase identitatea violatorului şi că fusese prins conta foarte

mult pentru recuperarea lui Cathy Teele, deşi ceea ce se întâmplase avea s-o marcheze pe viaţă.

Aşadar, nu mai era nici un motiv pentru ca Mary să nu se poată întoarce acasă.

La asta se şi gândea. În acele patru zile, Wolf nu-i ceruse să rămână cu el. Nu-i spusese un cuvânt de dragoste, nici măcar în timpul partidei lor nebune, la scurt timp după ce o salvase. Nu spusese absolut nimic despre situaţia lor.

Era timpul să se ducă acasă. Nu putea rămâne cu el pentru totdeauna, mai ales că nu mai avea de ce să se teamă. Ştia că relaţia lor avea să continue, cel puţin pentru o vreme, dar totuşi gândul că avea sa plece din casa lui o deprima. Îi plăcuse fiecare clipă petrecută pe Muntele lui Mackenzie, adorase să împartă cu el lucrurile mărunte. Viaţa era formată din lucruri mărunte, presărate cu momente intense.

Îşi făcu bagajele în linişte şi îşi impuse să nu plângă. Trebuia să se stăpânească şi să nu facă o scenă. Îşi puse valizele în maşină, apoi îl aşteptă pe Wolf să se întoarcă acasă. Ar fi fost copilăros din partea ei să plece pe furiş. Nu avea s-o facă. Avea de gând să-i spună că se întorcea acasă, să-i mulţumească pentru protecţie şi să plece. Aşa se cuvenea.

Wolf se întoarse spre sfârşitul după-amiezii. Era transpirat şi plin de praf. Şchiopăta puţin, fiindcă o vacă îl călcase pe picior. Nu era prea binedispus.

Mary îi zâmbi.

– M-am hotărât să nu vă mai stau pe cap, fiindcă nu mai există nici un motiv să-mi fie teamă să rămân singură. Mi-am făcut bagajele şi am pus totul în maşină, dar am vrut să rămân până te întorci, ca să îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

Wolf îşi astâmpăra setea şi se opri cu cana în mână. Joe rămase neclintit, căci nu voia ca ei să-l vadă. Nu-i venea să creadă că Wolf o lăsa să plece.

Wolf întoarse încet capul şi se uită la ea. Ochii lui o priveau sălbatic, dar Mary se concentra prea tare

să se stăpânească pentru a putea observa. Îi oferi un alt zâmbet, dar de data aceasta mai forţat, fiindcă el nu zisese o vorbă, nici măcar că avea să o sune.

– Ei bine, spuse ea veselă, ne mai vedem. Spune-i lui Joe să nu uite de lecţii.

Ieşi pe uşa din faţă şi coborî treptele. Parcursese jumătate din distanţa până la maşină, când o mână puternică o apucă de umăr şi o răsuci.

– Să fiu al naibii dacă pleci de pe muntele ăsta, spuse el aspru.

O privi de sus. Pentru prima dată, Mary se simţi dezavantajată de faptul că-i ajungea doar până la umăr. Era atât de aproape, încât fu nevoită să-şi dea capul pe spate ca să poată vorbi cu el. Căldura trupului lui o învăluia.

– Nu pot să rămân aici pentru totdeauna, răspunse ea calmă, însă văzu privirea din ochii lui şi se cutremură. Sunt profesoară într-un oraş mic. Nu pot să trăiesc aşa cu tine...

– Taci, spuse el.

– Ascultă...

– Am spus să taci. Nu te duci niciunde şi o să faci bine să trăieşti cu mine tot restul vieţii. Azi e prea târziu, dar mâine la prima oră ne ducem în oraş să ne facem analizele şi să luăm toate actele. Ne căsătorim într-o săptămână, aşa că treci înapoi în casă şi rămâi aici. Îţi aduc eu valizele.

Privirea lui i-ar fi făcut pe majoritatea oamenilor să se dea înapoi câţiva paşi, dar Mary îşi încrucişă braţele.

– Nu mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte.

– Pe toţi dracii! urlă el, tragând-o mai aproape. Care nu te iubeşte? La naiba, femeie, mă ai la degetul mic de când te-am văzut prima dată! L-aş fi omorât într-o clipită pe Bobby Lancaster pentru tine, aşa că să nu mai spui vreodată că nu te iubesc!

Pentru o declaraţie de dragoste care se voise şi cerere în căsătorie, nu fusese neapărat romantică, dar, cu siguranţă, fusese emoţionantă. Mary îi zâmbi şi se ridică pe vârfuri ca să-i înconjoare gâtul cu braţele.

– Şi eu te iubesc.

Wolf o privi şi văzu cât de bine arăta în puloverul moale, roz, care îi scotea în evidenţă obrajii trandafirii şi ochii albaştri ca ardezia care-l priveau licărind. Adierea vântului îi unduia părul mătăsos, maroniu-argintiu, şi el îşi îngropă dintr-odată chipul în şuviţele fine de pe umărul ei.

– Dumnezeule, te iubesc, şopti el.

Nu crezuse niciodată că avea să iubească vreo femeie, cu atât mai puţin o femeie albă, dar asta se întâmpla înainte ca făptura aceasta firavă şi delicată să dea buzna în viaţa lui şi să i-o schimbe pe de-a-ntregul. Acum nu putea trăi fără ea, aşa cum nu putea trăi fără aer.

– Vreau copii, declară ea.

Wolf zâmbi.

– N-am nimic împotrivă.

Mary se mai gândi puţin.

– Cred că aş vrea patru.

Wolf se încruntă puţin şi o strânse la piept.

– O să vedem.

Era prea mică şi delicată pentru atât de multe sarcini. Două ar fi fost mai bine. O ridică în braţe şi se îndreptă spre casă, acolo unde era locul ei.

Joe îi privi pe fereastră şi zâmbi atunci când îl văzu pe tatăl lui luând-o pe Mary în braţe.

epilog

Academia Forțelor Aeriene, Colorado Springs, Colorado

Joe deschise scrisoarea de la Mary și începu să surâdă. Colegul de cameră îl privi cu interes.

- Veşti bune de acasă?

- Da, spuse Joe fără să ridice privirea. Mama mea vitregă e din nou însărcinată.

- Parcă tocmai născuse.

- Acum doi ani. Ăsta e al treilea.

Colegul lui de cameră, Bill Stolsky, îl privi pe Joe în timp ce citea scrisoarea. Îl admira pe acest metis calm, distant. Chiar şi când fuseseră în primul an – şi, de obicei, bobocii erau priviti de sus – ceva îi împiedicase pe băieţii mai mari să se ia de Joe Mackenzie. Fusese primul din clasă încă de la început, si se ştia deja că, după absolvire, avea să meargă la şcoala de zbor. Mackenzie avansa cu paşi repezi, şi chiar şi instructorii lui ştiau asta.

- Câţi ani are mama ta vitregă? întrebă Stolsky, curios.

Ştia că Mackenzie avea douăzeci şi unu de ani, era cu un an mai mic decât el, deşi amândoi erau în ultimul an la academie.

Joe ridică din umeri şi scoase o poză din dulap.

- E destul de tânără. Şi tata e destul de tânăr. Era aproape un copil când m-am născut.

Stolsky luă fotografia si se uită la cele patru persoane. Nu era o fotografie studiată, ceea ce o făcea şi mai intimă. Trei adulţi se jucau cu un copil. Femeia era mică şi delicată, ţinea în poală un bebeluş şi îi zâmbea unui bărbat puternic, bronzat, care aducea a vultur. Bărbatul părea un adevărat dur. Stolsky nu ar fi vrut să dea nas

în nas cu el pe o alee, pe întuneric sau pe lumină. Se uită repede la Joe şi văzu asemănarea.

Dar bebeluşul îşi încleştase pumnişorul pe degetul uriaşului şi rădea în timp ce Joe îl gâdila pe gât. Era o imagine revelatoare şi, în mod ciudat, tulburătoare a vieţii personale a lui Mackenzie, a familiei lui unite.

Stolsky îşi drese vocea.

– Acesta e cel mai mic?

– Nu, poza asta e făcută când eram în ultimul an de liceu. El e Michael. Acum are patru ani, şi Joshua are doi ani.

Joe era fericit pentru veştile primite de la Mary, dar şi puţin îngrijorat. Amândoi copiii se născuseră prin cezariană, fiindcă Mary era prea firavă ca să-i poată naşte natural. După naşterea lui Joshua, Wolf spusese că nu aveau să mai facă alţi copii, fiindcă Mary avusese o sarcină tare grea. Dar Mary câştigase, ca de obicei. Trebuia să-şi ia permisie pentru când avea să se nască bebeluşul.

– Mama ta vitregă nu e...

– Indiancă? Nu.

– Îţi place de ea?

Joe zâmbi.

– O iubesc. N-aş fi aici dacă n-ar fi fost ea.

Se ridică şi se apropie de fereastră. Şase ani de muncă asiduă, şi era aproape de-a primi ceea ce-şi dorise atât de mult: un avion de luptă. Mai întâi trebuia să ia lecţii de pilotaj, apoi să urmeze Şcoala de Aviaţie de Luptă. Îl aşteptau alţi ani de muncă grea, dar era nerăbdător. Foarte puţini ajungeau să piloteze avioane de luptă, dar el avea de gând să fie unul dintre ei.

Colegii lui de clasă care mergeau la şcoala de zbor îşi aleseseră deja nume de cod, chiar dacă ştiau că unii dintre ei aveau să renunţe la cursuri şi mult mai mulţi nu aveau să piloteze în viaţa lor un avion de luptă. Dar nimeni nu gândea astfel despre propria persoană.

Tot timpul avea să renunţe altul. Tot timpul avea să fie exclus altul.

Se distraseră mult alegându-şi numele, iar Joe îi privise în tăcere, de la distanţă, ca de obicei. Apoi Richards se uitase la el şi spusese:

- Tu o să fii Şeful.

Joe îl privise calm şi distant.

- Eu nu sunt şef.

Vorbise pe un ton obişnuit, dar Richards tresărise.

- Bine, fusese el de acord. Cum vrei să-ţi spunem?

Joe ridicase din umeri.

- Spuneţi-mi Breed[1]. Ăsta-s eu.

Deja, chiar dacă nici măcar nu absolviseră, lumea îi spunea Breed Mackenzie. Porecla avea să-i fie inscripţionată pe cască, şi mulţi aveau să-i uite numele adevărat.

Mary îi oferise asta. Ea insistase şi se zbătuse, ea se luptase pentru el şi-l învăţase. Ea îi oferise viaţa aceea, acolo în înaltul cerului albastru.

Mary se foi în braţele lui Wolf. Era goală, iar mâna lui mare îi mângâia trupul palid, vrând parcă să caute semnele sarcinii încă invizibile. Ştia că era îngrijorat, dar se simţea minunat şi încercă să-l liniştească.

- Mă simt mai bine ca oricând. Linişteşte-te, sarcina îmi priieşte.

Wolf chicoti şi îi atinse sânii, ridicându-i pe rând în palmă. Acum erau mai plini şi mai sensibili. Aproape că putea s-o aducă la orgasm atingându-i sfârcurile cu gura.

- Dar ăsta e ultimul, spuse el.

- Şi dacă e alt băiat? N-ai vrea să încercăm să avem şi o fată?

Wolf mârâi, fiindcă acesta fusese argumentul pe care-l folosise ca să-l convingă s-o lase însărcinată şi de data asta. Era hotărâtă să facă patru copii.

---

[1] În engleză, în original, *breed* înseamnă „descendenţă, origine, neam, specie", iar *half-breed* înseamnă „metis, corcitură". (n.red.)

– Hai să facem un pact. Dacă acum e fată, ne oprim. Dacă e băiat, facem încă unul și atât, indiferent de sex.

– Perfect, aprobă ea, apoi făcu o pauză. Te-ai gândit că ar fi posibil să faci o sută de copii, toți să fie băieți? Poate pur și simplu nu faci fete. Uită-te la tine, trei băieți la rând...

Wolf îi puse degetul pe buze.

– Atât. Patru, nu mai mult.

Mary râse și își lipi de el trupul zvelt. Reacția lui veni imediat, chiar și după cinci ani de căsnicie. Mai târziu, în timp ce el dormea, Mary zâmbi în întuneric și îi mângâie spatele musculos. Simțea că și copilul acesta era băiat. Dar următorul... Ah, următorul avea să fie fetița pe care și-o dorea atât. Era convinsă.